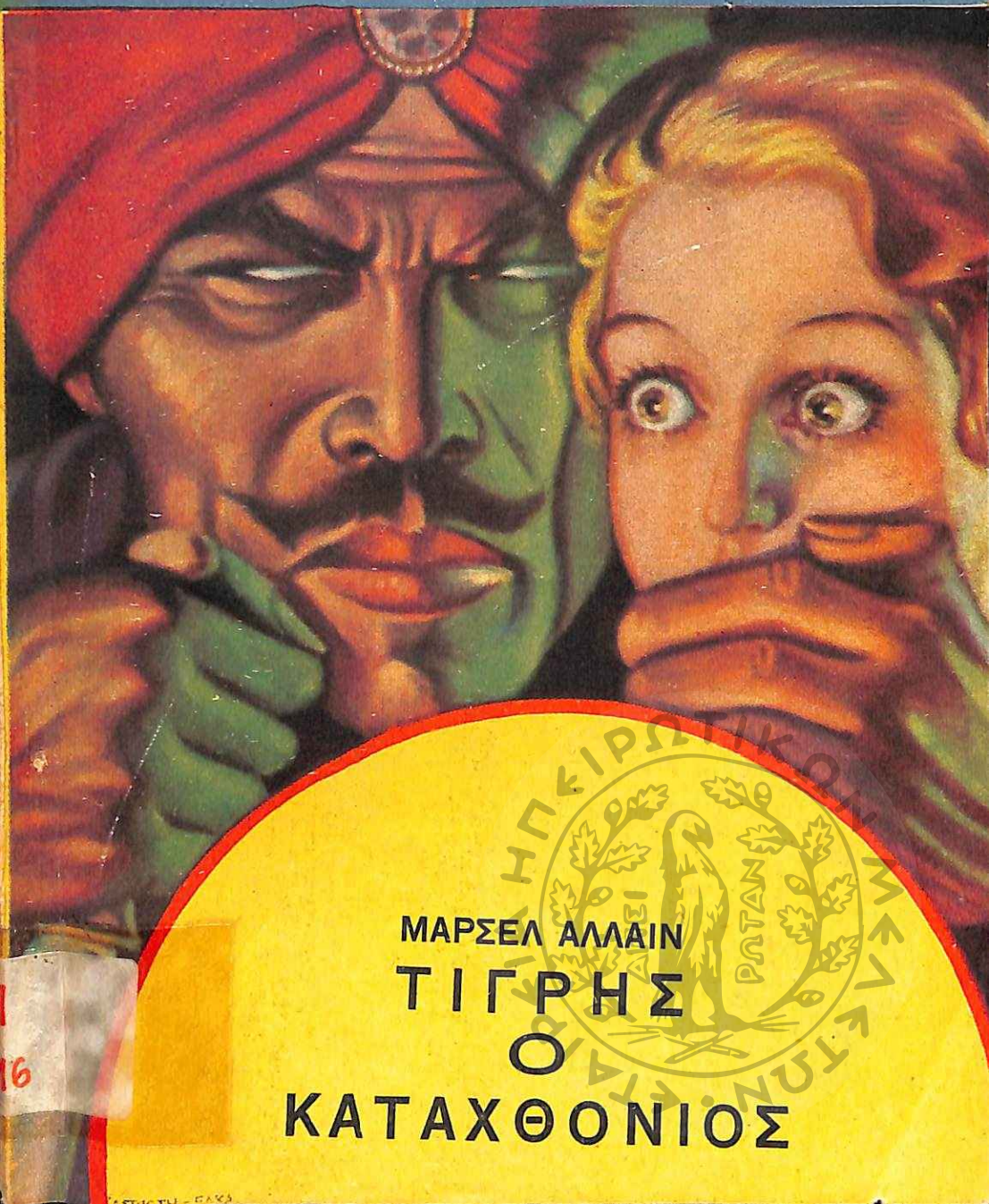

ΔΙΑΛΕΧΤΑ

ΑΡ. 12 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΔΡΧ.3

ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

ΤΙΓΡΗΣ

Ο

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 165 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 85 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 45
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΣΕΛ. 18 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 9 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 5

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 3

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ—ΤΕΥΧΟΣ 12 6—13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α.Λ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΟΡΗ 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α.Λ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΛΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
16, 17 & 18 ΤΟΥ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΒΑΝΕΛΙΣΤΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ

ΑΣΤΕΙΑ — ΠΕΡΙΕΡΓΑ — ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μαλλώματα:

‘Ο άνεργος άντρας κοντεύει νά πουλήσει, ότι έχει και δέν έχει μέσα στο σπίτι του για νά τὰ πει. Ένα βράδυ γυρίζει μεθύσιμένος στο σπίτι του και τὰ βάζει με τὴ γυναίκα του.

‘Η σ ύ ζ υ γ ο ς. — Κοντεύεις νά μου φᾶς και τὴν τελευταία μου πεντάρα, μεθύστακα. Τὸ ξεύρεις καλά, πὼς ὅτι εἶναι ἐδῶ μέσα, ἀνέκουν σὲ μένα. Έσύ κύριε, τί εἶχες προτοῦ με παντροθεῖς;

‘Ο σ ύ ζ υ γ ο ς (τ ρ α υ λ ί ζ ο ν τ α ς). — Τὴν... τὴν... ἡσυχία μου.

Τὸν ἐφώτισε:

‘Ο περιηγητὴς πρῶτος ἀπεροπικὸς μελέτων μου λὲς σὲ παρακαλῶ. Μήπως ἐχάθηκε κατὰ πλάτος τὸ ποτάμι;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τρόχα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35

ΑΡΙΘ. 38674

Ὁ χωρικός.—Ὅχι κύριε Προχτές, πού ἔπεσε πάλι κάποιος μέσα τὸν βρήκανε καὶ τὸν ἔβγαλαν πνιγμένον.

Βελόνια στ' ἄχυρα:

Ἕνας ἄγγλος μανιακὸς στὶς διάφορες στατιστικὲς ἀφοῦ ἀνεκάλυψε, πόσες φορές χασμουριέται ὁ κάθε ἄνθρωπος τὴν ἡμέρα κατόπιν ἀνάλαβε νὰ μετρήσῃ βελονιά, μὲ βελονιά πόσες βελονιὲς χρειάζονται γιὰ νὰ ραφτεῖ ἓνα πουκάμισο.

Βοήθε λοιπόν, πὼς χρειάζονται 18.999 βελονιές.

Τὶ τοῦ πληρώνετε γιὰ τὸν κόπο τοῦ;

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8—ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ἀθάνατο ἀριστούργημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά:

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ—ΣΕΛΙΔΕΣ 1040

μὲ πλουσίαν εἰκονογράφειν, μόνον ἀντὶ Δραχ. 40
χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ χωρὶς δελτία.

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΣΕΠΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

25,000 λέξεις Δραχ. 20

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΑΣΤΕΡΟΣ,, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8—ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ "ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,,

Μὲ 5 δελτία καὶ 15 δρχ. λαμβάνετε ἓνα τῶν κάτωθι βιβλίων:

"ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ,,

"ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ,,

"ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ,,

ΤΙΓΡΗΣ

Ο

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

Μὲ ἡρεμὴ φαινομενικὰ ἀλλὰ κατὰ βάθος συγκινημένη φωνὴ ὁ κ. Βεριώ εἶπε, καρφώνοντας τὰ μάτια τοῦ στὸν συνομιλητὴ τοῦ:

— Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος, ἀγαπητὴ μου.

Καὶ σὰν νὰ ἀντελήφθῃ, ὅτι τὰ λόγια τοῦ δὲν ἐξέφρασαν ἀπόλυτα τὴν σκέψη τοῦ, πρόσθεσε:

— Δηλαδή, μ' ἄλλα λόγια, τάχω χαμένα..

Ἀπέναντί τοῦ, χωμένος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πολυθρόνες τοῦ ὑπουργικοῦ γραφείου, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Βεγιάν σήκωσε τὰ χέρια τοῦ ψηλά σ' ἓνα κίνημα ἀπελπισίας.

— Χαμένα! Τάχετε χαμένα. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ νομίζετε πὼς πάω παρακάτω, ἀγαπητὴ συνάδελφε;

Ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἀπήντησε:

— Δὲν συμβαίνει νὸ ἴδιο μὲ σὰς, ἀγαπητὴ μου: ἐσεῖς ἔχετε ν' ἀντιμετωπίσετε διπλωματικὲς δυσκολίες, τὶς ὁποῖες ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ διευθετήσετε μὲ τὴν γνώσῃ σας ἱκανότητα.

‘Εγώ...έγώ όμως έχω ν’ αντιμετωπίσω και αυτό ακόμη το ένδεχόμενο μιας επερωτήσεως στην Βουλή. Είναι πολύ σοβαρότερες οι δικές μου ευθύνες, αγαπητέ.

‘Ο ύπουργός των εξωτερικών σοβαρεύτηκε. Το χαμόγελο που είχε ως την ώρα εκείνη στα χείλη του εξαφανίστηκεν απότομα.

— Πάντως, πρέπει να βρούμε μια λύση του προβλήματος, είπε ήρεμα.

— Και πώς θέλετε να την βρούμε ;

— Με την βοήθεια των ανθρώπων σας...

— ‘Η αλήθεια είναι πως για να σας φανώ άρεστός έστειλα άμέσως σε έμπιστευτικήν αποστολή τον πιο ικανό και πιστό άνθρωπό μου. Δυστυχώς, δεν σας το κρύβω ότι ο πιστότερος των έμπιστων μου απέδειχθη ένα ζώο και μισό... Του άνέθεσα μιάν έντολή την όποια φοβάμαι πολύ ότι δεν εξέτελεσε.. Δεν κατώρθωσε να έκτελέσει... Και το αποτέλεσμα το βλέπετε.

— Πόσες μέρες είναι που έχει φύγει ό έμπιστός σας αυτός ;

— Τρεις.

— Και δεν επέστρεψε !

— Ούτε επέστρεψε, ούτε και ειδήσεις του έχω.

— Του τηλεφωνήσατε ;

— Του τηλεφώνησα, του τηλεγράφησα...

— Και ύστερα ;

— Δεν μου άπάντησε.

— Είναι άπίστευτο, είναι καταπληκτικό... ‘Αλλά φίλε Βεριώ, δεν έχεις καμμιάν ίσχύ, δεν μπορείς να επιβληθείς επί τέλους ;...

— ‘Αγαπητέ μου, είμαι ό πρόεδρος του ύπουργικου συμβουλίου, εξήγησε ό ύπουργός των έσωτερικών. Είμαι το πάν, είμαι ό άρχων της Γαλλίας, αλλά δεν μπορώ να είμαι και μάντης. ‘Εστειλα ένα τηλεγράφημα και περιμένω άπάντηση. ‘Εφ’ όσον δεν έρχεται αυτή, τί μπορώ να κάμω ; Να την προκαλέσω ; αλλά πώς ;

— Και τί φαντάζεσθε ότι μπορεί να συμβαίνει ;

— Πολλά. Πάν ό,τι είναι δυνατόν να συμβεί. Γιατί πρέπει να σου όμολογήσω ότι ό έμπιστός μου έπηγε να καλέσει τους δαιμονίους άστυνομικούς Ρύντ, πατέρα και γιο. Είναι οι άστυνομικοί που καυχάται γι’ αυτούς ή Γαλλική άστυνομία. ‘Αλλά, αλλά... πίσω από τους Ρύντ, είναι μοιραίο να υπάρχει πάντοτε ό φοβερός, ό τρομερός ό άσπονδος έχθρός των και άπαίσιος έγκληματίας ό Τίγρης.

— ‘Ο Τίγρης ; έκανε ανοίγοντας τα μάτια του ό ύπουργός

των έξωτερικών. Και τί ρόλο μπορεί να παίξει ό έγκληματίας αυτός στην υπόθεσή μας ;

— Πολλούς.

— Δεν το πιστεύω.

— ‘Εγώ όμως είμαι βέβαιος, γιατί...

‘Ο κ. Βεριώ δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του.

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα του ύπουργικου γραφείου και φάνηκαν στο κατώφλι δυο άνδρες.

‘Ηταν ό Ρύντ, πατέρας, δλόκληρος. Δεν ήταν όμως μόνος. Συνοδεύονταν από τον γιο του Λεόν.

— Με ζητήσατε, κύριε Βεριώ ; ‘Επιμόνως ;... Νάμαι εδώ ! Μιλήστε μου. Σας ακούγω.

Είχε προχωρήσει προς τον Βεριώ και τον κύτταζε στα μάτια μ’ ένα παράξενο ύφος.

— Διάβole ! έκανε ό κ. Βεριώ, χωρίς να φαίνεται ταραγμένος. ‘Εχετε έναν τρόπο να εμφανίζεσθε, κύριε Ρύντ..

Κατόπι, δείχνοντάς του μια πολυθρόνα :

— Καθήστε, λοιπόν, του είπε.

‘Ο Ρύντ δεν περίμενε δεύτερην παράκληση. Ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα αναπαυτικά.

‘Ο κ. Βεριώ τότε τον ρώτησε :

— Γιατί κάνατε τρεις δλόκληρες μέρες νάρθητε ;

— ‘Ω, έκανε ό Ρύντ... είχα ένα σχέδιο... αλλά απέδειχθη κακό και το παράτησα... αφήστε τα αυτά τώρα...

Χαμογέλασε ελαφρά και συνέχισε.

— ‘Ο άπεσταλμένος σας ήταν ένας πολύ παράξενος τύπος, κύριε ύπουργέ... Φαντασθήτε ότι διερωτώμουν αν ήταν δικός σας άνθρωπος ή μήπως ήταν κανένας άπεσταλμένος του Τίγρη !

— ‘Ελάτε δά ! Τι ιδέες έχετε καμμιά φορά, διαμαρτυρήθηκεν ό Βεριώ.

— Το έπάγγελμά μας μάς επιτρέπει να έχουμε διαφόρων ειδών ιδέες ! είπε με φιλοσοφικό ύφος ό Ρύντ, αλλά ως τ’ άφίσουμε τώρα αυτά για να μπούμε στο θέμα μας. Λοιπόν, σας ακούω.

‘Ο κ. Βεριώ άρχισε :

— ‘Ιδου περί τίνος πρόκειται. Τον τελευταίον αυτόν καιρό δημοσιεύονται στον ημερήσιον τύπο διάφορα άρθρα πολύ δυσμενή για μια φίλη και σύμμαχο δύναμη...

— Ποιάν ; ρώτησε ό Ρύντ.

— Μια δύναμη φίλη και σύμμαχο... Αυτό σας άρκει.. προς το παρόν.

— ‘Εστω, έκαμε ό Ρύντ. ‘Ας δούμε την συνέχεια.

— ‘Η Δύναμη αυτή ένοχλείται από τίς πολιτικές κριτικές

πού γίνονται εις βάρος της και έπειδή θέλει νά δώσει ένα τέλος σ' αυτή την δυσάρεστην υπόθεση, απέφασε νά στείλει κάποιαν ύψηλή προσωπικότητα έδω...

— Μιά βασιλική έπίσκεψη; ρώτησε ό Ρύντ.

— Σχεδόν... Έναν πρίγκηπα.

— Άκριβώς. Είμαι γνωστό αυτό, είπε ό Ρύντ απλά. Οί πρίγκηπες έχουν γίνει τόν τελευταίον αυτόν καιρό περιοδεύοντες άντιπρόσωποι της διεθνούς διπλωματίας. Άς είναι. Λοιπόν;

— Λοιπόν αγαπητέ μου φίλε, ό πρίγκηψ αυτός πού πρόκειται νά έπισκεφθεί την Γαλλία είναι ένας πολύ συμπαθητικός νέος... ένας νέος άνδρας γενναίος, δυνατός, πού δέν φοβάται τίποτε...

— Κι' όμως φοβάται...

— Άπεναντίας.

— Τότε δέν καταλαβαίνω τόν λόγον πού μέ καλέσατε.

— Θα καταλάβετε άμέσως. Οί γονείς του πρίγκηπος αυτού έλαβον μιá φοβερή προειδοποίηση.

— Ω... ώ... Κι' από ποιόν.

— Άπό τό τέρας, τόν ληστή, τόν έγκληματία πού δέν θέλω νά έχω στό στόμα μου τ' όνομά του.

— Άπό τόν Τίγρη;

— Είστε έλεύθερος νά τό πιστέψετε. Λοιπόν, κατόπιν της φοβερής προειδοποίησης, πού έλαβαν οί γονείς του συμπαθούς πρίγκηπος μας θέλησαν νά τόν έμποδίσουν από του νά κάνει τό ταξίδι αυτό.

— Η πρόνοια είναι μήτηρ της ασφαλείας, παρατήρησε ό πατέρας Ρύντ.

— Ίσως! συνέχισε ό Βεριώ. Άλλά δέν είναι και προτέρημα της νεότητος. Όταν ό πρίγκηψ πληροφορήθηκε τόν περιορισμόν πού του έτοίμαζαν έπιβιβάστηκε έσπευσμένως σ' ένα πλοίο και άνεχώρισε Ινκόγνιτο για την Γαλλία. Όστόσο, αυτό τό Ινκόγνιτο δέν μπορεί νά διατηρηθεί επί μακρόν.

— Όπότε;

— Όπότε, κ. Ρύντ, τά πράγματα θα έπερναν την πιο δυσάρεστη τροπή τους. Γι' αυτό, έγώ και ό κ. ύπουργός των έξωτερικών σπάζομε τό κεφάλι μας πώς θα προστατεύσωμε την νεαράν αυτήν ύψηλότητα... Στο τέλος σκεφθήκαμε έσας. Άλλωστε, άλλοι σκέφθηκαν πριν από μας. Η φίλη και σύμμαχος δύναμις μας παρακάλεσε «έπισήμως» νά προστατεύσωμε κατά παντός κινδύνου τόν άπερίσκεπτον πρίγκηπα. Και έμείς μέ την σειρά μας παρακαλούμε έσας.

— Κύριε ύπουργέ, είπε μέ κάθε έπισημότητα, ό Ρύντ. Δέχομαι εύχαρίστως την άποστολή, πού μου άναθέτετε υπό έναν

όμως όρον. Νά μου έξηγήσετε τί είδους κίνδυνον διατρέχει ή νεαρά αυτή ύψηλότης, της όποιας ούτε καν τ' όνομα θελήσατε νά μου πητε...

— Δυστυχώς δέν θα μπορέσω νά σάς πώ, τό όνομά της.

— Γιατί;

— Άπλούστατα διότι δέν τό ξεύρω!...

Και γ' αυτό φταίει ή φίλη και σύμμαχος Δύναμις ή όποία δέν φρόντισε νά μας τό γνωρίσει.

— Και ό κίνδυνος; Τί είδους κίνδυνο διατρέχει;

— Όύτε αυτό είμαι εις θέση νά σάς τό καθορίσω.

— Περίφημα! έκαμε ό Ρύντ. Τουλάχιστον μπορείτε νά μου πητε κάτι άλλο;

— Λέγετε.

— Γιατί διστάζετε νά μου πητε τ' όνομά του;

Αυτήν την φορά ό κ. Βεριώ σούφρωσε τά φρύδια του.

Καταλάβαινε πολύ καλά ότι ό Ρύντ δέν έπιθυμούσε ν' αναλάβει μιαν υπόθεση της όποιας δέν θα ήξερε άκριβώς τά όρια.

Προσπαθώντας νά βρεί τά κατάλληλα λόγια ό πρόεδρος του ύπουργικού Συμβουλίου του έξήγησε:

— Άκούστε, Ρύντ... έπιθυμούμε νά μην όνομάσουμε ακόμη τόν νέον πρίγκηπα για τόν άπλούστατο λόγο ότι δέν ξέρουμε έαν θα εγκαταλείψει ή όχι τό Ινκόγνιτό του. Έξ άλλου δέν ξέρουμε και αν ή έπίσκεψις αυτή, λόγω του κινδύνου πού την άπειλεί, θα κρατήσει πολύ...

— Σύμφωνοι, τόν διέκοψε ό Ρύντ πού άρχισε νά καταλαβαίνει ότι ό ύπουργός δυσκολευόταν πολύ για λόγους άγνωστούς, νά του δώσει όλες τις λεπτομέρειες πού του ζητούσε. Θα τόν όνομάσουμε έμείς, μεταξύ μας, πρίγκηπα Όκτάβιο. Δέχεσθε, κύριοι;

— Έστώ, συγκατένευσε ό ύπουργός. Δέχεσθε λοιπόν νά προστατεύσετε τόν πρίγκηπα Όκτάβιο;

— Άρνούμαι! άρνούμαι άπολύτως, άπάντησε ό Ρύντ άποφασιστικά.

— Γιατί;

— Γιατί δέν έχω άρκετά στοιχεία στην διάθεσή μου ούτως ώστε ν' αναλάβω μιá τέτοιαν άποστολή.

Και χωρίς νά περιμένει δεύτερη κουβέντα χαιρέτησε εύγενικά τους δύο ύπουργούς, πού τόν κύτταζαν κατάπληκτοι και προχώρησε στην πόρτα συνοδευόμενος από τόν γυιό του.

— Μά τί κάνεις πατέρα; Δέν σε καταλαβαίνω; ρώτησε ό Λεόν τόν πατέρα του όταν βγήκαν έξω. Τί τρόπος συμπεριφοράς ήταν αυτός;

— Λίγο άπότομος ίσως, του έξήγησε ό πατέρας του, αλλά

και ο μόνος για ν' απαλλαγούμε από τον όχληρό ύπουργό των Έξωτερικών, του οποίου ή παρουσία δεν έπρόκειτο σε τίποτε να μάς ωφελήσει. Τους ξέρω καλά εγώ αυτούς τους διπλωμάτες, παιδί μου. Άνακατεύονται, συζητούν, συμβουλεύουν κι' ύστερα όταν βγούν έξω, δεν ξέρουν να κρατήσουν σφαιριστό το στόμα τους. Έπρεπε λοιπόν να τον απομακρύνουμε. Κι' αυτό έπεδίωξα με την στάση μου.

* *
*

Πέντε λεπτά αργότερα ο Ρύντ, χωρίς καν να χτυπήσει την πόρτα άνοιγε την πόρτα του ύπουργικού γραφείου και έμπαινε.

— Κύριε ύπουργέ, του άνήγγειλε, είμαι στάς διαταγάς σας !

‘Ο κ. Βεριώ ξαφνιαστήκε βλέποντάς τον.

— Δηλαδή ; άρθρωσε.

Κ' ύστερα :

— ‘Α ! έτσι Ρύντ ! Άλλά τί σημαίνει όλη αυτή ή κωμωδία :

— Κύριε ύπουργέ, είπε ο άστυνομικός, μη με αναγκάζετε να έκφρασθώ άπρεπώς προς τον συνάδελφό σας.

— ‘Α, καλά ! χαμογέλασε ο Βεριώ. Κατάλαβα.

‘Υστερα αλλάζοντας τόνο :

— ‘Ωστε δεχεσθε την άποστολή :

— Φυσικώτατα.

— Ξέρετε ότι πρόκειται περί πολύ σοβαράς υποθέσεως ;

— Θα ήθελα να μάθαινα το «γιατί» είναι τόσο σοβαρά.

‘Ο ύπουργός προχώρησε προς ένα χρηματοκιβώτιο, το άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα τσαλακωμένο χαρτί.

— ‘Ορίστε, κ. Ρύντ, τί άπεστάλη στον πρίγκηπα.

— Πήρε καμμιά έκβιαστική προειδοποίηση :

— ‘Οχι. Δεν έφτασε ως τα χέρια του.

— ‘Ωστε ο πρίγκηψ δεν ξέρει τίποτε :

— ‘Απολύτως τίποτε. ‘Η έτσι τουλάχιστον νομίζουμε.

— Θαυμάσια ! Και τί λέει αυτή ή προειδοποίησης ;

‘Ο κ. Βεριώ χαμηλώνοντας τη φωνή και τονίζοντας τις λέξεις, διάβασε το σύντομο γράμμα που κρατούσε :

«Πρίγκηψ,

«Κάποια μέρα θα γίνεται Βασιλεύς, και οι παραμικρότερες επιθυμίες σας θα έκτελούνται... Έγώ είμαι ο άρχων ο άνώτατος του κόσμου... ‘Ο Τίγρης!... Δεν έχω καμμιάν ανάγκη να σάς συστηθώ καθότι θα με γνωρίζετε, φαντάζομαι, πολύ

καλά, όπως θα γνωρίζετε καλά και το ότι ή ‘Υψηλότης μου ίσοδυναμεί άπολύτως με την δική σας.

»Πρίγκηψ, έρχεσθε στην Γαλλία, έρχεσθε για μιάν οίαν-δήποτε εργασία σας που λίγο μ' ενδιαφέρει...

»Δεν τρέφω για την ‘Υψηλότητά σας, ούτε μίσος, ούτε έχθρα... Ίσως μάλιστα να τρέφω και αίσθήματα συμπαθείας.. Καί αυτή ή συμπάθεια με οδηγεί στο να άπευθυνθώ σ' εσάς κατά ένα τέτοιο τρόπο...

»Εύρίσκομαι σε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες. Έχω ανάγκη να πληρώσω την στρατιά των ανθρώπων που διατηρώ..

»Βεβαίως, πρίγκηψ, πρόκειται περί μιās στρατιάς άθλιών και ύπόπτων τους οποίους δεν τολμώ να θέσω σε ίση μοίρα με τους ανθρώπους των στρατών που θα διοικήτε μια μέρα εσείς. Άλλά, αυτό δεν έχει σημασία. Οι άγνώστοί μου μου είναι άφωσιωμένοι, πιστοί, τους αγαπώ και θέλω να τους ανταποδίδω τις ύπηρεσίες που μου προσφέρουν κάθε τόσο.

»Πρίγκηψ, έρχεσθε στην Γαλλία. Κάνετε μια μεγάλην άπερισκεψία ! Κάνετε την μεγαλειότερη άπερισκεψία γιατί οι άπαιτήσεις μου δεν είναι άξιοκαταφρόνητες.

»Χρειάζομαι, πρίγκηψ, τρία έκατομμύρια άμέσως...Το ποσόν είναι μηδαμινόν για ένα βασιλικό βαλάντιο, αλλά για μένα είναι ύπεραρκετό για να φανώ συνεπής σε ώρισμένες ύποχρεώσεις μου. Θα σάς έξηγήσω, πρίγκηψ, άργότερα, τον τρόπο με τον όποιο θα μου τα μεταβιβάσετε.

»Είναι περιττόν, νομίζω, να σάς ύποδείξω την ανάγκη άπολύτου έχευμθείας καθότι θα λυπηθώ πολύ να βρεθώ αντιμέτωπος μαζί σας... Δεν θα διστάσω διόλου να το κάμω.

»Θα με καταλάβετε άκόμη καλλίτερα όταν θα δητε την ύπογραφή μου κάτω από το γράμμα αυτό»

‘Ο κ. Βεριώ άρθρωσε :

— ‘Υπογράφει όλογράφως : «Τίγρης».

— Μήπως πρόκειται περί φάρσας ; παρατήρησε ψύχραιμα ο Ρύντ.

— ‘Απολύτως όχι. Μόλις μου έφεραν το γράμμα αυτό οι διπλωματικοί έμπιστοί μου, πήγα και το έξήτασα στο εργαστήριον έγκληματολογικών έρευνών. ‘Ο γραφικός χαρακτήρ είναι του Τίγρη. Περί αυτού δεν ύπάρχει καμμιά άμφιβολία. Λοιπόν :

— Δεν επιμένω, παρατήρησεν ο Ρύντ. ‘Η προειδοποίησης είναι άληθινή. Θαυμάσια. ‘Υπάρχει όμως κάτι άλλο, που πρέπει να ναι πλαστό.

— Ποιό, Ρύντ ;

— ‘Η αίτία που έπεκαλέσθητε, πρό όλίγου.

— Δεν σάς καταλαβαίνω, Ρύντ.

— Θα με καταλάβετε άμέσως, κύριε ύπουργέ ! Εϊναι άπλούστατο... Μοϋ μιλήσατε διαδοχικώς για μίαν επίσκεψη με διπλωματικούς σκοπούς, για ένα ίνκόγνιτο που ύπήρχε πιθανότης να άρθει από στιγμή σε στιγμή, τέλος... δέν μοϋ μιλήσατε καθαρά, όπως θάπρεπε για να με κατατοπίσετε, άπεναντίας μοϋ θολώσατε τὸ μυαλό, πράγμα που έβλεπα να εύχαριστεί έξαιρετικά τὸν συνάδελφό σας ύπουργό τῶν έξωτερικῶν, αὐτὰ τὰ «ἐπίσημα ψέμματα» δέν μ' άρέσουν διόλου, ξέρετε. Γι' αὐτὸ σὰς εϊδοποιῶ ὅτι αν θέλετε να φέρω εἰς πέρας τὴν άποστολή σας πρέπει να πῆτε *πᾶν ὅ,τι ξέρετε* ἐπὶ τῆς υποθέσεως αὐτῆς. Συγκεκριμένως δὲ για τὴν αἰτία που ὠδήγησε ἐδῶ τὸν πρίγκηπα...

Ὁ κ. Βεριῶ εἶδε ὅτι δέν ύπήρχε τρόπος πιά να κρύψει τὴν ἀλήθεια στὸν άστυνομικό.

— Λοιπόν, κύριε Ρύντ, εἶπε αποφασιστικά. Ἔχετε δίκην να με υποπεύεσθε ὅτι σὰς κρύβω κάτι. Θα σὰς τὸ ἀποκαλύψω ὁμῶς άμέσως. Ὁ πρίγκηψ δέν ἦρθε στὴν Γαλλία για τὸν σκοπὸ που σὰς εξέθεσα ἀλλὰ για να συναντήσει μιὰ γυναίκα...

— Τί;

— Μίαν ἡθοποιό.

— Ὡ!

— Μίαν ἡθοποιό τῆς ὁποίας ὁμῶς δέν ξέρουμε τ' ὄνομα.

— Διάβολε ! Πάλι μπερδεύεται ἡ υπόθεσις, ἀλλὰ συγχρόνως καί... διαλευκίνεται !

Ἄφησε ένα ἡχηρὸ γέλιο καὶ ὕστερα άναψε ένα τσιγάρο :

— Δηλαδή, κύριε ύπουργέ, τὰ πράγματα συνοψίζονται στὰ ἐξῆς : Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ Ὁκτάβιος κάμει ένα ταξιδάκι στὴν Γαλλία για να συναντήσει μιὰ μικρὴ σαντζά για τὴν ὁποία τοῦ πονᾷ τὸ δόντι... ἀλλὰ ἡ συνάντησις αὐτὴ ἐνδέχεται να τοῦ ἀποκαλύψει τὸ ίνκόγνιτο.

» Πράγμα για τὸ ὁποῖο ἀκριβῶς φοβόμαστε.

» Στὸ μεταξὺ δὲ ὁ Τίγρις ἐπωφελεῖται τῆς εύκαιρίας να ἐκμεταλλευθεῖ τὸν πρίγκηπα.

— Ρύντ, τὰ πράγματα εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὰ λέτε.

— Καί, συγκεκριμένως, μοϋ ἀναθέτετε, να ἀνακαλύψω αὐτὴ τὴν ἡθοποιό καὶ να τῆς ὑποδείξω ὅτι πρέπει να εἶναι πιὸ προσεκτικὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν θαυμαστῶν της. . Ἐπίσης δὲ να φροντίσω να καταστήσω ἀνίσχυρο τὸν Τίγρη να βλάψει τὸν πρίγκηπα... ἔτσι δέν εἶναι, κύριε ύπουργέ ;

— Ἀκριβῶς ἔτσι ! Καί για να ἔχετε περισσότερὴν ἐλευθερίαν κινήσεων ἀπὸ σήμερα οἱ μυστικὲς άποδοχές σας θὰ εἶναι πενήντα χιλιάδες μηνιαίως... Ὑπογράψτε μου ἐδῶ αὐτὸ τὸ τσέκ τῶν ἑκατὸ χιλιάδων :

— Ἀμέσως ! ἡ ὥρα εἶναι ἔξη καὶ μισὴ μετὰ μεσημβρίαν,

ὥς στὶς έννιά που δειπνᾷ ὁ κόσμος ἔχω ὅλο τὸν καιρὸ να ἐτοιμαστῶ.

Μιλοῦσε μὲ τὸ πιὸ ἡσυχο ὕφος τοῦ κόσμου, σὰν μὴν ὑποπευόταν ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη ριχνόταν σε μιὰ περιπέτεια ἀπὸ τὶς πιὸ τρομερὲς τῆς ζωῆς του...

II

Ὁ Τίγρις κάνει τὴν εμφάνισή του

Ἐάν πέντε λεπτὰ ἀργότερα συναντοῦσε κανεῖς στὴν πλατεία Ρωνῶ τὸν Ρύντ με τὸν γυιό του θὰ τοὺς ἐξελάμβανε για δυὸ δειλοὺς ἐπαρχιώτες που, ἔχοντας περιπλανηθεῖ μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῶ, βιαζόντουσαν να ἐπιστρέψουν στὸ ξενοδοχεῖο τους.

Φαινόντουσαν κι' οἱ δυὸ σκεπτικοί.

— Δηλαδή, δέν εἶναι σὰν να λέμε καὶ τόσο εύκολο να ἀνακαλύψει κανεῖς μέσα σ' ένα ὁλόκληρο Παρίσι μίαν Ὑψηλότητα.

Ὁ Λεὸν κίνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του.

Διάβολε ! Τί παράξενοι που εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι να νομίζουν ὅτι οἱ ἐξέχουσες προσωπικότητες αὐτοῦ τοῦ κόσμου βρίσκονται με τὴν μεγαλειότερη εύκολία... Πόσο διαφέρει ἡ θεωρία ἀπὸ τὴν πρακτικὴν δυστυχῶς. Οἱ ὕψηλότητες οἱ βασιλεῖς κατὰ γενικὸν κανόνα βρίσκονται ὑπὸ μιὰ διαρκὴ ἐπιτήρησιν τῆς ὁποίας συχνὰ πέφτουν θύματα... Ὅταν λοιπὸν τύχει να βρεθοῦν «ίνκόγνιτο» σε μιὰ ξένη πόλη καταβάλλουν κάθε προσπάθεια να χαθοῦν τὰ ἔχνη τους, πανευτυχεῖς για τὴν ἐλευθερία που ἀπολαμβάνουν.

Ἡ περίπτωσις τοῦ «πρίγκηπος Ὁκταβίου» ἦταν πολὺ περίπλοκη. Ἦταν ἐπόμενον ὅτι ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, φεύγοντας ίνκόγνιτο για τὸ Παρίσι δέν ὑποπευόταν για τὰ μέτρα ἀσφαλείας που εἶχαν ληφθεῖ ἀπὸ τοὺς διπλωματικούς κύκλους. Ἀλλὰ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῦ ἦταν δυνατόν να εἶχε κρυφθεῖ ; Ὑπὸ ποῖον ὄνομα ζοῦσε ; Καί τί προφυλάξεις εἶχε λάβει για να παραπλανήσει τὴν άστυνομία ;

Ὁ Ρύντ συνώπισε τὴν κατάστασις στὰ λίγα αὐτὰ λόγια :

— Να βροῦμε μιὰ καρφίτσα μέσα σ' έναν σιτοβολῶνα ! Ἀκριβῶς με μιὰ τέτοιαν άποστολή μάς ἐπεφόρτισαν.

Ὑστερα ἀπὸ μικρὴ παύση ρώτησε τὸν Λεόν.

— Ἔχεις καμμιά ιδέα, ἐσύ ;

Ὁ Λεὸν Ρύντ χαμογέλασε.

— Περιμένω να μοῦ πῆτε τὴν δική σας.

— Πιστεύεις δηλαδή ὅτι ἔχω κάποιο σχέδιο στὸ μυαλό μου ;

— Εἶμαι βέβαιος !

Καί δέν γελιόταν πράγματι...

* *

«Ο Λεόν γνώριζε καλά τόν πατέρα του, ώστε νά μήν ἀμφιβάλλει ὅτι εἶχε ἤδη καταστρώσει μέσα στοῦ μυαλό του κάποιο σχέδιο ἐνεργείας.

— «Ἀκουσε, Λεόν, τοῦπε ὁ Ρύντ. Ὁ καθείς μας θά ἐνεργήσει χωριστά.. Ὁ πρῶτος ποῦ θά ἀνακαλύψει τόν πρίγκηπα Ὁκτάβιο θά ἔρθει νά βρεῖ τόν ἄλλον... Ἐπίσης, διαρκῶς θά τηλεφωνεῖ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον οὕτως ὥστε νά μήν χάσουμε τὴν ἐπαφή.

Σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι ! συγκατένευσε ὁ Λεόν.

Καὶ ὁ Ρύντ χωρὶς πιά νά ἀσχοληθεῖ μὲ τὸν Λεόν, ἔφευγε ἥδη μὲ βιαστικό βῆμα πρὸς τὸ προάστειο Σαίντ-Ὀνορέ.

— Πρέπει πάντα κανεὶς ν' ἀρχίζει ἀπὸ μιάν... ἀρχή ! σκεφτόταν. Καὶ πρέπει κανεὶς πάντα νά ἀποτρέπει τὸν κίνδυνο νά τὸν κατηγορήσουν ἀργότερα γιὰ ἔλλειψη λογικῆς.. Μιά βασιλικὴ Ὑψηλότης δὲν μπορεῖ παρὰ νά εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴ της ... Λοιπόν, ἄς ἐπισκεφθοῦμε αὐτὸν τὸν πρεσβευτὴ...

Καὶ ὁ Ρύντ σήκωσε τοὺς ὤμους του, προσθέτοντας :

— Διάβωλε ! ἴσως νά μήν ξέρει τίποτε. Ἀλλὰ δὲν θά μὲ κατηγορήσει τουλάχιστον κανεὶς ὅτι δὲν πῆγα νά τὸν δῶ...

«Υστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ρύντ γενόταν δεκτὸς ἀπ' τὸν πρεσβευτὴ τοῦ κράτους στὸ ὁποῖο ἀνῆκε ὁ νεαρὸς πρίγκηψ.

— Στάς διαταγὰς σας ! τοῦ εἶπε ὁ πρεσβευτὴς μόλις ὁ Ρύντ τοῦ ἔδειξε τὴν ταυτότητά του. Ἐπιθυμεῖτε καμμιά πληροφορία ;

— Ἀκριβῶς, κύριε πρεσβευτά, ἀναζητῶ τὸν «πρίγκηπα Ὁκτάβιο»... Μπορεῖτε νά μοῦ πῆτε ποῦ ἔχει καταλύσει στὸ Παρίσι ;

Ὁ πρεσβευτὴς ὕψωσε τὰ χέρι του στὸν οὐρανό.

— Ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος ! φώναξε. Ζητᾶτε τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο ; Ἀλλὰ... ἀλλὰ ! εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν βρίσκεται στὸ Παρίσι...

— Ἀγνοεῖτε ὅτι βρίσκεται ἐδῶ ; εἶπε ἡσυχὰ ὁ Ρύντ, μὴ καταδεχόμενος νά συζητήσει αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια.

Ὁ πρεσβευτὴς ἄρχισε νά κόβει βόλτες νευρικά στὸ δωμάτιο του.

— Ἀκοῦστε, κύριε Ρύντ, ὠμολόγησε. Δὲν εἴσθε ἓνας τυχαῖος ἄνθρωπος... Σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλον θά ἐπέμενα ὅτι κάνεις λάθος. Ἀλλὰ, σὲ σὰς...

— Κύριε πρεσβευτά, τὸν διέκοψε ὁ Ρύντ. Βιάζομαι ἐξαι-

ρετικά ἄς μὴν κάνωμε διπλωματία... Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ μιὰ καθαρῶς ἀστυνομικὴν ὑπόθεση... Ἐάν ξέρετε ποῦ βρίσκεται ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος...

Ὁ πρεσβευτὴς διέκοψε μὲ τὴν σειρά του τὸν ἀστυνομικό...

— Ξέρω ποῦ δὲν βρίσκεται... ποῦ πρέπει νά μὴν βρίσκεται ἤδη... διώρθωσε. Εἶναι πολὺ παράξενος, ξέρετε ὁ πρίγκηψ μας.

— Δηλαδή ;

— Εἶχε καταλύσει στὸ ξενοδοχεῖο «Σομπτιέ», πλατεῖα Βαντόμ...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Ρύντ. Φεύγω ἀμέσως.

Στὸ πρόσωπο τοῦ πρεσβευτοῦ διάβασε τὴν κατάπληξη.

— Τὰ σέβη μου, κύριε ! Τὰ σέβη μου !

Καὶ ὑποκλινόμενος στὸν πρεσβευτὴ, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

«Ὅταν βρέθηκε στὸν δρόμο, πήδησε σ' ἓνα ταξὶ δίνοντας τὴν διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου Σομπτιέ.

— Παράξενο, σκεφτόταν στὸ δρόμο, αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ! Ὁ Τίγρης νά τὰ βάζει μὲ μιὰν ὑψηλότητα... ὦ ! ὦ ! ἀρχίζει νά αὐξάνει τὶς ἀπαιτήσεις του...

Σὲ λίγο τὸ ταξὶ τὸν κατέβαζε στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου «Σομπτιέ». Χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τῆς διεύθυνσεως.

— Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς Ρύντ, δήλωσε ἀμέσως ἀπευθυνόμενος σ' ἓνα ὑπάλληλο.

Καὶ διαβάζοντας τὴν κατάπληξη στὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ του, πρόσθεσε :

— Βλέπω πὼς δὲν σὰς εἶμαι ἄγνωστος. Τόσο τὸ καλλίτερο. Ἔρχομαι νά σὰς ζητήσω μιὰ πληροφορία. Ἔχετε μεταξὺ τῶν ἐνοίκων σας καὶ τὴν Α. Υ. τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο ;

Ὁ ὑπάλληλος ἔχασε τὸ χρῶμα του ἀμέσως. Ἀσφαλῶς δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐρώτηση.

— Κύριε, ἐκπλήσσομαι μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ θέτετε μιὰν τέτοια ἐρώτηση...

— Σὰς τὴν θέτω ἐν πάσει ἐπισημότητι καὶ ἀρμοδιότητι...

Τότε κύριε Ρύντ, σὰς πληροφορῶ ὅτι ἡ Α. Υ. ὁ πρίγκηψ πέρασε πράγματι ἀπ' ἐδῶ πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.

— Εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ;

— Μάλιστα. Ἦρθε μιὰ μιὰ πολυπληθὴ ἀκολουθία, ἄφισε τὶς ἀποσκευές του στὸ διαμέρισμά του... ἀλλὰ ἔκτοτε...

— Ἐκτοτε ;

— Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε.

— Καὶ οἱ ἀκόλουθοί του, οἱ ἄνθρωποι τῆς συνοδείας του ;

— Περιφέρονται αναζητώντας τον σάν την άδικη κατάρτα...

— Διάβολε ! Διάβολε ! Έκαμε ό Ρύντ σκεπτικός.

Δίστασε για μιá στιγμή. "Υστερα ρώτησε :

— Τιποτε άλλο δέν έχετε νά μου πήτε ;

— Δέν ξέρω κύριε, άν μου επιτρέπετε νά μιλήσω περισσότερο. Πάντως, δέν είσθε σεις ό πρώτος που ήρθε νά ζητήσει τόν πρίγκηπα.

— 'Αλήθεια ;

— Μάλιστα ! 'Επί πλέον, παίρνει καθημερινώς μιá αρκετά όγκώδη áλληλογραφία... Καί πρέπει νά σάς πώ ότι έξ αίτίας αύτης της áλληλογραφίας έρχονται καθημερινώς καί τόν ζητούν...

— Δέν καταλαβαίνω...

— 'Οστόσο είναι άπλούστατο, κύριε. Τέσσερα γράμματα ήρθαν... τέσσερες φορές ήρθαν νά ρωτούν άν έδόθηκαν στόν πρίγκηπα αυτά τά γράμματα.

— Καί ποιός ήρθε νά ρωτά ;

— "Ω ! "Ένας άρκετά παράξενος άνθρωπος... "Ένας άνθρωπος... πώς νά σάς τόν πώ ;...

— Πέστε του όπως σάς έρχεται εύκολότερα, τόν συμβούλευσε ό Ρύντ. Μήν δίνετε σημασία στίς έκφράσεις που θά μεταχειρισήτε....

— "Ε, λοιπόν, είπε ό υπάλληλος. "Ήταν ένας άνθρωπος με πολύ παράξeno βλέμμα. Θά όρκιζόταν κανείς ότι επρόκειτο περί κανενός áλήτη που τόν είχαν ντύσει τώρα τελευταία εύπρεπώς...

— Παράξeno ! παράξeno ! επανέλαβε ό Ρύντ.

'Εδίστασε για μιá στιγμή. "Υστερα ρώτησε :

— "Έχετε αυτά τά γράμματα ;

— Βεβαίως.

— Μπορείτε νά μου τά δείξετε ;

— 'Αλλά... δέν ξέρω άν πρέπει...

— "Ω ! όφείλετε νά τó μάθετε. Θά καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι δέν κάθομαι έδω χωρίς σοβαρούς λόγους...

Μιλούσε με μιάν επιβολή που άνάγκασε τόν υπάλληλο νά υποκύψει.

— "Εστω ! κύριε Ρύντ, είπε.

— Πλησίασε μιá θυρίδα, πήρε τέσσερις φακέλλους πολύ κομψής έμφανίσεως καί τούς έτεινε στόν Ρύντ.

'Ο Ρύντ τούς πήρε καί τούς εξέητασε. "Ήταν καί οι τέσσερες όμοιοι καί ή διεύθυνση ήταν γραμμένη με τόν ίδιο γραφικό χαρακτήρα καί στούς τέσσερις. 'Επρόκειτο περί του

ιδίου, άναμφιβόλως, έπιστολογράφου που άπηυθύνετο έπειγόντως στόν πρίγκηπα.

Τότε, ό Ρύντ, δέν δίστασε. Πήρε έναν άπό τούς φακέλλους καί με την μεγαλύτερη άφέλεια του κόσμου τόν έσχισεν..

— Κύριε ! Κύριε ! φώναξε ό υπάλληλος ταραγμένος. Δέν έχετε τó δικαίωμα νά παραβιάζετε κατ' αυτό τόν τρόπο τó άπόρρητο τών ξένων έπιστολών.

— 'Απεναντίας, είπε ό Ρύντ. Αυτό άκριβώς ζητώ νά κάμω καί έχω κάθε δικαίωμα.

Είχε άνοίξει τόν φάκελλο καί πλησιάζοντας προς τó φώς, διάβαζε τó περιεχόμενό του :

«Σκεφθήτε ότι δέν όπισθοχωρώ ποτέ στά σχέδιά μου ! Σκεφθήτε ότι πρέπει πάντοτε νά σέβωνται όλοι την έπιθυμία μου... 'Εντός όλίγου θά λάβετε έντολάς μου !».

Καί άπό κάτω, διακρινόταν καθαρά μιá υπογραφή, ή καθαρώτερη τών υπογραφών : Τίγρης.

'Ο Ρύντ διαβάζοντας ώστόσο, τó γράμμα αυτό δέν εξέφρασε καμιά συγκίνηση. "Ήξερε πολύ καλά νά κρύβει τις έντυπώσεις του σάν τέλει άστυναγικός... "Ήξερε καλλίτερα άπό κάθε άλλον ότι άπό τήν στιγμή που έμφανιζόταν τó όνομα του Τίγρη έπρεπε νά είνε έξαιρετικά προσεκτικός σ' όλα του καί με όλους...

Γιά λίγο δίστασε για τήν στάση που έπρεπε νά πάρει. Νά κρύψει τó γράμμα ; Νά τó ξανακλείσει πάλι ; Πώς όμως, άφου δέν είχε στά χέρια του όμοιο φάκελλο. 'Αλλά, ήταν μήπως άνάγκη νά πάρει ό πρίγκηψ καί τούς τέσσερες φακέλλους ;

'Ο Ρύντ πήρε άμέσως τήν άπόφασή του. Με μιá γρήγορη κίνηση καί μπροστά στόν κατάπληκτον υπάλληλον έβαλε καί τούς τέσσερες φακέλλους στήν τσέπη του.

— Θαυμάσια ! είπε. "Όλα πάνε κατ' εύχήν. Κι' έκανε ν' απομακρυνθεί χαιρετώντας τόν υπάλληλο. Αύτός όμως έτρεξε κατόπι του.

— 'Αλλά, κύριε, πώς παίρνετε μαζί σας τήν áλληλογραφία ;

— Για νά τήν διαβιβάσω στόν πρίγκηπα 'Οκτάβιο.

— 'Αλλά κύριε, τί με πείθει ότι...

— Θά σάς άπαλλάξω κάθε εύθύνης. Δώστε μου μιá κόλλα χαρτιού.

'Ο υπάλληλος έσπευσε νά συμμορφωθεί. Του έφερε καί έναν κοντυλοφόρο μαζί. 'Ο Ρύντ όμως τόν άρνήθηκε.

— Περιττόν ! έχω στυλογράφο...

"Εβγαλε άπ' τήν τσέπη του τόν στυλογράφο καί έγραψε μιάν άπόδειξη.

— 'Ορίστε, κύριε είπε, τείνοντάς την στον υπάλληλο, για να μην ανησυχήτε.

“Υστερ” από λίγο έβγαине χαμογελώντας από το ξενοδοχείο Σομπτιέ και εάν ο υπάλληλος μπορούσε να μαντεύσει τις σκέψεις που έκανε ο αστυνομικός, θάμενε κατάπληκτος.

— Μπορεί να του δώσει την απόδειξη οποιαδήποτε ώρα του γουστάρει, σκεπτόταν ο Ρύντ. Είμαι βεβαιότατος ότι ή «συμπαθητική μελάνη» του στυλογράφου μου θα γίνει σε μερικά λεπτά άσπρη σαν το χαρτί όπου έχει γραφεί. 'Επομένως ή απόδειξή μου δεν θα φτάσει ως στον πρίγκηπα 'Οκτάβιο. Δεν θα είναι πια παρά ένα λευκό χαρτί! άφ' έτέρου έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι ο πρίγκηψ δεν θα ξαναπατήσει πια στο ξενοδοχείο αυτό. 'Επομένως δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος να λάβει γνώσιν των διατρεξάντων.

‘Ο Ρύντ χαμογέλασε ικανοποιημένος. “Υστερα, σταμάτησε απότομα στο μέσο του δρόμου.

— Άλλά, όλα αυτά δεν ώφελουν προς το παρόν σε τίποτε. Πρέπει να ανακαλυφθεί ο πρίγκηψ. Καί γρήγορα μάλιστα. Πρέπει να τεθώ άμέσως επί τά ίχνη του. Δρόμο λοιπόν! 'Από ποιόν δρόμο να προτιμήσω, σε ποιόν ν' άπευθυνθώ; Στο γραφείο «'Απωλεσθέντων αντικειμένων»; Άλλά δεν πιστεύω να φυλάσσονται εκεί άπολεσθέντες πρίγκηπες...

Ξαφνικά ο Ρύντ σοβαρεύτηκε. “Αφισε κατά μέρος την συνήθη του ειρωνεία και άρχισε να σκέπτεται. “Υστερα άφισε μιά φωνή!

— ‘Ωραία. Έχω μιάν ιδέα!

Και σταματώντας ένα ταξί, μπήκε διατάσσοντας:

— Στα γραφεία της έφημερίδος «Κομεντιά».

“Υστερα από δυο λεπτά έφτανε στα γραφεία της έφημερίδος, και έδινε την κάρτα του σ' έναν από τους νεαρούς ρεπόρτερ, που γνώριζε.

— Ποιός καλός άέρας σας έφερε ως εδώ, προθυμοποιήθηκε να τον εξυπηρετήσει ο δημοσιογράφος. Σε τί μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμοι;

— Θα μπώ άμέσως στο προκείμενο. Γνωρίζετε αν ο πρίγκηψ 'Οκτάβιος...

— ‘Ο πρίγκηψ 'Οκτάβιος; ‘Η βασιλική ύψηλότης;

— ‘Ακριβώς. Γνωρίζετε αν έχει καμιά φιλεναδούλα στο Παρίσι; Έσείς που κάνετε το θεατρικό κουστομπολιό της έφημερίδος δεν μπορεί παρά κάτι να γνωρίζετε.

— Χμ! έκαμε ο δημοσιογράφος. Έχετε λόγους να το πιστεύετε;

— Πολλούς... Καί σοβαρωτάτους. Πάντως, ζητώ την βεβαίωσή σας.

— Να βεβαιώσω δηλαδή τις ύποψίες σας; άλλά, άγαπητέ μου είσθε πολύ τυχερός. Καί άπευθύνεσθε στο μόνο κατάλληλο πρόσωπο που θα μπορούσε να σας πληροφορήσει... Σημειώστε λοιπόν το όνομα που σας ενδιαφέρει: Λιλύ Κάντερτον θεάτρον «Φολί Μπερζέρ».

— Λιλύ Κάντερτον, επανέλαβε ο Ρύντ. Το όνομα αυτό εντυπώθηκε για πάντα στη μνήμη μου. Άλλά πώς ξέρετε ότι έχει σχέσεις ή γυναίκα αυτή με τον πρίγκηπα;

— Κάποια μέρα την συνεχάρη για το παίξιμό της κατά ένα πολύ ύποπο τρόπο... έγινε μεγάλο σούσουρο... Άλλά γιατί φεύγετε κιόλας;...

— Κιόλας; επανέλαβε ο Ρύντ.

— Πάτε να δήτε την Λιλύ;

— Γιατί όχι;

— Τά συγχαρητήριά μου. Είναι μιá γοητευτική γυναίκα.

‘Ο Ρύντ ξαναπήρε το ταξί δίνοντας την διεύθυνση του θεάτρου «Φολί Μπερζέρ». ‘Οταν έφτασε, τράβηξε κατ' ευθείαν στα καμαρίνια των ήθοποιών, διασχίζοντας τά παρασκήνια που δεν του ήσαν άγνωστα και από άλλες επισκέψεις του. Ρώτησε κάποιον που βρισκόταν το καμαρίνι της Κάντερτον, πληροφορήθηκε ότι ήταν στο πρώτοπάτωμα, άρ. 12 και τράβηξε κατ' ευθείαν εκεί. Χτύπησε την πόρτα και μπήκε. ‘Η Λιλύ Κάντερτον βρισκόταν εκεί. ‘Ηταν έτοιμη να βγει στη σκηνή. Φορούσε ένα κοστούμι μαρκησίου που της πήγαινε θαυμάσια προσθέτοντας στην γοητεία της, μιá περισσή χάρη. Τά ώραία μεγάλα μάτια της καρφώθηκαν επάνω του με φανερή κατάπληξη.

— Τί επιθυμεί ο κύριος; ρώτησε τον Ρύντ.

‘Ο Ρύντ ύποκλίθηκε εύγενικά.

— Δεσποινίς, θα επιθυμούσα να σας άπασχολήσω δυο λεπτά.

— “Ω, “Ω!

— Μην με άποπαίρνετε έτσι! πρόσθεσε ο Ρύντ που ήξερε ώρισμένες στιγμές να είναι τέλειος παριζιάνος. Πρέπει να σας βεβαιώσω ότι περιμένω άπλως την εύνοια να δεχθήτε να με ακούσετε λίγα λεπτά.

— Ποιός είσθε; ρώτησε ή Κόντερτον.

— ‘Αστυνομικός Ρύντ, είπε άπλᾶ.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— ‘Οστόσο δεν έρχομαι υπ' αυτήν την ιδιότητα. Έρχομαι ως φίλος του πρίγκηπος 'Οκταβίου...

Περίμενε να συλλάβει στο πρόσωπο της νέας καλλιτέχνιδος την έκφραση, που θα προκαλούσε το άκουσμα του όνόματος του πρίγκηπος.

Μάζεψε τὰ φρύδια της, καὶ μὲ ἓνα ξέσπασμα θυμοῦ, ποὺ παραμόρφωνε τὸ ὥρατο της πρόσωπο φώναξε.

— Πάλι αὐτός!

— Γιατὶ «πάλι», δεσποινίς;

— Γιατὶ ἔχω βαρεθεῖ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Ποιὰν ἱστορία, δεσποινίς;

— Κύριε Ρύντ, δὲν ξέρετε λοιπὸν τί φλυαρεῖ ἔξω ὁ κόσμος γιὰ μένα;

— Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀναμειγνύεται στὰ κουτσομπολιά, ὥσ-
τόσο θὰ σὰς ἦταν ὑπόχρεως ἂν τῆς γνωρίζατε τὴν ἱστορία
αὐτὴ ποὺ τόσο σὰς ἐνοχλεῖ.

— Κύριε, τὰ πράγματα εἶναι ἀπλούστατα... Ὅλες οἱ ἐφη-
μερίδες... ὅλοι οἱ συνάδελφοι... ὅλος ὁ κόσμος, τέλος πάντων,
καὶ σεῖς ἀκόμη... διαδίδει ὅτι ἔχω ἰδιαιτέρας σχέσεις μὲ τὸν
πρίγκηπα! Τοῦ μίλησα τρία λεπτὰ σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ... Εἶχε
τὴν ἀβρότητα ν' ἀνεβεῖ στὸ καμαρίνι μου γιὰ νὰ μὲ συγχαρεῖ
γιὰ τὸ παίξιμό μου... Τίποτε ἄλλο... Οὔτε τὸν ξανάδα ἔκτοτε!

— Οὔτε τοῦ γράψατε ποτέ;

— Θεέ μου. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ τοῦ γράψω;

— Ἀλλά, δεσποινίς, αὐτὸ δὲν θάταν καὶ τόσο κατακριτέον.

— Ἐν πάσει περιπτώσει, κύριε, αὐτὴ ἡ ἱστορία μ' ἔχει ἀη-
διάσει!

— Τί κρίμα, δεσποινίς, τί κρίμα...

— Γιατί;

— Γιατὶ ἐρχόμουν μὲ κάθε ἐλπίδα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ
συστήσετε στὸν πρίγκηπα κάποιον συνάδελφό μου...

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ
συστήσω κανέναν σ' ἓναν πρίγκηπα ποὺ δὲν γνωρίζω!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ σὰς ζη-
τήσω συγγνώμην, δεσποινίς...

Καὶ ὁ Ρύντ, ὑποκλινόμενος βγῆκε ἀπὸ τὸ καμαρίνι.

— Ἀτιμία! σκέφτηκε. Αὐτὴ ἡ μικροῦλα μιλοῦσε μὲ εἰλικρί-
νεια. Ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ξανάδε τὸν πρίγκηπα. Ἐπείσε θῶμα
τῶν διαδόσεων ποὺ κυκλοφοροῦν...

Κατέβηκε μελαγχολικὸς τὶς σκάλες καὶ ἔφτασε στὰ παρα-
σκήνια.

— Πρέπει νὰ ρωτήσω καὶ κανένα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ θέατρο.
Τὸν σκηνοθέτη, π.χ. Φοβᾶμαι πολὺ πῶς ἡ μικροῦλα Κάντερτον
μὲ κορόϊδεψε.

Ἐκανε νὰ διασχίσει τὴν σκηνή.

— Τόπο! Κάντε τόπο! ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ
πάνω.

Οἱ μηχανικοὶ τῆς σκηνῆς, σκαρφαλωμένοι ἐπάνω στὰ δοκά-
ρια (τῶν σκηνηκῶν) ἄλλαζαν μιὰ σκηνογραφία. Ὁ Ρύντ ἔσπευσε

νὰ τραβηχτεῖ παράμερα καὶ κόλλησε σ' ἓναν τοῖχο. Ἀλλὰ
μόλις πρόλαβε νὰ στριμωχθεῖ στὸν τοῖχο καὶ ξαφνικά, μπρο-
στά του, μὲ ἓναν φοβερὸ κρότο, ἦρθε κι' ἔπεσε κάποιο βαρὺ
ἀντικείμενο.

— Διάβολε! ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικὸς κολλώντας ἀκόμα πιὸ
πολὺ στὸν τοῖχο.

Τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἶχε πέσει εἶχε περάσει ξυστὰ ἀπ' τὸ
πρόσωπό του.

Ἀμέσως κατάλαβε.

Μπροστὰ στὰ πόδια του τὸ πάτωμα τῆς σκηνῆς εἶχε σπά-
σει καὶ εἶχαν πεταχτεῖ στὰ πλάγια μερικὰ σανιδώματα. Αὐτὸ
ποὺ εἶχε πέσει ἦταν κάτι τὸ πολὺ βαρὺ. Λίγα ἑκατοστὰ κον-
τύτερα ἂν ἔπεφτε, ὁ Ρύντ θὰ βρισκονταν στὸν τόπο, σκοτωμέ-
νος ἀπ' τὸ βαρὺ ἀντικείμενο.

Ἦδη εἶχαν σπεύσει γύρω του ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεά-
τρου τρομαγμένοι.

— Δὲν χτυπηθήκατε; φώναζαν.

Οἱ γυναῖκες ἔντρομες ρωτοῦσαν:

— Δὲν πληγωθήκατε;

Ὁ Ρύντ τοὺς καθισύχαζε:

— Μὰ τὴν πίστη μου... ὄχι! στάθηκα πολὺ τυχερός.

Μηχανικὰ ὕψωσε τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε:

— Τί ἔπεσε ἀπὸ πάνω;

Κάποιος μηχανικὸς ἀποκρίθηκε:

— Αὐτὴ ἡ τροχαλία, Κύριε. Μπορεῖ νὰ σκοτώσει καὶ βῶδι.

Ἔστερα φώναξε θυμωμένα:

— Ἐ, ἀπὸ ψηλά! Ποιὸς ἔρριξε τὴν τροχαλία;

Κανένας ὅμως δὲν ἀποκρίθηκε.

— Ποιὸς ἔρριξε τὴν τροχαλία; ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει
ὁ μηχανικὸς.

— Ἀπὸ πάνω φαινόntonτουσαν τὰ τρομαγμένα πρόσωπα τῶν
μηχανικῶν, ποὺ ἔσκυβαν νὰ δοῦν τί συνέβη κάτω.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπάντοσε.

— Μὴν στενοχωριέστε, εἶπε ὁ Ρύντ πλησιάζοντος τὸν μηχαν-
νικὸ ποὺ φώναζε. Δὲν συνέβη τίποτε εὐτυχῶς... Κυττάχτε τὴν
δουλειά σας.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τρομαγμένους ἀκόμη
ὑπαλλήλους τοῦ θεάτρου, διερωτώμενος:

— Δυστύχημα; Ἀπόπειρα;

Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο τὸν πλησίασε ἓνας
μηχανικὸς.

— Κύριε Ρύντ, ἔχετε ἓνα γραμμα... Τὸ ἄφησαν στὸ γρα-
φεῖο μου...

— Γράμμα, ἐγώ, ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ρύντ. Εὐχαριστῶ.

Άμέσως κατάλαβε.

Ποιός μπορούσε να του στείλει ένα γράμμα, εκεί, στο «Φολί Μπερζέρ», όπου ποτέ δεν σύχναζε άλλοτε;

Ποιός άλλος μπορούσε να του στείλει ένα γράμμα εκτός από εκείνον που έπεχείρησε να τον σκοτώσει από το ύψος των παρασκηνίων;

Ο Ρύντ τάχυνε το βήμα του· το πρόσωπό του φανέρωνε τώρα μια άληθινή αγωνία.

Άλλοίμονο! Ήταν γραφτό λοιπόν σε κάθε υπόθεση που ήταν ανακατεμένο τόνωμα του Τίγρη να τον παραμονεύουν τέτοιοι φοβεροί κίνδυνοι;

Μπήκε στο γραφείο του μηχανικού, πήρε το γράμμα, του οποίου άνεγνώρισεν άμέσως τον γραφικό χαρακτήρα και το διάβασε:

«Βρίσκεσθε πάλι στον δρόμο μου. Προσέξτε, γιατί δεν κάματε διόλου καλά να μ' ένοχλήτε!

Ή πάλι που διεξάγει ο ένας έναντίον του άλλου θα καταλήξει πολύ άσχημα...

»Γνωρίζετε καλλίτερα από μένα ότι εκείνος που θα καταγάγει την όριστική νίκη θα είμαι εγώ. Γιατί λοιπόν, επιμένετε;... Σας είδοποιώ άπόψε για την πανταχοϋ παρουσία, μου μ' ένα δικό μου τρόπο. Αύριο, θα μεταχειρισθώ άλλον. Και δεν χρειάζονται παραπάνω από τρία δευτερόλεπτα για να καταφερθεί ένα θανατηφόρο πλήγμα...»

Το γράμμα ύπογραφόταν με το ίδιο όνομα που είχε διαβάσει κάτω από το γράμμα προς τον πρίγκηπα Όκτάβιο ο Ρύντ πριν λίγες ώρες: *Τίγρης!*

— "Α: διάβολε, μурμουρίσε ο άστυνομικός. Τά ξέρει λοιπόν όλα. Με παρακολουθεί.

Και άσυναίσθητως περίεφερε γύρω τὰ βλέμματά του...

*
*

Ποιός ήταν λοιπόν αυτός ο άνθρωπος, που τον παρακολουθοϋσε και τον κατασκόπευε για λογαριασμό του άπαισίου Τίγρη;

Κάποιος μηχανικός των «Φολί Μπερζέρ»;

Άλλά ο Τίγρης δεν μπορούσε να ξέρει ότι ο Ρύντ θα πήγαινε στο θέατρο.

Τότε ποιός; Κάποιος έπισκέπτης που τον παρακολουθοϋσε άπ' έξω;

Άλλά και αυτός πώς θα κατώρθωνε να φτάσει ως στα ύψη

εκείνα των παρασκηνίων όπου άπαγορευόταν ή είσοδος στους ξένους;

— Τότε; τότε;... διερωτήθηκε ο Ρύντ.

Και σήκωσε σε μιá κίνηση άμηχανίας τους ώμους.

Άλλοίμονο! Η άλήθεια ήταν σκληρή. Ο Τίγρης διέθετε πολυαριθμούς συνενόχους οί όποιοι παρακολουθοϋσαν τον Ρύντ σε κάθε του βήμα.

*
*

Ο Ρύντ προχώροϋσε στην τύχη... Προχώροϋσε τόσο άφηρημένος που δεν ένοιωθε καν τὰ σπρωξίματα που του έδιναν οί βιαστικοί διαβάτες περνώντας άπ' το πλάϊ του. Ήταν ακριβώς ή ώρα που άδειαζαν οί κινηματογράφοι. Ήταν ή στιγμή που το Παρίσι έπαιρνε την πιό ζωηρή κίνησή του και που δεν συναντά κανείς στον δρόμο παρά χαρούμενα πρόσωπα ξενύχτιδων.

Ο Ρύντ κύτταζε άφηρημένα τον κόσμο που περνοϋσε στο πλάϊ του. Ποιός νοιαζόταν γι' αυτόν; Ποιός σκεφτόταν να μαντεύσει στο άτομό του τον διάσημο άστυνομικό που ή πάλι του κατά του Τίγρη συγκινοϋσε τόσον κόσμο; Ήταν ένας άνώνυμος μέσα στην κοσμοπλημμύρα. Κι' αυτό τον εύχαριστοϋσε έξαιρετικά.

Ξαφνικά σκέφτηκε τον Λεόν Ρύντ, τον γυιό του. Είχε ξεκινήσει κι' αυτός με την ίδια άποστολή. Τι να είχε κάμει ως τότε; Όπως είχαν συμφωνήσει ο Λεόν θα επέστρεφε στο διαμέρισμά τους, αν άνεκάλυπτε τίποτε. Έπρεπε να του τηλεφωνοϋσε λοιπόν άμέσως... Λίγο παρατέρα βρήκε έναν τηλεφωνικό θάλαμο. Μπήκε, σχημάτισε στον τηλεφωνικό δίσκο τον αριθμό που ήθελε και περίμενε.

Κατ' άρχάς άκούε τον χαρακτηριστικό βόμβο του κουδουνίσματος στην άλλη άκρη του σύρματος και έπειδή δεν του άπαντοϋσαν υπέθεσεν ότι δεν θα βρισκόταν κανείς στο διαμέρισμά τους. Ύστερα ένοιωσε μιá κρυφή συγκίνηση. Μιá φωνή ρωτοϋσε:

— Έμπρός! Ποιός με ρωτά;

Ξαφνικά ο Ρύντ ώχρίασε. Η φωνή του γυιού του: "Ω, άσφαλώς δεν ήταν αυτή... Θα την άναγνώριζε άμέσως... αλλά ποιός άλλος εκτός του Λεόν μπορούσε να βρίσκεται στο διαμέρισμά τους;

Νευρικά ρώτησε:

— Έμπρός! Ποιός είναι αυτός; Με ποιόν έχω την τιμή να μιλω;

Ἀπότομα ἔνοιωσε ὅλα νὰ γυρίζουν ὀλόγυρά του. "Α! τὴν καταραμένη ὑπόθεση!

Προτοῦ τὸν πληροφορήσουν, ἐμάντευσε τὴν ἀλήθεια...

— "Ε, ἀλλά... εἰρωνευόταν ἡ ἀγνωστη φωνή, εἶναι ὁ κ. Ρύντ μὸς φαίνεται στὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος; Κατενθουσιασμένος ποὺ συνομιλῶ μαζί σας. Ἐπιθυμεῖτε τίποτε;

Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ φωνή σιώπησε. "Υστερα, συνέχισε στὸν ἴδιο εἰρωνικό τόνο:

— Ρωτήσατε, μὸς φαίνεται, μὲ ποιὸν ὁμιλεῖτε; ἀλλά, ἀγαπητέ μου φίλε, ποῖος ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα θέλετε νὰ βρῖσκεται στὸ σπῖτι σας;

— Ποιὸς εἴσθε σεῖς; ρώτησε θυμωμένα ὁ Ρύντ.

— Ποιὸς; ὥστε ἐπιθυμεῖτε τόσο πολὺ νὰ τὸ γνωρίσετε; ὁ Τίγρης, λοιπόν... Ἐγὼ ὁ ἴδιος, φίλτατέ μου! Ἐπιθυμεῖτε μήπως τίποτε;

Ὁ Ρύντ δὲν ἀπήντησε. Ἐνοιωθε μιὰ ζάλη νὰ τοῦ παραλύει τὴν φωνή.

— Ἀλλά, γιατί δὲν ἀπαντᾶτε, Ρύντ; συνέχισε ὁ Τίγρης. Μιὰ φορὰ ποὺ μὸς δόθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀνταλλάξουμε δυὸ λόγια, τὴν ἀποφεύγετε;... ἀκοῦστε λοιπόν. Ἐκαμα μιὰ μικρὴν ἐπίσκεψη ὡς στὸ δωμάτιό σας γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν κατέχετε στὰ χέρια σας καμμιά λεπτομέρεια ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μὲ βλάψει... Μείνετε ἥσυχος, ὅμως, Ρύντ. Δὲν βρήκα τίποτε... ἄς εἶναι ὅμως... ἀφοῦ δὲν μὸς λέτε λέξη καὶ σὰς εἶναι τόσο ὀχληρὴ ἡ συνομιλία μου, διακόπτω!... Ὡστόσο, σὰς προειδοποιῶ ὅτι δὲν κάνετε διόλου καλὰ νὰ μὲ κυνηγάτε. Εἶναι ἡ τελευταία μου προειδοποίηση... Πρὸ ὧρων στὸ «Φολί Μπερζέρ» ἀστοχῆσα *ἐκουσίως*... Στὸ μέλλον *δὲν θὰ ἀστοχήσω!*

Ἐγινε μιὰ μικρὴ παύση. Ὑστερα μὲ τὴν ἴδιαν εἰρωνικὴ φωνή, ὁ Τίγρης πρόσθεσε:

— Νίπτω τὰς χεῖρας μου... Καὶ τὸ τέρας ἐκλείσει τὸ τηλέφωνο.

III

Ζητήσατε τὴν γυναῖκα...

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τραγικῆς αὐτῆς νύχτας, ποὺ ἐπεφύλασσε στὸν πατέρα Ρύντ τὴν σκληρὴν ἐκπληξη ν' ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ Τίγρη μέσα ἀπὸ τὸ δικό του τηλέφωνο, ὁ Λεὼν Ρύντ περιπλέχτηκε στὴν πιὸ ἀπίστευτη περιπέτεια.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε κάτι χαρακτηριστικό στοὺς ἀναγνώστες μας.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες βεβαίως εἶχαν ριχτεῖ στὴν ἀναζήτησιν τοῦ πρίγκηπος Ὁκταβίου ἔχοντες ὑπ' ὄψει τῶν ὅτι θὰ βρισκόντουσαν κάποτε ἀντιμέτωποι μὲ τὸν φοβερὸ ἐγκληματία Τίγρη. Ὡστόσο, ἐὰν ὁ πατέρας Ρύντ κατεδίκασε τὸν Τίγρη ἔτσι ἀλύπητα καὶ λυσσαλέα, τὸ ἔκαμε αὐτὸ ὠθούμενος ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ καθήκον τοῦ ἐνῶ μὲ τὸν Λεὼν δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο.

Στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ἀστυνομικοῦ ὁ Τίγρης πρὶν ἀπ' ὅλα καὶ κυρίως, ἦταν ὁ φοβερός *ἀντίζηλος*, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀπὸ αἰμοχαρῆ ἔνστικτα ὠθούμενος καὶ ἀπὸ ἐκδικητικὴν μανίαν, εἶχε ἀπαγάγει μαζί του, εἶχε σφετερισθεῖ, εἶχε οἰκειοποιηθεῖ διὰ τῆς βίας τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, ποὺ λάτρευε ὁ Λεὼν, τὴν Ζανίν...

Ὁ Λεὼν ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη ἔτρεφε διπλὸ μῖσος κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Στὶς πράξεις καὶ τὶς ἐνέργειές του δὲν τὸν ὠθοῦσε τὸ λευκὸν ὄφελος. Κυρίως ἦταν ἡ ἔντονη ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθεῖ καὶ νὰ νικήσῃ στὸν ἔρωτα!

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ Λεὼν Ρύντ φαινόταν ὅτι ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν νέα ἐντολὴ ποὺ εἶχε ἀνατεθεῖ στὸν πατέρα του.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ αὐτοῦ δὲν ἦταν ἐπιτηδευμένο. Ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ ὑποκριθεῖ. Ἀλλοίμονο, ὅμως! Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ πατέρας τοῦ ὁ Λεὼν ἔνοιωσε ἀπότομα κάποιο κενὸ νὰ δημιουργεῖται μέσα στὴν ψυχὴ του. Μιὰ σκέψη τὸν ἀναστάτωσε: Ἐπρεπε πάλι νὰ ἐγκαταλείψει τὶς ἔρευνές του γιὰ τὴν ἀνακάλυψη καὶ ἀπελευθέρωση τῆς Ζανίν; Ἐπρεπε ν' ἀφοσιωθεῖ στὴν προστασία ἐνὸς ἀγνώστου, ἐνὸς πρίγκηπος γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἔτρεφε καμμιά συμπάθεια;

Ἐχουν ἐπανελημμένως τονίσει οἱ διάφοροι συγγραφεῖς ὅτι οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα ἐγωῖσταί.

Ὁ Λεὼν Ρύντ αὐτὴ τὴν στιγμή συμπεριφερόταν κατὰ τὸν ἐγωῖστικώτερο τρόπο... Εἶχε ξεχάσει τὴν ἀποστολὴν ποὺ ἀνέλαβε καὶ δὲν σκεφτόταν παρὰ μονάχα τὴν Ζανίν... Αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ἀποσπάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τέρατος αὐτοῦ ποὺ λέγονταν Τίγρης. Ὑστερα, θ' ἀφωσιωνόταν μ' ὅλη τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξολοθρεῦσιν τοῦ κακούργου...

Προχωροῦσε στὴν τύχη μπροστά του, ἀφηρημένος, χωρὶς βούληση, χωρὶς σκοπὸ. Περιπλανιόταν!

Ἀπότομα τράβηξε τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμος πολὺς, μαζεμένος ἔξω ἀπὸ ἓνα κτίριο.

— "Α, ναί, τὸ τσίρκο! σκέφτηκε ὁ Λεὼν.

Καὶ ἔκανε νὰ προσπεράσῃ ὅταν, ἀλλάζοντας γνώμη, ἀποφάσισε νὰ μπεῖ κι' αὐτὸς μέσα.

Ζητοῦσε νὰ ἀπασχολήσῃ λίγο τὴν σκέψιν του; Ζητοῦσε

νά ξεσκάσει ; Νά κάμει κάτι, οτιδήποτε... Άλλά νά μή σκέπτεται ! αυτό καί μόνο αποζητούσε εκείνο τό θλιβερό καί μελάνχολο βράδυ.

* *

Μόλις μπήκε μέσα, τοῦ φάνηκε σάν νά ξυπνοῦσε ἀπό κάποιο ὄνειρο.

Κάτω ἀπό τὰ δυνατά φῶτα τῶν προβολέων, ἐπάνω σ' ἕνα «ρίγκ» δυό πυγμάχοι ἀλληλογρονθοκοπιόντουσαν. Καί ὁ κόσμος ὀρθίος στίς θέσεις του, ἀγωνιῶντας, φώναζε, χειροκροτοῦσε, ἀλλάλλαζε κάθε φορά πού ἔπεφτε μιὰ γερή, «ἀποτελεσματική» γροθιά.

Κι' ἦταν μέσα στό τσίρκο αὐτό πού δινόταν τό πυγμαχικό μάτς κόσμος καθῶς πρέπει, γυναῖκες μέ ἔξωμες τουαλέττες, καί ἄνδρες μέ σμόκιν. Καί ὅλοι φαινόntonτουσαν μαγευμένοι ἀπό τό λευκό κατάφωτο τετράγωνο τοῦ ρίγκ, ὅπου δυό ἄνθρωποι περνοῦσαν ἀπαίσιες ὥρες πασχίζοντας νά βγάλουν τό ψωμί τους...

Ὁρθίος ὁ Λεὼν παρακολουθοῦσε μᾶλλον τίς ὑστερικές χειρονομίες τοῦ πλήθους παρά τοὺς πυγμάχους.

Ξαφνικά, ἔμεινε ἀκίνητος...

— ΔιάβOLE, τί σημαίνει πάλι αὐτό ; Τρία θεωρεῖα παρακάτω, τὰ μάτια του καρφώθηκαν σ' ἕναν μελαγχρινό κύριο πού βρισκόταν μόνος του σ' ἕνα θεωρεῖο. Εἶχε ἀκουμπήσει μέ τοὺς ἀγκῶνες στό παραπέτο τοῦ θεωρείου καί σκύβοντας πρὸς τὰ ἔμπρῳς, μέ κάτι μικρά κυάλια παρακολουθοῦσε τό μάτς.

— ΔιάβOLE ἐπανάλαβε ὁ Ρύντ. Θάπρεπε νά σκεφτῶ λίγο καί τὸν πατέρα μου... Ἕνας καλὸς ντετέκτιβ πρέπει νά υποπτεύεται ὅλα τὰ... κοσμικά γόυστα ἑνὸς προσώπου πού καταδιώκει... Ἐδῶ θάπρεπε καί ὄχι ἄλλοῦ νά τὸν ζητήσει... εἶναι ἕνα θέαμα σπάνιο πολὺ στήν πατρίδα του...

Ἀπὸ πίσω τους διαμαρτυρόταν ὁ κόσμος :

— Καθῆστε ! Καθῆστε !

Ὁ Λεὼν κάθησε μηχανικά ψιθυρίζοντας :

— Αὐτὸς εἶναι ! Πρέπει νᾶναι αὐτός...

Πέρασαν μερικά λεπτά ! Ἄλλά τό βλέμμα του δέν ἔπαυε νᾶναι καρφωμένο στό ἄνθρωπο μέ τὰ κυάλια.

Τέλος τό μάτς πῆρε τήν τελική φάση. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους ἔπεσε χάμω ἀναίσθητος.

Ὁ Λεὼν σηκώθηκε ἀμέσως βγήκε ἀπ' τό θεωρεῖο του καί προχώρησε πρὸς τὸν νέον κύριο.

Ἦδη ὁ διαιτητής μετροῦσε τὰ δευτερόλεπτα : ἕνα, δύο, τρία...

Ὁ κόσμος ἀγωνιοῦσε. Καί ὁ νέος κύριος μέ τὰ κυάλια, μετροῦσε κι' αὐτὸς μαζί μέ τὸν διαιτητὴ μηχανικά τὰ δευτερόλεπτα.

Ὑστερα ἀκούστηκε μιὰ μυριόστομη ἰαχή.

Ὁ διαιτητής ἀνεκήρυξε τὸν νικητὴ.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥρα τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ Λεὼν Ρύντ γλυστροῦσε μέσα στό θεωρεῖο τοῦ νεαροῦ θεατοῦ.

Καί μέ φωνὴ σιγανή, ἀλλὰ θετική, τοῦ ψιθύρισε :

— Ἡ ὑψηλότης σας θᾶχει τὴν καλωσύνη νά μέ ἀκούσει δυό λεπτά :

Κόλπο ἀστυνομικοῦ ! Κόλπο ψυχολογικὸ πού ὁ Λεὼν ἀπὸ πολὺ πρὶν προετοίμαζε χωρὶς νά τὸ καταλαβαίνει.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο !... Φοβόταν ὅτι ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ προσωπικότης δέν θά ἐγκατέλειπε τόσον εὐκολὰ τό ἱνκόγνιτό της... Δέν θά κατάρθωνε ἄραγε νά τοῦ ἀποκαλύψει τὴν ταυτότητα, καλῶντας τὸν ἔτσι ἀπρόοπτα : Ὑψηλότης !—μ' ἕναν τόσο εὐγενικὸ τρόπο :

Ἄλλά ὁ Λεὼν Ρύντ εἶχε λογαριάσει χωρὶς τὸν ξενοδόχο !

Ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος—γιατί ἦταν αὐτός—ἦταν τόσο ἀπόλυτα ἐνθουσιασμένος πράγματι, ὥστε δέν ἀπόδειξε καμμιὰν ἐκπληξὴ ἀκούοντας νά τὸν ὀνομάζουν μέ τόσο σεβασμό : «Ἡ ὑψηλότης σας !»

Μήπως δέν ἦταν συνειθισμένος στό ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ τίτλου ; Μήπως ἔτσι δέν τὸν φώναζαν καθημερινῶς οἱ δικοί του ;

Ἔστρεψε τό κεφάλι καί ρώτησε περιφρονητικά :

— Τί ζητᾶτε κύριε :

Ὁ Λεὼν Ρύντ χαίρετσε ἐκ νέου.

— Παρακαλῶ τὴν ὑψηλότητά σας νά μοῦ παραχωρήσει ὀλίγων λεπτῶν ἀκρόασιν...

Αὐτὴ τὴν φορά ὁ νεαρὸς κύριος στὸν ὁποῖο ἀπευθυνόταν ὁ Ρύντ ἔλαβε συνειδησὶν τῆς καταστάσεως.

Ἕνα χαμόγελο διεγράφη στὰ χεῖλη του.

— ὦ, κύριε, εἶπε. Θ' ἀστειεύεσθε ἀσφαλῶς.

— Δέν ἀστειεύομαι διόλου.

— Ὤστόσο με χαίρετᾶτε μέ μιὰ προσωνυμία...

— Πού εἶναι ἡ μόνη πού σᾶς ταιριάζει.

— Κύριε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι θά καλέσω εἰς βοήθειαν... Γιατί ἐὰν δέν ἀστειεύεσθε, τότε ἀσφαλῶς θᾶστε τρελλός.

Ὁ Λεὼν Ρύντ κατάλαβε ἀπὸ τό ὕφος τοῦ συνομιλητοῦ του ὅτι τὰ πράγματα δέν πῆγαιναν καλά...

— Ἔστω ! εἶπε ἐτοιμότητα. Θέλησα νά πείσω τὴν ὑψηλό-

τητά σας ότι ήμουν βέβαιος ότι δεν άπατώμην.

Είχε χαμηλώσει την φωνή του. Άνέβασε πάλι τόν τόνο της.

— Σας παρακαλώ, *κύριε*,—καί τόνισε την λέξη—έχετε την καλώςσύνη νά με συνοδεύσετε. Πρόκειται περί μιās σοβαράς άποστολής. Είμαι βέβαιος ότι θά σάς ενδιαφέρει ό,τι σάς πώ!

Ύστερα χαμηλώνοντας πάλι την φωνή του, παρουσιάστηκε :

— Είμαι ό Λεόν Ρύντ, κύριε. Είμαι άπόλυτος άνάγκη νά σάς δώ.

Αυτή την φορά ό πρίγκηψ Όκτάβιος, στό άκουσμα του όνόματος αυτού δεν μπόρεσε νά συγκρατήσει κάποια ταραχή.

— Πολύ καλά! άποφάσισε. Είμαι στην διάθεσή σας.

* *

Βγήκαν μαζί άπ' τό τσίρκο καί προχώρησαν πεζή καμμιά έκατοστή βήματα, σιωπηλοί. Πρώτος διέκοψε την σιωπή ό πρίγκηψ Όκτάβιος.

— Κύριε, είπε με άρκετά άπότομο ύφος, οί πρώτες λέξεις μου θά είναι για νά σάς έκφράσω τόν θαυμασμό μου καί την έκτίμησή μου στό άτομό σας καί τόν πατέρα σας. Πρέπει νά σάς πώ ότι έδώ, στό Παρίσι, ό Πρίγκηψ Όκτάβιος—άφοδ μ' αυτό τόννομα είναι γνωστός στους άστυνομικούς κύκλους—δεν έχει τί νά κάμει καί πλήττει άπό άνία... Περιφέρεται όπου θέλει καί όταν θέλει... Καί γι' αυτό βρίσκει πολύ όχληρό τό νά μην είναι έλεύθερος...

— Κύριε, τόν διέκοψε άπότομα ό Ρύντ, πράγμα που έκαμε κατάπληξη στόν άσυνήθιστον άπό τέτοιου είδους διακοπές πρίγκηπα. Πρόκειται περί σοβαρωτάτων αίτίων που με ώθοδν στό νά φερθώ κατ' αυτόν τόν τρόπο άπέναντί σας. Όταν τά μάθετε θά με συγχωρήσετε, πιστεύω, για την συμπεριφορά μου... Άγνοείτε ίσως τους κινδύνους που διατρέχετε... Είστε γενναίος. Γι' αυτό δεν θά διστάσω νά σάς μάθω την άλήθεια... Είστε έκτεθειμένος σέ μιάν έκδίκηση του Τίγρη!

— Καί πότε πρόκειται νά συμβεί αυτό, είπε ό πρίγκηψ με τό πιο άδιάφορο ύφος του κόσμου.

— Πώς; έκαμε κατάπληκτος ό Λεόν· είσθε λοιπόν ένήμερος;

— Καί μου φαίνεται περίεργο ότι παραξενεύεσθε.

— Άλλά τότε κύριε, πώς βγαίνετε έξω μόνος; Γιατί φαντάζομαι ότι κανείς δεν θά σάς ακολουθεί...

— Συγγνώμη, κύριε Ρύντ, τόν διέκοψε ό πρίγκηψ. Κι' έσείς δεν είσθε, νομίζω, έχθρός θανάσιμος του Τίγρη; Πώς βγαίνετε έξω χωρίς σωματοφύλακα;

— Δεν είναι τό ίδιο πράγμα.

— Γιατί, παρακαλώ;

— Είμαι ό γυιός του Ρύντ.

— Κι' έγώ ό διάδοχος ενός βασιλείου του όποιου οί ύπηκοοι δεν φημίζονται διόλου για την δειλία τους.

— Άσφαλώς! Δεν ήθελα νά πώ αυτό στην Ύψηλότητά σας.

— Όνομάζετέ με: «κύριε»!

— Έστω, κύριε. Η ιδιότης σας πάντως δημιουργεί καθήκοντα που πρέπει... Με δυό λέξεις, όφείλετε νά είσθε προσεκτικός... πολύ προσεκτικός καί προνοητικός!

— Άκούστε! είπε άπότομα ό πρίγκηψ. Μαντεύω αυτό που θέλετε νά μου πητε... Είμαι γνωστός ότι βρίσκομαι στην Γαλλία... Οί επίσημοι κύκλοι άνθρωπων, ίσως μάλιστα καί νά είδοποίησαν τόν πρεσβευτή μου, καί ακόμη αυτός νά έπεςκέφθη τόν ύπουργό των Έξωτερικών. Γιατί τέτοιο συμβαίνει. Τό μαντεύω. Καί κινητοποιήθηκαν πρός άνεύρεσίν μου όλες οί άστυνομίες του κόσμου. Με άναζήτησαν παντού! Έσείς με άνακαλύψατε. Τά συγχαρητήριά μου αλλά ή άποστολή σας θά σταματήσει ως έδώ. Σας εύχαριστώ. Είναι περιττόν νά με είδοποιήσετε για τόν κίνδυνο που διατρέχω· έχω είδοποιηθεί. Καί δεν είμαι έγώ εκείνος που θά φοβηθώ τόν Τίγρη!

Μιλούσε με όρμη καί θετικότητα ό πρίγκηψ.

Χωρίς νά τό θέλει ό Λεόν Ρύντ έννοιωσε τόν έαυτό του συγκινημένο.

Δεν έτρεφε καμμιά συμπάθεια στην αρχή για την ύψηλότητα αυτή. Μάλιστα είχε άναθεματίσει την ώρα καί την στιγμή που βρέθηκε μπροστά του για νά τόν άποσπάσει άπό την άναζήτηση της Ζανίν...

Τώρα όμως, ένα άλλο αίσθημα έννοιωθε νά γεννιέται μέσα του. Αυτός ό νέος ήταν παλληκάρι στην ψυχή καί στόν νοϋ. Άνεύρισκε κανείς στό άτομό του όλες τις όρμες καί τις ικανότητες της ψυχής του...

Πάντως, ήταν γεγονός ότι δεν φοβόταν διόλου, καί ότι, άν καί γνώριζε ότι ήπειλείτο άπό τόν Τίγρη, άφινε τόν έαυτό του έκτεθειμένο σέ παντός είδους κίνδυνο.

Όστόσο ό Λεόν είχε κάποιο καθήκον νά έκτελέσει. Καί ήταν άπο εκείνους που δεν υποχωροϋν πρό ούδεμιās άντιστάσεως.

— Έστω, κύριε! είπε. Δεν φοβάσθε κανέναν. Σύμφωνοι: αλλά...

— Δεν υπάρχει «άλλά», διαμαρτυρήθηκε ο πρίγκηψ. Κόφτε την αὐτὴ τὴν κουβέντα.

— "Όχι, ἐπανελάβε ὁ Λεὼν σὲ μάλακὸ τόνο. "Όχι ἀκόμη γιατί ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀφορᾷ μόνον ἐσᾶς...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἔχω ἀφίσει νὰ μαντεύεται τ' ὄνομα μιᾶς γυναικὸς στὴν ὑπόθεσις αὐτή...

— Πῶς! Τὸ ξέρετε;

Ἐπῆρχε στὴν φωνὴ τοῦ πρίγκηπος μιὰ ἀγωνία καὶ μιὰ κρυφὴ περιέργεια...

Ὁ Λεὼν ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι εἶχε διαχειρισθεῖ καλὰ τὸ ζήτημα καὶ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κερδισμένος.

— Τὸ ξέρω, κύριε ἐπέμενε. Ἡ μᾶλλον νομίζω ὅτι τὸ ξέρω.

— Διάβολε! Δὲν ξέρετε τίποτε τὸ θετικὸ δηλαδὴ.

— Ἡ ὑψηλότης σας ἀπατᾶται.

— Ἐξηγηθῆτε.

— Κύριε, ἐπανελάβε ὁ Ρύντ. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ξεσκεπάσω τὰ μυστικὰ σας. Μόνο, αὐτὸ θὰ σᾶς πῶ: Ἐκθέτετε τὸν ἑαυτὸ σας; Δικαίωμά σας... ἀλλὰ ἐκθέτετε καὶ μιὰ γυναῖκα...

— Ἀρκεῖ, κύριε, εἶπε ὁ πρίγκηψ.

Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ προχωροῦσαν καὶ οἱ **δυὸ σιωπηλοί**. Ὁ πρίγκηψ εἶχε **κατεβάσει τὸ κεφάλι** καὶ φαινόταν ὅτι κάποια **μεγάλῃ πάλῃ γινόταν μέσα του**.

Ἀπότομα, πλησίασε ὕστερα τὸν Λεὼν Ρύντ καὶ μὲ μιὰ φιλικὴ χειρονομία τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Λοιπὸν, ἀκοῦστε! Εἶναι πολὺ παράξενη ἡ ἱστορία αὐτή... Ὑστερα, ὅταν μοῦ δώσετε τὴν συμβουλή πού θὰ σᾶς ζητήσω, θ' ἀποφασίσουμε μαζὶ γιὰ τὸν τρόπο πού πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε...

— Σᾶς ἀκούω, ὑψηλότατε.

— «Κύριε» σᾶς παρακάλεσα νὰ μὲ καλῆτε. Εἶναι πολὺ ἀπλούστερο. Καὶ ἡχεῖ καλλίτερα οὗτ' αὐτιά τῶν παρισινῶν.

Μιὰ σκιὰ μελαγχολίας πέρασε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ὑστερα, ἀπότομα ἄρχισε:

— Βρισκόμουν σὲ μιὰ θαλασσία ἐκδρομῇ, κύριε, πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν... στὸ πέλαγος... στὴν Μάγχη... Ἐνα γιῶτ πέρασε δίπλα μας... Μᾶς ἔστειλε ἓνα σῆμα κινδύνου... εἶχε πάθει βλάβη ἡ μηχανὴ του... Θὰ ξέρετε, κύριε, ὅτι οἱ ναυτικοὶ δὲν στέλλουν σῆμα κινδύνου ἂν δὲν εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ βροῦν βοήθεια.

— Τὸ ξέρω.

— Ἐδῶσα λοιπὸν διαταγὴ νὰ πλησιάσουμε τὸ γιῶτ πού κινδύνευε. Ἀνέβηκα μόνος μου. Ἐγὶνα δεκτὸς ἀπὸ τὸν πιὸ εὐγενικὸ ναυτικό...

Ὁ Λεὼν τὸν ἄκουγε κατάπληκτος μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβει τί σχέσις μποροῦσε ν'ἔχει ἡ θαλασσία αὐτὴ συνάντησις μὲ τὴν σοβαρὰ ὑπόθεσις πού τοὺς ἀπασχολοῦσε.

Ἀλλὰ ὁ πρίγκηψ συνέχιζε:

— Σᾶς ἀνέφερα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ βλάβης τῆς μηχανῆς... Ἀπὸ μακριὰ ἐρχόταν μιὰ καταιγίδα πού θὰ ξεσποῦσε ἀπὸ τομα... Τὸ γιῶτ χωρὶς μοτέρ κινδύνευε. Μὲ **δυὸ λόγια** ἔστειλα καὶ φώναξα τὸν μηχανικὸ μου, ἐργάτες. Ἡ μηχανὴ διωρθώθηκε...

— Καὶ ὕστερα;

— Ὑστερα, κύριε, ξαφνικὰ βρέθηκα ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα τοῦ γιῶτ, μὲ μιὰ νέα γυναῖκα πού δὲν μοῦ τὴν εἶχαν συστήσει... Ἦταν ἐκτάκτου ὠραιότητος.

— Ἐκτάκτου ὠραιότητος; ἐπανελάβε σὰν ἡχώ ὁ Λεὼν.

— Ἦταν ἀκόμη πολὺ παράξενη, κύριε!... ὦχρή... τὸσον ὦχρή πού φαινόταν ἄρρωστη... Εἶχε κάτι μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια, κόκκινα θάλεγε κανεὶς ἀπ' τὸ κλάμμα... Ἀ! Ἦταν μιὰ φυσιογνωμία ἀπὸ κείνες, πού δὲν συναντᾷ κανεὶς κάθε μέρα... μιὰ φυσιογνωμία πού τὴν συναντᾷ κανεὶς μιὰ φορά... καὶ τὴν θυμᾶται σ' ὅλην τὴν ζωή.

— Σ' ὅλην τὴν ζωή! ἐπανελάβε σὰν ἡχώ ὁ Λεὼν.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, συνέχισε ὁ πρίγκηψ, μὲ **πλησίασε** μὲ **ζωηρὸ βῆμα**... Ἀ! δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια πού μοῦ εἶπε τότε!

Ἐκλείσε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του σὰν νᾶθελε νὰ θυμηθεῖ καὶ συνέχισε:

— Πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια: «Σῶστε με. Βρίσκομαι στὰ χέρια ἀπαισίων κακούργων!».

Σταμάτησε. Ἐκανε μιὰ κίνηση ἀπελπισίας.

— Ἐκείνη τὴν στιγμή, κύριε, ὁ ναυτικὸς πού μὲ εἶχε ὑποδεχθεῖ μὲ πλησίασε! «Χίλια εὐχαριστῶ» μοῦ εἶπε. «Τώρα ὁ ἑλικας μας ἐργάζεται θαυμάσια. Τὸν ἀκοῦτε;». Ὑστερα προσέχοντας τὴν νέα γυναῖκα πού στεκόταν πλάι μας, τῆς ἔρριξε ἓνα ἄγριο βλέμμα ρωτῶντας τὴν: Τί ζητᾶς ἐσὺ ἐδῶ;... Ἐμπρός! Στὴν καμπίνα σου!... Καὶ τὴν παρέσυρε μαζὶ του.

Σταμάτησε συγκινημένος.

— Καὶ ἡ γυναῖκα ἔφυγε! συνέχισε. Ἐφυγε χωρὶς νὰ πεῖ λέξη. Μοῦ ἔρριξε ὅμως μιὰ τελευταία ματιά. Μιὰ ἀπὸ κείνες τίς ματιές, κύριε, πού εἰσχωροῦν ὡς τὰ μύχια τῆς καρδιᾶς καὶ σὲ ἀναστατώνουν...

Ἐκαμε πάλι μιὰ μικρὴ διακοπή.

— Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ ναυτικὸς μοῦ ἐξήγησε μὲ ἀδιάφορο ὕφος: «Ἡ ἀδελφή μου!... Μιὰ τρελλή! Μοῦ εἶπαν πῶς ὁ ἄερας τῆς θαλάσσης, ἡ γαλήνη τοῦ πελάγους θὰ τῆς ἔκανε

καλό, θά την θεράπευε... Γι' αυτό διασχίζω τις θάλασσες. 'Αλλά, γιατί σ'αυτά μιλάω γι' αυτά τα πράγματα... Είναι θλιβερά πολύ... Σ'αυτά ευχαριστώ και πάλι, κύριε».

Τώρα ο πρίγκιψ συνέχισε με μια μονότονη φωνή:

— Έγκατέλειψα το γιότ! Δεν μπορούσα να κάμω κι' άλλοις... 'Η καταιγίδα έφτανε... 'Η άτμόςτος που με είχε μεταφέρει στο γιότ, κινδύνευε να μην μπορεί να φτάσει το δικό μου γιότ... Είχα κάμει το καθήκον μου ως ναυτικός. 'Αλλά ή καρδιά μου, ως άνθρωπος, είχε μείνει βαθιά συγκινημένη...

— Και σ' αυτό έφταιγε ή γυναίκα πού...

— 'Ακούστε, ακούστε με καλλίτερα. 'Η ιστορία αυτή είναι μεγαλύτερη απ' ό,τι την φαντάζεσθε. Λοιπόν, ή καταιγίδα πλησίαζε... 'Ο ούρανός έπαιρνε το μαύρο εκείνο χρώμα που έμελλε ναυτικοί μόνο ξέρουμε τι προεμήνυε. Καί, απότομα, πράγματι ή θάλασσα άρχισε ν' αναταράσσεται, τα κύματα ν' ανεβαίνουν, βουνά πανύψηλα... Έπρεπε να βάλουμε πρύμνη και να φύγουμε όλοταχώς... να φύγουμε απ' την ζώνη της καταιγίδας, να γλυτώσουμε. 'Ω! κύριε είναι πολύ παράξενες οί ώρες που νοιώθει κανείς να τρέμει κάτω απ' τα πόδια του το κατάστρωμα... ένώ έχει στην καρδιά του την εικόνα μιάς μυστηριώδους γυναίκας που τον έχει βαθιά συγκινήσει...

'Ο πρίγκιψ σιώπησε για μιά ακόμη φορά, προσπαθώντας να καταστείλει την συγκίνηση που τον κατείχε.

Ύστερα συνέχισε:

— Φεύγαμε, λοιπόν, όλοταχώς κυνηγημένοι από την καταιγίδα... Ξαφνικά ό σκοπός—ναύτης μ'αυτής μ'αυτής είδοποίησε για την παρουσία ενός πλοίου λίγο μακρύτερά μας... Δεν δυσκολεύτηκε να το γνωρίσω... Ήταν το γιότ που είχαμε συναντήσει λίγες ώρες πριν... το γιότ επάνω στο οποίο συνάντησα το παράξενο πλάσμα που με είχε ίκετεύσει να το σώσω... Ήταν εκείνο... Καί όμως δεν ήταν εκείνο! Τα έξαρτήματά του ήσαν άλλαγμένα... 'Ο εξοπλισμός του ήταν διαφορετικός... Τέλος κύριε, συνοψίζω: Στο ύψηλότερο κατάρτι του μιά σημαία κυμάτιζε, μιά άπαισία μαύρη σημαία που έφερε στο μέσον μακάβριο σύμβολο που χρησιμοποιούσαν άλλοτε οί πειραταί: μιά νεκροκεφαλή και δυό κόκκαλα σταυρωμένα!

'Ο πρίγκιψ χτύπησε δυνατά το τακούι του παπουτσιού του στο λιθόστρωτο.

— Το είδα αυτό! συνέχισε. Το είδα όπως με βλέπετε και σ'αυτά βλέπω, κύριε!

Και τότε φριχτές ύποψιες γέμισαν την ψυχή μου. Μμ! Έκκαμα τ' αδύνατα δυνατά, για να πλησιάσω αυτό το πλοίο. Ήταν όμως ταχύτερο απ' το δικό μας. Είχε και άνοιγμένα

πανιά... 'Η μηχανή του δούλευε δαιμονιωδώς... 'Αρχισα να διερωτώμαι εάν πράγματι είχε πάθει βλάβη την ώρα, που ανέβηκα στο κατάστρωμά του. 'Η μήπως...

— 'Η μήπως; ρώτησε με άγωνία ό Ρύντ.

— 'Η μήπως ή θεά των πολυβόλων που βρισκόντουσαν στο πλοίο μου τους κατέστησαν έπιφυλακτικούς...

— Λοιπόν... λοιπόν; ρώτησε ό Λεόν.

'Α! αυτή τη φορά ό Λεόν μπρός στη δραματική αφήγηση που άκουσε ξεχνούσε όλους τους συνήθεις τύπους του πρωτοκόλλου.

Ζητούσε να μάθει!... Προαισθανόμενος ένα μυστήριο πιο φριχτό από αυτό που είχε άκούσει.

'Ο πρίγκιψ συνέχισε:

— Τέσσερις μέρες περιπλανηθήκαμε μέσα στην πιο τρομερή θαλασσοταραχή! Περιπλανιόμασταν μέσα στην βροχή και τον άέρα... Στείλαμε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα ραδιοηλεκτρογράμματα, ζητώντας να μάθουμε την τύχη του μυστηριώδους πλοίου...

Τίποτε!... Μιά εξήγηση μόνο ύπήρχε. Αυτή που δίνουν οί ναυτικοί στα πλοία που εξαφανίζονται κατ' αυτόν τον τρόπο: ότι άνοιγε ή θάλασσα και το κατάπιε. Πρέπει να το πιστέψω;

Τό βήμα του πρίγκιπος άρχισε να γίνεται πιο νεανικό και γρήγορο.

— Τότε, συνέχισε, μιά και μόνη επιθυμία με κατέλαβε να ξεχάσω! Μου φαινόταν ότι ή μυστηριώδης αυτή συνάντηση, αν δεν σβυνόταν από τη σκέψη μου, θα είχε μεγάλην επίδραση στην ζωή μου... έννοιωθα πως γινόμουν τρελλός!

— Κι' έπειτα; ρώτησε ό Λεόν.

— Έπειτα, κύριε, μιά ώραίαν πρωταν έλαβα μιά εικονογραφημένη έφημερίδα. 'Ω! ή ζωή έπιφυλάσσει πολλές έκπληξεις, οί όποιες, τις περισσότερες φορές είναι τραγικές... 'Εγώ, ό διάδοχος πρίγκιψ ενός των μεγαλειτέρων βασιλείων της 'Αναλής, έλάμβανα, συστημένην παρακαλώ, μιά εικονογραφημένη έφημερίδα. Ήταν μιά κοινή καθημερινή έφημερίδα της μιάς πέννας. 'Ο γραμματέύς μου δίνοντάς μου την, μου είπε να προσέξω μήπως κανένα άρθρο της με ένδιέφερε. Την άνοιξα έκπληκτος, την περιεργάστηκα και είδα ότι περιείχε τους άθλους διαφόρων κακούργων και άπατεώνων... Ένα άρθρο ήταν αφιερωμένο στον Τίγρη!

Στον Τίγρη! άνέφερε και σ'αυτά... και μιά γυναίκα...

— Ποιά γυναίκα;

— Δεν άνέφερε το όνομά της. Δεν το άνέφερε αλλά είχε την φωτογραφία της. Την έκοψα και την φύλαξα. Θα σ'αυτά την δείξω άμέσως...

— Καί ποιά ήταν ή γυναίκα αυτή άραγε ;
— 'Η γυναίκα που είδα στο κατάστρωμα του πειρατικού πλοίου !

— Αυτή την γυναίκα, αναγνώρισατε στην φωτογραφία ;
— Ναί... Δεν έμαθα ακόμη το όνομά της.. Πάντως, γι' αυτό το όνομα ήρθα εδώ στο Παρίσι. Κάποιον πιστεύω να συναντήσω που να μου αποκαλύψει την ταυτότητα αυτού του προσώπου.

— Θεέ μου !... Θεέ μου !... Έκαμε ο Λεόν.
"Ενοιωθε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Μάντευε την αλήθεια !

Καί όταν ο πρίγκηψ άνοιξε το πορτοφόλι του και του έδειξε το απόκομμα της έφημερίδος με την εικόνα, μιá κραυγή ξέφυγε απ' τα χείλη του.

"Ω ! Δεν είχε ανάγκη να την δει δυο φορές την αγαπημένη εκείνη φωτογραφία για να την αναγνωρίσει.

"Ήταν ή φωτογραφία της Ζανίν...

IV

Σύμμαχοι για την αγάπη μιās γυναίκας.

"Ο πυγμάχος, που δέχεται κατάστηθα μιá δυνατή γροθιά απ' τον αντίπαλό του νοιώθει να τον έγκαταλείπει ή ζωή, ανοίγει τα χέρια και πέφτει...

Δεν άφίνει καμμιá κραυγή... Το ίδιο συμβαίνει και με τα ήθικá χτυπήματα.

"Εκείνος που μαθαίνει ξαφνικά ένα φοβερό νέο, εκείνος που νοιώθει την πιό όδυνηρή συγκίνηση νομίζει κι' αυτός ότι ή ζωή τον έγκαταλείπει προς στιγμήν και κάθε σκέψη πεθαίνει μέσα του...

Σ' αυτή την κατάπτωση βρέθηκε και ο Λεόν Ρύντ.

"Ωστε, στο μέλλον, θα είχε για αντίζηλο τον πρίγκηπα 'Οκτάβιο ; "Ωστε ήταν γραφτό ο πρίγκηψ αυτός να αναγνωρίσει την Ζανίν μέσα στο γιώτ του Τίγρη και να μην μπορέσει να την ελευθερώσει ; αυτό του ξέσχιζε την καρδιά. Κάτι άλλο όμως του την έκαμε κομμάτια : ή σκέψη ότι κάποιος άλλος μπορούσε να την αγαπά και ότι αυτός ο άλλος δεν έπρεπε γι' αυτό να είναι κι' έχθρός του !

"Επί άρκετην ώρα ο Ρύντ έμεινε βουβός. "Υστερα σιγά-σιγά, έπειδη έτσι το άπαιτούσε ο ρυθμός της ζωής, συνήλθε.

Λοιπόν ; Τί έπρεπε να κάνει ; Να έγκαταλείψει τον αγώνα για την άνεύρεση της Ζανίν ! 'Η γενναία του καρδιά δεν του

έπέτρεπε να ένεργήσει, αν δεν έκρινε πρώτα τα πράγματα με άμεροληψία και δικαιοσύνη. "Ο πρίγκηψ αυτός ήταν γενναίος, συμπαθητικός, πλούσιος. "Ωστόσο δεν ήταν ελεύθερος ! "Ενας πρίγκηψ ποτέ δεν είναι ελεύθερος. Τα διάφορα κράτη ετοίμαζαν γι' αυτόν τα ωραιότερα των συνοικεσίων, ώθούμενα από διπλωματικά συμφέροντα και πολιτικούς λόγους... ώστε ο πρίγκηψ δεν θα άδικούνταν αν... Τί ήταν άλλωστε, όλος ο έρωσ του ; "Ενα θερμό παρακλητικό βλέμμα εκείνης σ' ένα πλοίο υπό τας τραγικώτερας των συνθηκών...

Τότε ο Λεόν άπεφάσισε να λησμονήσει τον «άντιζηλο».

— "Α, σκέφθηκε, αν μπορούσα να ήμουν στη θέση του πρίγκηπος 'Οκταβίου... "Αν ήταν δυνατόν να μουν εγώ εκείνος που θα δεχόμουν την επίσκεψη του Τίγρη.

Να βρεθεί αντιμέτωπος με τον Τίγρη, να παλέσει μαζί του στήθος με στήθος. Να ποιά ήταν ή κρυφή έπιθυμία του. "Ωστόσο, στο πλάϊ του, μάρτυς της συγκινήσεώς του, στεκόταν ο νεαρός πρίγκηψ κρατώντας ακόμη στα χέρια το απόκομμα της έφημερίδος και κυττώντας τον κατάπληκτος.

— Γνωρίζετε αυτό το πρόσωπο ; ρώτησε εν τέλει τον Λεόν.

— Μάλιστα, ύψηλότατε. Είναι ή δεσποινίς Ζανίν ντε Μίρ... 'Η άρραβωνιαστικιά μου !

"Ο πρίγκηψ πήδηξε απ' τη θέση του.

— 'Η άρραβωνιαστικιά σας ;

— 'Η άρραβωνιαστικιά μου... σχεδόν ή γυναίκα μου...

Μιá σιωπή βάραινε μεταξύ τους. Και μιá σκιά μελαγχολίας πέρασε από το πρόσωπο του νεαρού πρίγκηπος. "Υστερα, άπότομα, ξέσπασε σ' ένα γέλιο :

— Κύριε Ρύντ, είπε απλά. Σας ζητώ συγγνώμη για τις σκέψεις που έκαμα για την γυναίκα αυτή... "Απλούστατα, *τώρα θάμαστε δύο* που θα ένεργομε για την άπελευθέρωση της δίδος ντε Μίρ !

Του έτεινε το χέρι.

— Θέλω να με θεωρείτε φίλο σας, έναν από τους καλλίτερους φίλους σας...

Είχε τόσην έγκαρδιότητα αυτή ή χειρονομία του, είχε τόσην ειλικρίνεια και έδειχναν τόση συμπάθεια τα λόγια αυτά ώστε ο Λεόν Ρύντ ένοιωσε δυο δάκρυα να άνεβαίνουν στα μάτια του.

— "Ω, σας εύχαριστώ, κατώρθωσε ν' άρθρώσει.

Και του έσφιξε δυνατά το χέρι.

Μετά την πρώτη συγκίνηση ο πρίγκηψ ρώτησε :

— Καί τώρα ; Τί γίνεται ;

‘Ο Λεόν έδωσε στον σύντροφό του την πιό καταπληκτική απάντηση :

— Κατ’ αρχάς θα πάμε νά βρούμε την Ζανίν...

— Την άρραβωνιαστικιά σας ;

— Ναί.

— Άλλά, γνωρίζετε ποῦ μένει ;

— Μάλιστα.

— Την άποσπάσατε από τὰ χέρια τοῦ Τίγρη ;

— Ναί. ‘Ο πατέρας μου την γλύτωσε άπ’ αυτό τόν κίνδυνο.

— Διάβολε! φώναξε ο πρίγκηψ, κι’ εγώ, πού ήλπιζα πάντοτε νά μπορέσω νά την άπελευθερώσω !

‘Υστερα άμέσως πρόσθεσε :

— Πάμε !

— Πάμε .. συγκατένευσε ο Λεόν Ρύντ. Τό ταξίδι θά ναι μακρινό... αλλά, δέν έχει σημασία.

— ‘Υστερα άδιάφορα, πρόσθεσε :

— Άλλά, σάς βλέπω μέ βραδυνό φόρεμα... Την νύχτα κάνει ψύχρα... Μήπως θάταν προτιμότερο νά πεταγόμασταν ώς στο ξενοδοχείο σας ν’ αλλάξετε ; ... Τίποτε δέν μάς βιάζει.

— Δέν έχετε άδικο ! όμολόγησε ο πρίγκηψ.

Κάλεσε ένα ταξί καί έδωσε μιá διεύθυνση :

— Ξενοδοχείο Λαφαγιέτ. . Τό ξέρετε ; Κοντά στα καταστήματα τοῦ Λούβρου.

Καί εξήγησε εύθυμα στον Λεόν Ρύντ.

— Κατέλυσα εκεί γιατί είναι ένα ταπεινό ξενοδοχείο... ήσυχο... κανείς δέν θά σηκωθεί ν’ άμφισβητήσει την ταυτότητά μου. Κι’ έπειτα, γιατί νά σάς τό κρύψω. ‘Ηλπιζα νά απομακρύνω έτσι τόν Τίγρη. Καταλαβαίνετε... Δέν έχω καμμιά διάθεση νά τόν προκαλέσω... ‘Αν έρθει μόνος του, τό πράγμα αλλάζει...

— Θαυμάσια, θαυμάσια. Κάνετε πολύ ώραία.

‘Υστερα από λίγο έφθασαν.

— Δυό λεπτά καί είμαι στην διάθεσή σας, είπε ο πρίγκηψ στον Λεόν. Κρατώ τό 37 δωμάτιο. Έκτός άν προτιμάτε νά μέ συνοδεύσετε...

— Τό προτιμώ.

‘Ανέβηκαν μαζί καί ενώ ο πρίγκηψ περνούσε στο πλαϊνό διαμέρισμα της τουαλέτας για ν’ αλλάξει, ο Λεόν, στο μέσον τοῦ δωματίου, περιεργαζόταν τὰ πάντα γύρω του, διανοούμενος άναμφιβόλως κάποιο νέο σχέδιό του.

‘Ο πρίγκηψ δέν άργησε νά αλλάξει. Φόρεσε ένα κοστοῦμι σπόρ καί πήρε μαζί του ένα έλαφρό έπανωφόρι.

— Στάς διαταγές σας ! τοῦ είπε.

— Πηγαίνουμε ! είπε άπλά ο Λεόν Ρύντ. Θα πάμε πρώτα στο γκαράζ μου νά πάρουμε την κοῦρσα μου...

‘Οπως θέλετε.

Προχώρησαν λίγο καί ο Λεόν σταμάτησε ένα ταξί.

— Στην όδό Πόρτ-Μαγιώ, διέταξε.

‘Εφτασαν σ’ ένα γκαράζ. ‘Ο Λεόν φώναζε σ’ έναν υπάλληλο πού έμφανίστηκε :

— Είμαι έτοιμο τό άμάξι, σου ;

— ‘Ετοιμο, κύριε.

— Τὰ φρένα κανονισμένα ;

— Όλα έν τάξει.

Πλήρωσε τό ταξί καί προχωρώντας στο αυτοκίνητό του— μιá θαυμασία Ρενώ—είπε σάν πρίγκηπας

— Μπορείτε ν’ ένεβήτε.

— Μερσί !

Καί ο Λεόν έβαλε έμπρός μέ μεγάλη ταχύτητα.

‘Η περιουσία τών Ρύντ δέν ήταν τόσης δυνάμεως, ώστε νά τούς έπιτρέπει νά έχουν ένα πολυτελές ιδιόκτητο αυτοκίνητο. ‘Ο Λεόν ποτέ του δέν είχε άποκτήσει δικό του αυτοκίνητο. Άλλά τότε γιατί ψευδόταν κατ’ αυτόν τόν τρόπον ;

‘Ωστόσο ή Ρενώ ανέπτυσε τώρα ίλιγγιώδη ταχύτητα.

— Πηγαίνουμε πολύ μακριά ;

— Καμμιά έκατοστή χιλιόμετρα.

— Στην έξοχή ;

— Ναί. Έκεί βρίσκεται...

— Άλλά τέτοιαν ώρα πού πηγαίνουμε θα είναι σέ θέση νά μάς δεχτεί...

— Βεβαίως... αλλά δέν έχει σημασία μπορούμε νά την δοῦμε αύριο.

— Κάθεται σέ καμμιά βίλλα ;

— Ναί. Μιάν απομακρυσμένη βίλλα. Έκεί την ώδηγήσαμε ο πατέρας μου κι’ εγώ... Για νάμαστε βέβαιοι, πώς δέν θα την ένοχλήσει πιά ο Τίγρης...

*
**

‘Υστερα από αρκετήν ώρα τό αυτοκίνητο σταματοῦσε έξω από μιάν έρημικήν βίλλα.

— Έδώ είναι ; ρώτησε ο πρίγκηψ.

— Έδώ.

— Θάλεγε κανείς πώς αυτό το σπίτι είναι τελείως εγκαταλειμμένο...

— Τὴν ἔχουμε ἐπίτηδες ἔτσι... τὸν βεβαίωσε ὁ Ρύντ.

— Νὰ σὰς ἀκολουθήσω ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Μάλιστα...

Διέσχισαν ἕναν κήπο ἀπὸ ροδόδεντρα, ἕνα κατώφλι φαρδὺ καὶ ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τὴν ὁποίαν ὁ Λεὼν ἄνοιξε ἀθόρυβα μὲ τὸ κλειδί, ποὺ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του.

— Σιγά, νὰ μὴν ξυπνήσουμε τὴν Ζανὶν, τὸν συμβούλευσε ὁ πρίγκηψ.

— Δὲν πειράζει, ἀπήντησε ὁ Λεὼν.

Μόλις ἄνοιξαν τὴν πόρτα μιὰ μυρωδιὰ χαρακτηριστικὴ τοὺς χτύπησε στὴ μύτη. Ἡ μυρωδιὰ ἐκείνη τῆς ἀτμοσφαίρας ποὺ ἔχουν τὰ ἀκατοίκητα καὶ ἀπὸ καιρὸ κλεισμένα σπίτια.

Ὡστόσο ὁ Λεὼν φαινόταν νὰ ἐνεργεῖ σὰν νὰ ἦταν γνώστης τῆς βίλλας. Κανένας δισταγμὸς στίς κινήσεις του, καμμιά ἀδεξιότης. Γύρισε ἕναν διακόπτη καὶ τὸ φῶς πλημμύρισε ἕναν εὐρύχωρο διάδρομο, πενιχρὰ ἐπιπλωμένο.

— Ἡ ὑψηλότης σας θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσει ; εἶπε ὁ Ρύντ.

Ἀνέβηκαν μιὰ σκάλα. Στὸ πρῶτο πάτωμα, βρέθηκαν σ' ἕναν διάδρομο μὲ πόρτες πολλὰς γύρω-γύρω. Ὁ Λεὼν Ρύντ ἄνοιξε μιὰ ἀπ' αὐτές. Ἔβγαζε σ' ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο κι' αὐτὸ μὲ μεγάλην ἀπλότητα.

— Ἡ ὑψηλότης σας, θὰ ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ δεχτεῖ νὰ παραμείνει ἐδῶ, προσωρινῶς... Θὰ βρεῖ τρόπον ν' ἀναπαυθεῖ.. Καὶ αὐριο βλέπομε...

Ὑστερα ἀπότομα πρόσθεσε :

— Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Σὰς τὸ βεβαίω ὑπευθύνως... Εὐρίσκεσθε ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.. Παρακαλῶ νὰ μὴν ξεχάσετε τὰ λόγια μου αὐτά.

— Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ πῆτε ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Λεὼν δὲν ἀπήντησε. Τὸν καληνύχτησε μυστηριωδῶς καὶ ἀπότομα ἔφυγε, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

— Τί σημαίνει αὐτό ; Γιατί ἔφυγε ἔτσι βιαστικά ; διερωτήθηκεν ἀμέσως ὁ πρίγκηψ.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀνοίξει.

Τὴν βρῆκε ὅμως κλειδωμένη !

— Διάβολε ! ψιθύρισε.

Μὲ τρία βήματα δρασκέλισε τὸ δωμάτιο καὶ βρέθηκε στὸ παράθυρο. Προσπάθησε νὰ ἀνοίξει τὰ παντζούρια του. Ἦταν ἐρμητικὰ κλειστά.

— ὦ, διάβολε, φώναξε.

Καί τότε μιὰ τραγικὴ σκέψη τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό.

— Εἶχε πέσει σὲ καμμιά παγίδα ; Ἦταν ὁ Λεὼν, λοιπὸν ἐκεῖνος, ποὺ τὸν εἶχε ὀδηγήσει στὸ ἀπόμερο ἐκεῖνο σπίτι ;

Ἔκανε μιὰ νέα προσπάθεια ν' ἀνοίξει τὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὰ σιδερόφραχτα παντζούρια ἦταν ἀπαραβίαστα.

Ξαφνικά, ἐνοιωσε τὸ μέτωπό του νὰ γεμίζει ἰδρώτα.

Κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου εἶδε νὰ γλυστρᾷ ἕνα χαρτί...

Τί ἐσήμαινε αὐτό ;

Ἔτρεξε... τὸ τράβηξε, τὸ πήρε στὰ τρέμοντα χέρια του καὶ τὸ διάβασε μὲ ἀγωνία :

» Παρακαλῶ τὴν ὑψηλότητά σας νὰ συγχωρήσει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὴν μετεχειρίσθη. Ἐπειδὴ κατάλαβα ὅτι ἡ ὑψηλότης σας δὲν θὰ δεχόταν ποτέ νὰ κάμει ὅ,τι τῆς ὑπαγόρευε ἡ πρόνοια, φρόντισα νὰ τὸ κάμω ἐγώ.

» Ἐπρεπε νὰ σώσω παντὶ θένει αὐτὸν ποὺ ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ ἐλάβαμε ἀπὸ τὸ ἐπίσημον κράτος τὴν ἐντολὴ νὰ προστατεύσωμε.

» Ἡ ὑψηλότης σας βρίσκεται σ' ἕνα σπίτι ποὺ δὲν εἶναι οὔτε δικό μου, οὔτε τοῦ πατέρα μου, ἀλλὰ οὔτε καὶ τῆς δίδος ντὲ Μίρ, τῆς ἀρραβωνιαστικίᾳς μου, ἡ ὁποία—ἀλλοίμονο!— ποτέ της δὲν ἦρθε ἐδῶ...

» Τὸ σπίτι αὐτὸ ἀνήκει σὲ μιὰ συνάδελφό μου δημοσιογράφου, ἐπιστήθιο φιλενάδα μου, τὴν Βέρθα Μορνέ, συντάκτρια τῆς ἐφημερίδος «Παρί». Ὡδήγησα ἐδῶ τὴν ὑψηλότητά σας μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἀποφύγει ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦν. Πρόκειται ἴσως περὶ φυλακίσεως... ἀλλὰ τῆς πλέον ἡπίου. Ἐξ ἄλλου δὲν πρόκειται νὰ εἶναι καὶ μεγάλης διαρκείας. Παρακαλῶ τὴν ὑψηλότητά σας νὰ παραμείνει ἐδῶ 4—5 μέρες, ὅσον καιρὸ δηλαδὴ χρειάζεται στὸν πατέρα μου νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἀσφάλεια ἐκείνου τὸν ὁποῖον θέλω νὰ μὲ θεωρεῖ πιστὸν καὶ ταπεινὸν δοῦλον του...»

Καὶ ἀπὸ κάτω ὑπέγραφε ὁ Λεὼν Ρύντ.

— Κακοτυχία ! ἔβρισε ὁ πρίγκηψ.

Ἕνας φοβερός θυμὸς τὸν κατέλαβε. Ἐξ ἐνστίκτου ρίχτηκε στὴν πόρτα προσπαθώντας νὰ τὴν σπάσει μὲ γροθιές... ἄδικος κόπος ! Ἦταν γερὴ, πολὺ γερὴ...

Ἐνῶ ὁ πρίγκηψ στριφογύριζε σὰν τὸ θηρίο στὸ κλουβὶ μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ βρέθηκε τόσο ἀναπάντεχα φυλακισμένος, ὁ Λεὼν Ρύντ ἐπέστρεφε ὀλοταχῶς στὸ Παρίσι. Βιαζόταν νὰ ἐπιστρέψει τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει, στὴν

ανήκουστην αὐτὴ περιπέτεια καὶ τὸ ὁποῖο ἀνῆκε... σ' ἓναν καλὸ φίλο του ποὺ τοῦ τὸ ἔθετε στὴν διαθεσὴ του ὅταν τὸ χρειαζόταν.

Δὲν ἄργησε νὰ φτάσει. Παρέδωσε τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ ἀπὸ ὅπου τὸ πήρε καὶ σταματώντας ἓνα ταξὶ πήδησε μέσα διατάζοντας :

— Ὁδὸς Μπελβίλ, 23. Σύντομα παρακαλῶ.

Στὴν ὁδὸ Μπελβίλ κατέβηκε στὴν εἴσοδο ἑνὸς μεγάρου. Χτύπησε, τοῦ ἀνοιξαν καὶ πέρασε ἐπάνω. Στὸ τέταρτο πάτωμα σταμάτησε. Πλησίασε μιὰ πόρτα, χτύπησε καὶ τοῦ ἀνοιξε ἓνας νέος ἄνδρας μὲ πυτζάμες καὶ φουσκωμένα ἀπ' τὸν ὕπνο μάτια.

— Πῶς ; ἐσὺ Λεόν ; Κάποιος φοῦρνος θὰ γκρέμιζε ! Τί συμβαίνει. Μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος σὲ τίποτε ;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ δῶ.

— Στις διαταγές σου. Τί ζητᾷς ;

— Τὴν τέχνη σου καὶ τὴν ἐχεμύθειά σου ! εἶπε ὁ Ρύντ. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθει ὅτι ἦρθα ἐδῶ... καὶ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθεῖ, τί ἦρθα νὰ κάνω...

— Διάβολε ! ψιθύρισε ὁ φίλος του. Ἀρχίζεις νὰ μὲ ἐκνευρίζεις. Λέγε, τέλος πάντων, τί ζητᾷς ;

— Ὁ Λεόν ἀνοίξε τὸ πορτοφόλι του.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν τεθῇ αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πρίγκηπος εἶχαν ἐφωδιασθεῖ μὲ φωτογραφίες του.

— Μιὰν ἀπ' αὐτὲς ἔτεινε ὁ Ρύντ στὸν φίλο του.

— Γνωρίζεις αὐτὸ τὸ πρόσωπο ;

— Ὁχι, μὰ τὴν πίστη μου.

— Τόσο τὸ καλλίτερο. Λοιπὸν ζητῶ νὰ μοῦ κάμεις τὸ κεφάλι του...

— Τὸ κεφάλι του ;

— Ναί... Εἶσαι καλλιτέχνης... Σ' ὅλα τὰ θεάτρα εἶσαι περιζήτητος γιὰ τὸ μακιγιάζ, ποὺ κάνεις... γιὰ τίς παραμορφώσεις, ποὺ ἐπιτυγχάνεις...

— Λοιπὸν ;

— Ζητῶ νὰ μὲ παραμορφώσεις.. Ζητῶ μὲ τὰ ψιμύθιά σου, μὲ τίς περροῦκες σου, μ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτεις νὰ μὲ κάμεις ὅμοιον μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπο τῆς φωτογραφίας.

— Καὶ τὸ ζητᾷς αὐτὸ πότε ;

— Τώρα ἀμέσως ! Τὰ λεπτά ποὺ περνοῦν εἶναι πολὺτιμα.

— Καλὰ ! ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ὁ φίλος αὐτὸς τοῦ Λεόν, ὁ περίφημος «μακιγιέρ» Μαρσέλ Μανκίν, ἦταν πράγματι ἀμίμητος, στὴν τέχνη του.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Λεόν Ρύντ ἐγκατέλειπε τὸν φίλο

του, εὐχαριστώντας τον θερμότατα, ὅχι πιά ὡς Λεόν Ρύντ ἀλλὰ ὡς πρίγκηψ Ὁκτάβιος !...

Ὁ Μαρσέλ Μανκίν εἶχε κατορθώσει νὰ μεταμορφώσει ἀπολύτως τὸν φίλο του.

— Καὶ τώρα ψιθύρισε ὁ Λεόν Ρύντ ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτοῦ μέσα στὸν καθρέφτη μιᾶς προθήκης κρεοπωλείου, ποὺ βρέθηκε στὸν δρόμον του, τώρα ἀρχίζει τὸ τραγικὸν μέρος τῆς ὑποθέσεως... Κατ' ἀρχὰς θὰ σώσω τὸν πρίγκηπα... Ὑστερα θὰ ξαναβρῶ τὴν Ζανίν... Καὶ ὕστερα... καὶ ὕστερα, προπαντός, θὰ συντρίψω τὸν Τίγρη !

Ἐσφιγγε τίς γροθιές του. Φαινόταν ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα.

Ἀλλοίμονο ! Ὁ δυστυχὴς ἐπιχειροῦσε κάτι, ποὺ ἄγγιζε τὰ ὅρια τοῦ ἀπραγματοποιήτου...

V

Ὁ Λεόν παίζει ἓνα ἐπικίνδυνον παιχνίδι...

Ἄν καὶ εἶχε πάει πολὺ ἄργα στὸ ξενοδοχεῖο Λαφαγιέτ ποὺ εἶχε γίνει ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ τὸ ξενοδοχεῖο «του» γιὰτὶ ὑπεδύετο πλέον τὸν ρόλο τοῦ πρίγκηπος Ὁκτάβιου, ἐν τούτοις ὁ Λεόν Ρύντ ξύπνησε πολὺ νωρὶς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ.

Ἡ ἀνησυχία δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ κοιμηθεῖ. Ὁ Λεόν δὲν εἶχε ὠθήσει στὴν τύχη τὰ πράγματα ὡς τὸ σημεῖο αὐτό. Ἀπλῶς εἶχε μετέλθει τὸν δόλο αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπιτύχει περισσότερες πιθανότητες νὰ βρεθεῖ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν φοβερὸ Τίγρη !

Ἦξερε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα καὶ ὅτι ἔχοντας βάλει κάτι στὸ νοῦ του δὲν θὰ ὑποχωροῦσε, ἂν δὲν τὸ ἐπετύγχανε. Ἀλλὰ πότε ὁ Τίγρης θὰ παρουσιαζόταν μπροστὰ του ; Ὑπὸ ποίαν μορφήν καὶ μὲ ποῖον τρόπον ;

Ἡ κατάστασις δὲν ἦταν καὶ τόσο ρόδινη... Ὁ Λεόν Ρύντ τὴν προηγουμένη νύχτα, μεσάνυκτα, στὸ ξενοδοχεῖο ἀναγκάστηκε νὰ ξυπνήσει τὸν θυρωρό. Αὐτός, ἀγουροξυπνημένος, τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ρωτώντας τον :

— Τί ὄνομα ; Ποιὸ δωμάτιο ;

Ἀλλὰ ὁ Λεόν ἀρκέσθηκε νὰ μουρμουρίσει κάτι ἀκαθόριστα λόγια καὶ νὰ προσπεράσει ἀποφεύγοντας ἔτσι ἓνα σπουδαῖο σκόπελο. Γιὰτὶ ὑποψιαζόταν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε καταλύσει στὸ δευτέρως τάξεως αὐτὸ ξενό-

δοχείο με τὸ πραγματικό του ὄνομα. Ἀλλά ποῖο ὄνομα ἄλλο εἶχε δηλώσει ;

Τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου του θυμόταν. Τὶ τοῦ εἶχε πεῖ στὸ δρόμο τὴν προγουμένη μέρα καθὼς πηγαιναν στὸ ξενοδοχεῖο ν' ἀλλάξει. Ἦταν τὸ 37.

Ἀνέβηκε λοιπὸν βιαστικὸς τὶς σκάλες, διέσχισε τὸν διάδρομο καὶ μπήκε στὸ δωμάτιο τοῦ πρίγκηπος.

— Γιὰ χθές, τὰ κατάφερα καλὰ, συλλογιζόταν τὴν ἄλλη μέρα ἀγουροξυπνημένος. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσει νὰ διαρκέσει πολὺ. Δυνατὸν νάρθοῦν γράμματα στὸ ὄνομά μου—τοῦ πρίγκηπα δηλαδή, πρέπει νὰ ξέρω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θὰ τὰ πάρω... Καὶ τί μέλλει γενέσθαι ἀκόμη ἐὰν ὁ πρίγκηψ ἄφισε ἐδῶ ὠρισμένες παραγγελίες τὶς ὁποῖες ἐγὼ θὰ ἀγνοῶ ;...

Ὑπῆρχε, πράγματι, ἓνα πλῆθος λεπτομερειῶν, ποὺ μπορούσαν νὰ ἐκθέσουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸν Λεὸν καὶ ν' ἀνακαλύψουν τὸν δόλο του,

Ὡστόσο ὁ Λεὸν δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ὀπισθοχωροῦν εὐκόλα.

— Θὰ δοῦμε ! εἶπε ἀποφασιστικά. Βλέποντας καὶ κάνοντας. Καὶ καθὼς τελείωνε τὴν πρῶνὴ τουαλέττα του σκεπτόταν :
— Αὐτὴ ἡ περιπέτεια κατὰ δύο τρόπους μόνο μπορεῖ τὰ τελειώσει : Ἡ θὰ θριαμβεύσω κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπο ἢ θὰ με θεωρήσουν γιὰ ἓνα τολμηρὸν ἀπατεῶνα καὶ θὰ με χῶσουν μέσα !

Καθὼς ντυνόταν, διάλεγε μέσα ἀπὸ τὴν γκαρδαρόμπα τοῦ πρίγκηπος τὰ ροῦχα, ποὺ τοῦ ταίριαζαν καλλίτερα. Καὶ ὅλο τέντωνε τὸ αὐτί του στοὺς θορύβους, ποὺ ἀκουγόντουσαν ἔξω στὸ διάδρομο.

Ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ θυμωμένη φωνὴ νὰ φωνάζει στὸν διάδρομο :

— Ἐ ! κύριος ! Ποῦ πηγαίνετε ; Μὴ στενωχωριέστε, ὅμως. Ἀνοίξτε μὲ τὴν ἡσυχία σας ὅλες τὶς πόρτες... σὰν στὸ σπίτι σας.

Μιὰ φοβισμένη φωνὴ ἀπαντοῦσε :

— Ἀλλὰ μὴ θυμῶνεις, φίλε μου. Σὲ παρακαλῶ, μὴ φωνάζεις προπαντὸς ἔτσι. Δὲν μοῦδωσαν καλὲς πληροφορίες στὸ γραφεῖο κάτω. Καὶ ζητῶ...

— Ποιὸν ζητᾶτε ! Ποιὸν ζητᾶτε, λοιπὸν ;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως .. ζωτῶ... ζωτῶ κάποιον.

— Ζητᾶτε κάποιον... Δὲν ἔχω λόγους νὰ μὴ σᾶς πιστέψω... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγετε ὅλες τὶς πόρτες... Μόνο ἓνας κλέπτης θὰ ἔκανε ἔτσι !

— Θεέ μου... Θεέ μου !... Μὴν ἐξάπτεσθε. Δὲν εἶμαι κανένας κλέπτης. Ἀφήστε με λοιπὸν. Προσέξτε...

— Τί νὰ προσέξω καλὲ μου ἀνθρώπε... Εἶμαι τὸ παιδί τοῦ πατώματος...

Ἔχω ὑποχρέωση νὰ ἐξετάσω...

— Ἀλλὰ, θεέ μου, δὲν πιστεύω νὰ μὴ σᾶς ἐμπνέω ἐμπιστοσύνη

Ὁ Λεὸν Ρὺντ χωρὶς νὰ τὸ θέλει χαμογελοῦσε...

Μάντευε τὴν σκηνή, ποὺ παιζόταν. Τὸ παιδί τοῦ ξενοδοχείου εἶχε πιάσει στὰ πράσα κάποιον «ποντικὸ» ποὺ ἐπιχειροῦσε «ν' ἀδειάσει» κανένα δωμάτιο καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάνει νὰ ὁμολογήσει.

Ὁ ἄγνωστος τοῦ διαδρόμου ἐξακολουθοῦσε ὡστόσο νὰ δικαιολογεῖται.

— Ζητῶ κάποιον νέο κύριο.. ἓναν ξένο... Μὲ ἀλλόκοτη προφορά... εἰκοσιπέντε μὲ τριάντα χρονῶν... Ξυρισμένο... Δὲν καταλαβαίνετε, ποιὸν θέλω νὰ πῶ ;

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ζητῆτε κάποιον τοῦ ὁποίου καὶ σεῖς ὁ ἴδιος δὲν ξέρετε τὸ ὄνομα...

— Δὲν ξέρω τ' ὄνομα ;

— Μὰ ἀφοῦ δὲν μοῦ τὸ λέτε...

— Ἐλα, παιδί μου, μὴ κάνεις ἔτσι. Σὲ παρακαλῶ... Ἐγὼ θὰ σοῦ ἀνταμοίψω τὸν κόπο σου...

— Τότε ἀλλάζει ! Λοιπὸν ;

— Δὲν καταλαβαίνετε ποιὸν ζητῶ ;

— Πῶς ! Πηγαίνετε στὸν ἀριθμὸ 37 ! Πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ ζητᾶτε. Μιλᾷ ἄσχημα τὰ γαλλικά, εἶναι πολὺ παράξενος τύπος... ὦρες—ὦρες καλλοντυμένος καὶ ἄλλες σὰν λέτσος... Ἐπιστρέφει στὴ μία τὰ μεσάνυχτα, στὶς δύο . Μὲ δυὸ λόγια εἶναι κάποιος ποὺ δὲν μοῦ καλοφαίνεται. Λοιπὸν, καταβαίνετε τὸν «κόπο» μου καὶ τραβάτε γιὰ τὸ 37... Κατάλαβα... θᾶσαι κανένας μακαντάσης του...

Ἡ ἀπάντησις ἔπεσε σὰν μῶμπα :

— Εἶμαι ἓνας πρεσβευτὴς !...

Τὸ παιδί τοῦ ξενοδοχείου ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ Λεὸν ἐνοιῶθε νὰ τὸν πνίγει μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ ξεσπάσει κι' αὐτὸς σ' ἓνα ἡχηρὸ γέιο... Ἀπότομα ὅμως συνήλθε. Ἐνας πρεσβευτὴς ;... Γιατί ὄχι... Καὶ ἀσφαλῶς γι' αὐτὸν θαρχόταν. Ὁ Λεὸν σοβαρεύτηκε ἀμέσως καὶ ἀθούμενος ἀπὸ τὴν περιέργεια ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ φανεῖ στὸ κατῶφλι καὶ μιὰ χαρούμενη φωνὴ τὸν ὑποδέχτηκε.

— Σεῖς ; Κυ...κυ... Σεῖς, κύριε !

— Ἐγὼ, ἀγαπητέ μου ! Μπήτε !

‘Ο Λεόν Ρύντ είχε απαντήσει με κάποιαν έπισημότητα. “Ετσι άραγε έπρεπε να συμπεριφερθεί ένας πρίγκηψ προς τόν πρεσβευτή του ; Δεν είχε ιδέα. ‘Ωστόσο έπρεπε να παίξει τόν ρόλο του...

Μόλις έκλεισε ή πόρτα πίσω τους ο πρεσβευτής ύποκλίθηκε βαθυτάτα έμπρός του.

— ‘Η ‘Υψηλότης σας θα με συγχωρήσει... είμαι άφωσιωμένος δοϋλος σας... Βεβαίως, για να καταφύγει σ’ αυτό τó ξενοδοχείο ή ‘Υψηλότητά σας, τó έκαμε για να άποφύγει τις δυσάρεστες συναντήσεις... ‘Η ‘Υψηλότης σας θα με συγχωρήσει...

— Είστε συχωρεμένος ! είπε εύγενικά, ο Λεόν Ρύντ. Μιλήστε ελεύθερα, άγαπητέ μου !

‘Ο πρεσβευτής άνωρθώθηκεν άπότομα :

— ‘Αγαπητέ μου ; ψιθύρισε. ‘Η ‘Υψηλότης σας με άπεκάλεσε «άγαπητέ μου» ; ‘Α, τί μεγάλη τιμή για μένα ! Ποτέ ή ‘Υψηλότης σας δεν μου έδειξε τόση συμπάθεια...

— Έλάτε, έλάτε. ‘Αφήστε τις κολακειές. Τί με θέλετε ; Για ποιό λόγο ήρθατε να με βρήτε έως έδω ;

— ‘Υψηλότητα, είπε σοβόρα ο πρίγκηψ, ήρθα έως έδω για να έκφράσω προς ύμās τήν άνησυχίαν όλων τών άφωσιωμένων ύπηκόων λόγω τής άπερισκεψίας...

— Έλάτε, έλάτε, κύριε, φώναξε θυμωμένος ο Ρύντ.

— ‘Η ‘Υψηλότης σας θα με συγχωρήσει !... Δεν άμφιβάλω διόλου... ‘Η Α. Μ. ο βασιλεύς, ο κύριός μου καί πατήρ σας, με παρεκάλεσε να έλθω να σās βρω...

— ‘Ωστε είχατε τήν εύνοια να σās δεχθεί σε άκρόαση ;

— Τήν εύνοια, ‘Υψηλότητα ; τήν εύνοια. ‘Ωστε θα θεωρείται είς τó μέλλον εύνοια ή άκρόασίς του παρὰ τῷ βασιλεϊ ;...

‘Ο Λεόν Ρύντ δάγκωσε τὰ χείλη του· αυτή τή φορά είχε διαπράξει μιὰ άπό τις γκάφες εκείνες, πού δεν περνοϋν άπαράτηρητες.

‘Ο πρεσβευτής αυτός θα είχε μεγάλες σχέσεις άναμφιβόλως με τήν Αϋλή καί τó ότι τόν έδέχθη ο βασιλεύς, αυτό δεν μπορούσε να θεωρηθεί εύνοια !

— Μη δίνετε, άγαπητέ, τόση σημασία στίς έκφράσεις μου, επανέλαβεν ο Ρύντ με τήν χαδιάρικη φωνή του, ή εύνοια συνέπιπτε να είναι τόσον όμοια με τού πρίγκηπος.

Χάρις στήν όμοιότητα άλλωστε αυτή τής φωνής ο Λεόν είχε έμπνευσθεί κατὰ μεγαλύτερο μέρος τó σχέδιο, πού έφήρμοζε τώρα.

— Έδώ στήν Γαλλία, συνέχισε ο Λεόν, συμπεριφέρομαι σάν άληθινός δημοκράτης καί ώρες-ώρες λησμονώ τó πρωτόκολλό μας. Έμπρός ! ‘Ομιλείτε όμως, φίλτατε. Σās άκούω.

— ‘Υψηλότητα, σās ίκετεύω για τελευταία φορά να με άκούσετε προσεκτικά. ‘Η Α. Μ. ο πολυαγαπημένος πατέρας σας χθές με τὰ δάκρυα στα μάτια με παρεκάλεσε νάρθω να σās βρω καί, να σās πείσω να παραιτηθείτε τής ριψοκινδύνου αυτής ιδέας πού είχατε να έκθέσετε τόσο άπερίσκεπτα τόν έαυτό σας στους τρομεροτέρους τών κινδύνων.

‘Υψηλότητα, τó μυστικό τής καρδιάς σας είναι γνωστό άπό όλους. ‘Η ‘Υψηλότης σας όμως άπατάται στήν τακτική, πού κρατεί. Μιὰ λέξη σας, μιὰ επιθυμία σας καί είμαι προθυμότατος να σπεύσω να βρω τόν πρεσβευτή «της» ο όποιος θα φροντίσει μέσω τής Γαλλικής ‘Αστυνομίας στήν άνακάλυψιν «της»...

— ‘Ακούστε με, άγαπητέ, άκούστε με για να πεισθήτε ότι δεν ύπάρχει κανείς άπολύτως λόγος να επιμείνετε... Δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο ‘Εχω λάβει τὰ μέτρα μου... Μπορείτε συνεπώς να καθουχάσετε τήν οικογένειά μου... ‘Ο βασιλεύς ο κύριός σας καί άγαπημένος πατέρας μου μπορεί να μείνει ήσυχος. Κανένας κίνδυνος δεν με άπειλεί ! ‘Εχοντας άπλώς χρησιμοποιήσει ένα ίνκόνιτο επιθυμώ να τó κρατήσω... ‘Όσο μου άρέσει άκόμη ! Καί τώρα είστε ελεύθερος.

‘Ο διπλωμάτης κατάλαβε ότι δεν τού έπιτρεπόταν να έκταθεί περισσότερο. ‘Αλλωστε ο πρίγκηψ είχε προχωρήσει προς τήν πόρτα καί τήν είχε άνοίξει...

‘Ο Λεόν διάβασε στα μάτια τού πρεσβευτού τήν κατάπληξη του γι’ αυτή τήν χειρονομία. ‘Ο πρίγκηψ ‘Οκτάβιος δεν θάχε άσφαλώς τέτοιες συνήθειες. ‘Αλλά αυτή τήν στιγμή ο Λεόν βιαζόταν να μείνει μόνος. ‘Ηθελε να μείνει μόνος καί να ξεσπάσει σ’ ένα τρελλό γέλιο, σ’ ένα γέλιο, πού τόν έπνιγε άπό ώρα...

‘Ο πρεσβευτής ύποκλίθηκε κι’ έφυγε.

* * *

‘Ας τελειώσω τώρα τήν τουαλέττα μου, είπε ο Λεόν όταν έμεινε μόνος.

Πέρασε τó πανταλόνι του, έσφιξε τήν ζώνη του. ‘Υστερα ξαφνικά σκέφθηκε, ότι ο πρίγκηψ ‘Οκτάβιος δεν μπορούσε να χει τόν ίδιο αριθμό κολλάρου με τόν δικό του.

— Να κάτι, πού δεν τó σκέφτηκα διόλου... Καί τώρα τί γίνεται τó δικό μου κολλάρο είναι τσαλακωμένο καί καταλερωμένο άπό τή χθεσινή περιπέτεια... ‘Αλλά, να μιὰ ιδέα : αν έβγαίνα έξω με τó γιακά σηκωμένο, μόρτικα...

Μέ ξέρουν πού με ξέρουν για παράξενο...

Στην τραγική αυτή ώρα, κατά την οποία μπορούσε από στιγμή σε στιγμή να δεχτεί την επίσκεψη του Τίγρη, ο Λεόν—πράγμα παράξενο—ένοιωθε μιὰ εὐδιαθεσία ἐξαιρετική.

Βρισκόταν ἐν πλήρει...μάχῃ. Ἦταν ἔτοιμος νὰ δεχτεί ἀπὸ στιγμή σε στιγμή τὸν ἐχθρό...Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε πολὺ εὐθυμο... τοῦ ἔφερνε μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ γελάσει, τὴν ἴδια ἐπιθυμία ποὺ νοιώθει ὁ στρατιώτης στὸν πόλεμο ἐν ἀναμονῇ, τοῦ ἐχθροῦ, ὁ στρατιώτης ποὺ κάποτε ὕστερα ἀπὸ τὸ γέλιο αὐτὸ κλείνει γιὰ πάντα τὰ μάτια.

Ἀλλά, ἦταν γραφτὸ νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν τὸν Λεόν νὰ βρεῖ τὸ κατάλληλο κολλάρο, ποὺ ζητοῦσε...

Ἐνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα,
— Εἶναι καταπληκτικό, μουρμούρισε μέσα στὰ δόντια τοῦ ὁ Λεόν. Κι' ἄλλη ἐπίσκεψη; Καὶ ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος «κρυβόταν» σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο;

Τὸ κτύπημα ἐπαναλήφθηκε. Ὁ Λεόν ἀσυναισθήτως διέστασε.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι τᾶχε καταταφέρει μιὰ χαρὰ μὲ τὸν γηραιὸ διπλωμάτη πρὸ ὀλίγης ὥρας... Ἀλλά ἐὰν ὁ νέος ἐπισκέπτης τοῦ ἦταν πιὸ «ζόρικός»;

Καὶ ξαφνικά, σκέφτηκε:

— Καὶ ἂν εἶναι... Ἐκεῖνος;

Ἀλήθεια πῶς θὰ τοῦ παρουσιαζόταν ἄραγε ὁ Τίγρης;

— Ἐμπρός! φώναξε μὲ σταθερὴ φωνή.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Καὶ τότε ὁ Ρύντ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξει ἀπ' τὴν κατάπληξή του.

Γνώριζε, βέβαια, πολὺ καλὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ προχωροῦσε πρὸς αὐτὸν κάνοντας μιὰ βαθειὰν ὑπόκλιση, ἀλλὰ ἦταν τὸ πρόσωπο, ποὺ περίμενε λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο νάρθει ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν! διερωτήθηκε. Ἡ ἐξοχότης τοῦ! Διάβολε. Ὡστε δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανο νὰ μ' ἐπισκεφθεῖ σὲ λίγο καὶ ὁ κ. Βεριώ ἢ ὁ Μαρσέλ Μαγκίν, ἢ ὁ πατέρας μου.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν μὲ μιὰ βαθύτατην ὑπόκλιση τὸν πλησίασε.

— Πρίγκηψ, εἶπε σὲ τόνο μεγάλου σεβασμοῦ. Ὑποπτεύομαι ὅτι ἡ σύντομη ἐπίσκεψή μου ἀσφαλῶς θὰ σὰς ἐκπλήρῃσει... Θὰ πεισθεῖτε ἐν τούτοις ὅτι ἐπεβάλλετο νὰ γίνει... Ἡ μεγάλη εὐνοια ποὺ μᾶς κάμετε ἐπισκεπτόμενος τὸ γαλλικὸν ἔδαφος μᾶς ἐπιβάλλει ὠρισμένα καθήκοντα... Προτίμησα νάρθω αὐτοπροσώπως λοιπὸν διὰ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι εἰμαι ἔτοιμος νὰ λάβω ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα γιὰ τὴν ἀσφάλειάν σας μέτρα.

Ὁ Λεόν δὲν ἄκουσε λέξη ἀπ' ὅλα αὐτά. Μιὰ πάλῃ γινόταν μέσα του. Ὡφείλε νὰ ἀποκαλύψει εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀληθινὴ ταυτότητά του ἢ νὰ παίξει ὡς τὸ τέλος τὸν ρόλο ποὺ ἀνέλαβε γελῶντας μιὰ πρόσσωπικότητα σὰν τὸν ὑπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας;

Ἀλλὰ ἐὰν μιλοῦσε, ὥφείλε νὰ παραιτηθεῖ τοῦ σχεδίου του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν ἦταν βέβαιος ἂν θὰ κατάφερνε ἦταν τὸ νὰ παίξει τὸν ρόλο ἑνὸς ἡλιθίου... Ἐπειδὴ ἔτσι ἔπρεπε νὰ φερθεῖ, ἂν ἤθελε νὰ ἐπιτύχει ὡς τὸ τέλος. Ὁ ὑπουργὸς ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ διπλωματικές ὑποθέσεις, τὶ θ' ἀπαντοῦσε. Γιὰ πολιτικῆς φύσεως ζητήματα. Τὶ θὰ συζητοῦσε.

Ἀλλὰ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν φαινόταν πολὺ βιαστικός.
— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς σας, ὑψηλότετε, τὰ διπλωματικὰ τηλεγραφήματα πᾶνε κι' ἔρχονται ἀκατάπαυστα μεταξὺ τῆς Πύλης σας καὶ τοῦ ὑπουργείου μου... Ὁλος ὁ κόσμος ἀνησυχεῖ.

— Σὰς ἀκούω, κύριε! εἶπε ἀπλᾶ ὁ Ρύντ.

Πρόσεξε κάποιαν ἐλαφρὴ ἐκπληξη στὸ πρόσωπο τοῦ πρεσβυτοῦ, ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τόσην οἰκείαν προσφώνησιν.

— Σὰς ἀκούω, κύριε, ἐπανελάβε ὁ Λεόν Ρύντ, καὶ σὰς παρκαλῶ νὰ μὲ ἀποκαλεῖτε καὶ σεῖς «κύριο».

— Γνωρίζομε τοὺς κινδύνους, ποὺ σὰς ἀπειλοῦν... Ὁ συνάδελφός μου κ. Βεριώ, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου δὲν βρίσκει ὕπνο ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε ὅτι ὁ Τίγρης σὰς ἠπήλησε...

— Μοῦ ζητᾶ τρία ἑκατομμύρια! εἶπε ἀπαθέστατα ὁ Ρύντ.

— Τρία ἑκατομμύρια! Περίφημα. Θὰ τὰ πληρώσωμε γιὰ νὰ ἐξαγοράσωμε τὴν ζωὴ σας!

— Διαθέτετε γιὰ μένα τρία ἑκατομμύρια; Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα...

— Ὑψηλότετε! Ὑψηλότετε... Ξεχνάττε τὴν εὐθύνῃ, ποὺ βαρύνει ἐμᾶς, τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Γαλλίας. Δὲν σκέπτεσθε τὴν καταστροφὴ, ποὺ σὰς ἀπειλεῖ, ἐάν...

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω.

— Θὰ μὲ καταλάβετε ἀμέσως, Ὑψηλότετε! Προσέξτε! Ἐφερα μαζί μου αὐτὸ τὸ πόρτ φέϊγ... ἱκετεύω τὴν Ὑψηλότητά σας νὰ θελήσει νὰ τὸ μεταβιβάσει στὸν Τίγρη, ἐάν ποτὲ ὁ Τίγρης εἶχε τὸ θράσος νὰ παρουσιασθεῖ μπροστά της. Ὡ, βεβαίως ἔχομε πάρει ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα γιὰ ν' ἀποτρέψωμε κάτι τέτοιο... Ὁλὴ ἡ Παρισινὴ ἀστυνομία βρίσκεται ἐπὶ ποδός... Τὸ ξενοδοχεῖο εἶναι περικυκλωμένο... Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ τὰ φοβώμαστε ὅλα ἀπὸ τὸν Τίγρη.

— Δηλαδή, μοῦ δίνετε λεπτά γιὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴ μου. Λεφτά νὰ πληρώσω γιὰ νὰ μὴν πάθω τίποτε; ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι λιγάκι ἄνανδρο... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ δεχθῶ.

— Ὑψηλότατε!... Σὰς ἱκετεύω!

— Μάταιος κόπος, κύριε!

— Ἄς λυπηθεῖ τὴν ἀγωνία μας ἢ Ὑψηλότης σας...

— Δὲν μπορῶ νὰ λυπηθῶ τίποτε...

Ξαφνικά, μ' ἓνα χαμόγελο, ὁ Λεὼν Ρύντ, φάνηκε ὅτι βρῆκε τὴν λέξη, ποὺ ζητοῦσε ἀπὸ ὥρα:

— Τό δέχομαι αὐτὸ τὸ πόρτ-φέιγ, εἶπε παίρνοντας μιὰν ἀπόφαση, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὅπως νομίζετε. Τὰ λεφτά, ποὺ μοῦ προσφέρετε, θὰ τὰ μοιράσω στοὺς φτωχοὺς. Θὰ σὰς δώσω μιὰν ἀπόδειξη κύριε, λήψεως αὐτῶν χρημάτων... Ἔτσι, θὰ παύσετε νὰ ἔχετε οἰανδήποτε εὐθύτων χρημάτων... Ἔτσι, θὰ παύσετε νὰ ἔχετε οἰανδήποτε εὐθύτην ἀπέναντί μου... Ἔτσι, ἐὰν καμμιὰ κακὴ μέρα θελήσει νὰ μοῦ συμβεῖ τίποτε, ὅλος ὁ κόσμος θὰ ξέρει ὅτι τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο τῆς Γαλλίας ἔκαμε τὸ καθήκον του γιὰ νὰ σώσει τὴν ζωὴ μου!

— ὦ! Ὑψηλότατε κάμετε ὅπως νομίζετε καλλίτερα.

— Ναί, αὐτὸ θὰ κάμω.

Καὶ σοβαρά, ὁ Λεὼν Ρύντ, ὑποκλίθηκε, σὰν νᾶθελε νὰ δεῖξει στὸν συνομιλητὴ του, ὅτι ἡ ἀκρόασις εἶχε λήξει...

*
*
*

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν εἶχε γνωρίσει στὸν Λεὼν μερικὲς λεπτομέρειες, ποὺ δὲν τίς ἤξερε. Τὸ ξενοδοχεῖο βρισκόταν περικυκλωμένο ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ εἶχαν ληφθεῖ ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὴν ἀσφάλειά του. Καὶ δαγκώνοντας τὰ χεῖλη ὁ Λεὼν ψιθύρισε:

— Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι στὴν πόρτα περιμένει ἴσως σκοπὸς ὁ πατέρας μου... καὶ μὲ τὴν ἐντολὴ ν' ἀπαγορεύσει στὸν Τίγρη νὰ φτάσει ὡς ἐδῶ.

Ἄλλοίμονο. Τὰ πράγματα περιπλεκόντουσαν πολὺ. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καὶ τρόπος νὰ ξεμπλεχτοῦν εὐκολά...

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Λεὼν Ρύντ ἔμεινε σκεπτικός.

Ὑστερα, ἀπότομα, ἀποφάσισε:

— Τόσο τὸ χειρότερο. Πρέπει νὰ τὰ παίζω ὅλα γιὰ ὅλα.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ γυρίζοντας σπῖτι του βρῆκε ἓναν κομπὸ κύριο νὰ τὸν περιμένει στὸ γραφεῖο του.

— Εἶμαι ὁ Τίγρης, εἶπε κυνικῶτα. Καὶ σὰς πληροφορῶ

ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον συναντηθήκατε πρὸ ὀλίγου δὲν ἦταν ὁ πρίγκηψ. Θέλω λοιπὸν τὰ τρία ἑκατομμύρια ἢ σὰς... σκοτώνω.

Καὶ βγάζοντας τὸ περιστροφὸ τοῦ τῶ ἀκούμπησε στὸν κρόταφο τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁ ὑπουργὸς ἀφοῦ τοῦ μέτρησε τὰ χρήματα ἄκουσε τὴν δευτέρη ἀξίωση τοῦ Τίγρη.

— Καὶ τώρα θὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τὸ γραφεῖο σας.

Ὁ ἔντρομος ὑπουργὸς ὑπήκουσε. Μὰ ὅταν βγῆκε στὸ διάδρομο ἄρχιζε νὰ φωνάζει «βοήθεια» καὶ σὲ λίγην ὥρα ἐπέστρεφε μὲ ὅλους τοὺς ὑπηρέτες του στὸ γραφεῖο του.

Ἐμειναν ὅμως καρφωμένοι μπροστὰ στὴν πόρτα ἀπὸ τὴν κατάπληξή τους.

Ὁ Τίγρης εἶχε γίνε ἀφαντος καὶ τὸν κρηματοκιβώτιο τοῦ ὑπουργοῦ βρισκόταν ὁλότελα ἄδειο.

ἸΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΥΡΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΓΩΓΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ
ΑΠὸ ἐκπληξέως εἰς ἐκπληξίν.

Ἐνῶ διεδραματίζοντο τὰ γεγονότα αὐτά, μιὰ σκηνὴ κωμικοτραγικῆς ξετυλιγόταν στὴν μικρὴ βίλλα τῆς Βέρθας Μορνέ...

Στὴν ἀρχὴ ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος δέχτηκε ἀρκετὰ ψυχραῖμα τὴν ἀλλόκοτη αἰχμαλωσία του.

Ὑστερα, ὀλίγο, κατ' ὀλίγον, τὸν κατέλαβε μιὰ νευρικότης... ποὺ ἐξείλιχθη μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου σὲ λύσσα καὶ ἀγωνία.

Εἶχε πιστέψει στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ Λεὼν Ρύντ σοφίστηκε αὐτὸ τὸ τέχνασμα γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀσφάλεια... Ὅπως καὶ συνέβαινε στὴν πραγματικότητα...

Ἀλλὰ ἡ μοναξιά εἶναι κακὸς σύμβουλος.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύχτα ἀγρυπνίας, ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος ἄλλαξε σκέψεις. Ἀρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι εἶχε πέσει σὲ μιὰν ἀπαισίαν ἐνέδρα, σὲ μιὰν ἐνέδρα τοῦ Τίγρη...

Ἦταν γενναῖος καὶ ἄφοβος ὁ πρίγκηψ ὅμως καὶ συνήθιζε νὰ ἀντιμετωπίζει μὲ παλληκαριά κάθε κίνδυνο.

— Ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνει δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κάθωμαι ἐδῶ μέσα φυλακισμένος, σκέφτηκε.

Ἦταν γερός, ἀθλητικὸς, καὶ χεροδύναμος. Γι' αὐτὸ δὲν δίστασε νὰ ἐπιτεθεῖ κατὰ τῆς πόρτας μὲ κλωτσιὰς καὶ ἀπεγνωσμένες γροθιές.

Ἀλλοίμονο, ὅμως. Ἡ πόρτα ἦταν καμωμένη ἀπὸ τὴν πιὸ

γερή δρυ και ο πρίγκηψ γρήγορα κατάλαβε πώς ματαιοπονούσε...

— Βρήκα! ψιθύρισε σε λίγο.

Χώθηκε κάτω από το κρεβάτι και άρχισε να το διαλύει!

Ήταν ένα παλιό κρεβάτι και τα εξαρτήματά του φάνηκαν μοναδικά για την δουλειά του.

Χώρισε δλα τα εξαρτήματα, ύστερα παίρνοντας ένα βαρύ κομμάτι σανίδας το έξεσφενδόνισε με όλη την δύναμή του έναντιον της πόρτας.

Ή πάλι υπήρξε κοπιώδης και διήρκεσε πολύ.

Τέλος τα τοιχώματα της πόρτας άνοιξαν αρκετά και ύπεχώρησαν... Ή δίοδος ήταν πια έλευθέρα!

* *
*

Κατέβηκε την σκάλα και έφτασε στην έξωπορτα. Ήταν κλειδωμένη και άμπαρωμένη με αλυσσίδες,

— Άραγε θα δυσκολευτώ να την άνοιξω; σκέφτηκε.

Την εξέτασε απ' όλες τις μεριές. Ύστερα τράβηξε τους δυο κάθετους σύρτες της και χωρίς καμιά δυσκολία η πόρτα άνοιξε...

— Διάβολε. Για τόσο άνάξιο μ' έκριναν... ψιθύρισε. 'Ο αντίπαλός μου φαίνεται πώς έχει πολύ άσχημη ιδέα για μένα...

Κι' άμέσως αποφάσισε να πάει στο Παρίσι.

Διέσχισε τόν κήπο και σάν βρέθηκε στον δρόμο, άρχισε να τρέχει. Που βρισκόταν; Που πήγαινε; Ποια διεύθυνση έπρεπε να πάρει;

Ή τύχη όμως τόν βοήθησε. Από μακριά έρχονταν μια σούστα με δυο χωρικούς. Τους έκαμε νόημα να σταματήσουν

— Τι ζητάτε, κύριε;

— Έχω απομακρυνθεί, τους εξήγησε κι' έχασα το δρόμο. Θά έχετε την καλωσύνη να με πληροφορήσετε, που βρίσκομαι;

— Βρίσκεσθε δέκα χιλιόμετρα από την Μάντ, του άπάντησε ο χωρικός. Έκει μήπως θέλετε να πάτε;

— Ακριβώς! βεβαίωσε ο πρίγκηψ. Θάθελα νάφτανα εκεί...

— Αν βαστάνε τα κότσια σας μπορείτε ν' ανεβήτε στο άμάξι μας, τουπε εύγενικά ο χωρικός. 'Ο δρόμος είναι άνώμαλος και το άμάξι μας διόλου άνετο.

— Δέν πειράζει. Δέχομαι εύχαρίστως και μένω υπόχρεως.

— Ούτε λόγος να γίνεται κύριε. Άνεβήτε.

Το άμάξι προχωρούσε προς την Μάντ, ενώ ο χωρικός ξε-

σπούσε σε μια λογοδιάρροια απ' την όποια ούτε λέξη δέν άκουε ο πρίγκηψ.

Ήταν άπορροφημένος με τις σκέψεις του.

Μια ζωηρή έπιθυμία γενιόταν μέσα του να βρεθεί το γρηγορώτερο αντίκρυ στους άληθινούς Ρύντ... να μάθει, τι έπρεπε να μάθει και ό,τι έπρεπε ν' άρυσθει από τις άτομικές του περιπέτειες.

Στην Μάντ ο πρίγκηψ εύχαρίστηκε μ' ένα γενναίο φιλοδώρημα τούς εύγενικούς χωρικούς και έσπευσε σ' ένα γκαράζ.

— Ένα άμάξι! παρακάλεσε. Είμαι άνάγκη να φύγω άμέσως για το Παρίσι...

Έχοντας πληροφορηθεί μ' ένα τηλεφώνημα από την διεύθυνση της άστυνομίας την διεύθυνση του Ρύντ, ανέβαινε ύστερ' από λίγο στο διαμέρισμά του.

— Θα τόν βρώ άραγε εκεί; διερωτιόταν.

Χτύπησε βιαστικά.

Άμέσως άκούστηκαν βήματα από μέσα και σε λίγο ο πρίγκηψ βρισκόταν αντίκρυ στον διάσημο άστυνομικό.

— Σε ποιόν έχω την τιμή να όμιλώ; ρώτησε ο Ρύντ στον άγνωστο, που κτυπούσε την πόρτα του. Γιατί, μα την πίστη μου, η φυσιογνωμία σας δέν μου είναι όλότελα άγνωστη...

Ο πρίγκηψ 'Οκτάβιος άφισε ένα ήχηρό γέλιο. Είχε νομίσει ότι θ' άναγνωριζόταν άμέσως. Έβλεπε όμως ότι δέν συνέβαινε κάτι τέτοιο.

Κύριε Ρύντ, είπε νομίζω ότι είμαι ο άνθρωπος, που ζητάτε! Όνομάζομαι: ή Α. Ύψηλότης...

— Ω, θεέ μου! άφισε μια φωνή ο Ρύντ και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του. Επιτέλους σας βρίσκω!

Και χωρίς να σκεφθεί διόλου τούς τύπους, σάν άνθρωπος του καθήκοντος, πρόσθεσε:

— Άλλά, από που ξεφυτρώσατε, λοιπόν; Είμαι σαρανταοκτώ ώρες τώρα, που έφαγα τόν κόσμο να σας ζητώ.

Ο πρίγκηψ 'Οκτάβιος έξακολουθούσε να χαμογελά:

Δέν ήταν συνειθισμένος σε τέτοιου είδους θερμές ύποδοχές, σε παρόμοιες οικειότητες...

— Κύριε Ρύντ, είπε ο πρίγκηψ. Έρχομαι από την Μάντ, όπου με όδήγησε ο γυιός σας!

— Ο γυιός μου;

— Ο κ. Λεόν Ρύντ.

— Άλλά, διάβολε, που βρίσκεται αυτό το τρελλόπαιδο;

— Θα σας άπαντήσω με την ίδια έρωτησή σας, κύριε Ρύντ: Θά ήμουν περίεργος κι' εγώ να μάθω αυτό.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί θά τοῦ ἐπρότεινα, ἀγαπητέ μου κύριε Ρύντ, ἕνα μάτς πυγμαχίας.

— ὦ! ὦ! Πάω νά τρελλαθῶ! μουρμούρισε ὁ ἀστυνομικός.

— Λίγο ἔλειψε νά τὸ πάθω κι' ἐγὼ αὐτό, κύριε, χτὲς βράδου.

— Ὅταν ὁ γυιὸς σας ἔφυγε ἀφοῦ μὲ φυλάκισε...

— Μὰ τί λέτε, γιὰ τὸ Θεό, κύριε;

— Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Καὶ γιὰ νά μὴ σᾶς κάνω ν' ἀδημονεῖτε θά σᾶς διηγηθῶ ἀμέσως ὅλα τὰ κατέκαστα.

Καὶ σύντομα ὅπως μποροῦσε μὲ κάθε δυνατὴ ἀκρίβεια, ὁ πρίγκηψ κατέστησε ἐνήμερο τῶν γεγονότων τὸν Ρύντ, καταλὴγοντας:

— Καὶ τώρα, τί σκέπτεσθε σεῖς γιὰ ὅλα αὐτά, κύριε Ρύντ;

Ἦταν τόσο ἀπίστευτο αὐτὸ ποὺ ἄκουε, ὥστε, ἐξ ἐνστίκτου ὁ Ρύντ, διαμαρτυρήθηκε:

— "Ὅχι! "Ὅχι δὲν μπορεῖ νά ἔφτιαξε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὁ γυιὸς μου... Ἀλλὰ καὶ νά τὸ ἔκαμε, ἀσφαλῶς θᾶχε κάποιο πολὺ σοβαρὸ λόγο... ἔπειτα δὲν θάπρεπε φεύγοντας νά μοῦ τηλεφωνοῦσε;

Μιά ξαφνικὴ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του.—Αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, αὐτὴ τὴν βίλλα, σὰν νά τὴν θυμᾶμαι... ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἡ βίλλα τῆς Βέρθας Μορνέ; Βέβαια. Καὶ ξέρω ὅτι ὁ Λεὼν ἔχει τὰ κλειδιά της... Διάβολε! "Ἄν εἶναι τὸ σπίτι τῆς Βέρθας, τότε ὁ Λεὼν ὠδήγησε ἐκεῖ τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο.

Ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος ποὺ εἶχε τελειώσει στὸ μεταξὺ τὴν ἀφήγησή του, ρωτοῦσε τώρα τὸν Ρύντ:

— Ὡστε, κύριε Ρύντ, ἦταν ὁ γυιὸς σας τὸ ἄτομο, ποὺ μὲ συνήντησε στὸ τσίρκο καὶ ποὺ μὲ φυλάκισε;

Διακρινόταν στὴ φωνή του κάποιοι τόνος θυμοῦ.

Ὁ Ρύντ δὲν ταραχθῆκε. Ἀρκέστηκε νά κινήσει ἀπλῶς τὸ κεφάλι του.

— "Ὅχι! "Ὅχι! Καὶ πάλι ὄχι! εἶπε ἐπιμένοντας. Δὲν μπορεῖ νὰ ναι ὁ Λεὼν Ρύντ, πρίγκηψ. Θά ὀρκίζομαι... Καὶ ὅμως...

Κατόπιν ὁ Ρύντ καὶ ὁ πρίγκηψ τράβηξαν γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο Λαφαγιέτ.

— "Ἄν ὁ γυιὸς μου σᾶς ἐπισκέφθηκε, εἶπε ὁ Ρύντ, θά μοῦ ἔχει ἀφήσει κάποιο σημάδι.

— Πᾶμε, συγκατένευσε ὁ πρίγκηψ.

"Ἄ! λησμόνησα, κύριε Ρύντ, προσέξτε αὐτὴν τὴν φωτογραφία.

Γνωρίζετε αὐτὸ τὸ πρόσωπο μήπως;

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Ρύντ ἔνοιωσε ὅτι τᾶχανε τελείως.

Ἡ φωτογραφία, ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος ἦταν, πράγματι, τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐφημερίδος, ποὺ ὁ διάδοχος πρίγκηψ εἶχε δεῖξει τὸ προηγούμενο βράδου στὸν Λεὼν Ρύντ.

Ὁ Ρύντ ἦταν ἔτοιμος πάντοτε γιὰ τοὺς πιὸ σκληροὺς ἀγῶνες. Δεχόταν μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία τὶς πιὸ φοβερὲς ἐκπλήξεις. Ἀλλὰ ὅταν βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα μυστήριο τὸν κατελάμβανε ὁ θυμὸς.

Πῶς συνέβαινε ὥστε νά εἶχε ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος στὴν τσέπη του τὸ πορτραῖτο τῆς Ζανὶν ντε Μίρ;

* *

Ἐνα ταξὶ τοὺς ὠδήγησε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο Λαφαγιέτ.

Ἐκεῖ ὅμως τοὺς περίμενε μιὰ ὀδυνηρὴ ἐκπληξη.

Στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου βρισκόταν ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ μόλις εἶδε τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο, τοῦ ἐπετέθη νὰ τὸν κτυπήσει.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ πρίγκηψ, οὐρλιαζε. Εἶναι ἕνας ἀπατεῶν...

Καὶ διηγήθηκε στὸν κατάπληκτο Ρύντ καὶ στὸν πρίγκηπα ὅλη τὴν ἱστορία τῶν τριῶν ἐκατομμυρίων καὶ τὸν ἐκβιασμὸ τοῦ Τίγρη κατόπιν.

— Τώρα πρέπει νά βροῦμε, ποίος ὑπεδύθη τὸν ρόλο τοῦ πρίγκηπος, εἶπε ὁ Ρύντ.

Ὁ ὑπουργὸς ὑπεστήριζε, πῶς θά ἦταν κάποιος συνένοχος τοῦ Τίγρη, γιὰ τὴν πῶς ἤξερε, ὅτι εἶχε πληρώσει στὸν ψευδο-πρίγκηπα τὰ τρία ἐκατομμύρια;

— Εἶναι τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶπε ὁ Ρύντ.

* *

Σὲ λίγο ὁ Ρύντ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πρίγκηπα καὶ τὸν ὑπουργὸ κατέβηκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ πρίγκηπος.

Μὲ μιὰ σύντομη ἔρευνα ὁ ἀστυνομικὸς ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ τὴν σχάρα τῆς καπνοδόχου ἕνα μικρόφωνο, ποὺ χρησίμευε γιὰ νά πληροφορεῖται ὁ Τίγρης, ὅσα συνέβαιναν ἐκεῖ.

— Καὶ τώρα οὔτε λέξη εἶπε ὁ Ρύντ. "Ἄς ἀφήσουμε τὸν Τίγρη μὲ τὰ χρήματα, ποὺ πήρε ὡς τὴν ἡμέρα, πού... Καὶ ὁ Ρύντ γέλασε σαρκαστικά.

VII

Ὁ Λεὼν Ρύντ πέφτει στὴν παγίδα τοῦ Τίγρη.

Τόσο παράξενη ἦταν ἡ διαπραχθεῖσα ἀπάτη εἰς βάρος τοῦ ὑπουργοῦ, τόσο παράξενη ἦταν καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Τίγρη, ὥστε ὁ Ρύντ δὲν ἄργησε νά ὑποψιαστῇ, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὴ θέση τοῦ πρίγκηπος ἦταν ὁ γυιὸς του...

‘Αφού όμως είχαν πάρει αυτή την εξέλιξη τὰ πράγματα, ἔκρινε προτιμώτερο ν’ ἀφίσει στὸν Λεὸν Ρύντ τὴν πρωτοβουλία δράσεως. Κάθε δική του ἀνάμιξις ἀναμφιβόλως μποροῦσε ν’ ἀπέβαινε ἐπιζήμια στὴν ὅλη ὑπόθεση.

“Αλλωστε ἦταν ἔτοιμος ὁ Ρύντ σὲ δεδομένη περίσταση νὰ σπεύσει εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ γιου τοῦ, ἐάν ποτὲ τὸ ζητοῦσε, ἢ τὸ ἔκρινε μόνος του ἀναγκαῖον.

* *
*

Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ πρίγκηπος ὁ Λεὸν Ρύντ, τὸν ὁποῖο ἀφίσαμε γιὰ νὰ διηγηθοῦμε τὰ διατρέξαντα στὸ μεταξύ, πέρασε μιὰ πολὺ κακὴ νύχτα.

Τὸ πρωῒ ἕνας ταχυδρόμος τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα. Τὸ διάβασε μὲ φανερὴ ταραχή, ἀναγνωρίζοντας τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Τίγρη!

«Ψηλότετε,

»Καυχῶμαι ὅτι πάντοτε δὲν εἶχα παρὰ ἕναν λόγο... Γνωρίζω ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἔθεσε στὴν διάθεσή σας τρία ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα μοῦ ἀνήκουν... Σὰς διαβεβαιῶ ὅτι θὰ κάνω νὸ πᾶν ὥστε νὰ μὴ σὰς συμβεῖ κανένα ἀπρόοπτο κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονὴ σας...

» Ἐπὶ πλέον, ὑψηλότετε...

» Γνωρίζω τὴν πραγματικὴ αἰτία, πού σὰς ὁδήγησε ὡς ἐδῶ... Φαντάζομαι λοιπόν, τὴν ἀγωνία πού θὰ σὰς κατέχει σχετικῶς μὲ τὴν τὴν γυναῖκα, πού συναντήσατε στὸ πλοῖο μου, μέσα στὴ θάλασσα...

» Ὑψηλότετε, ἡ εὐγενικὴ πρόθεσίς σας νὰ μοῦ φανήτε ἀρεστός —γιατὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μοῦ καταβάλλετε τὰ τρία ἑκατομμύρια πού δικαιούμαι— μὲ προτρέπει στὸ νὰ σὰς κάμω μιὰ πρόταση... Τὴν στιγμή πού θὰ φτάσουν στὰ χέρια σας αὐτὲς οἱ γραμμές μου, ἕνα αὐτοκίνητο θὰ σταθμεύει μπροστὰ στὴν πόρτα σας... Ἐάν, ὑψηλότετε, εἰσθε πραγματικὰ γενναῖος... Ἐάν, ὑψηλότετε, πιστεύετε ὅτι ὁ Τίγρης δὲν ἔχει παρὰ ἕνα λόγο... θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ σὰς προσκαλέσω νὰ πάρετε θέση σ’ αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο!

» Ὁ σωφὲρ ἔχει λάβει τὰς δεούσας διαταγὰς. Θὰ σὰς ὁδηγήσει σ’ ἐμένα...

» Ἴσως τότε νὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς πείσω ὅτι ἡ γυναῖκα πού τὴν νομίσσατε γιὰ μάρτυρα κι’ ἕνα θῦμα μου δὲν εἶναι παρὰ ἡ εὐτυχεστέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου...

» Ἰκετεύω τὴν Ὑψηλότητά σας νὰ δεχθεῖ τὴν ἔκφρασιν τῶν πλέον εὐλικρινῶν χαιρετισμῶν μου».

Καὶ ὁ Τίγρης ὑπέγραφε.

Ὁ Λεὸν Ρύντ ξαναδιάβασε μὲ ἐνδιαφέρον τὰ λόγια τοῦ Τίγρη!

Μήπως δὲν ἦταν αὐτὸ ἀκριβῶς, πού ζητοῦσε;

Ὁ Τίγρης ἔβλεπε στὸ πρόσωπό του τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο καὶ τὸν προσκαλοῦσε νὰ πάει νὰ τοῦ δώσει τὰ τρία ἑκατομμύρια, πού κρατοῦσε.

“Α! Μέσα στὸν ἐνθουσιασμό του ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ὁ Λεὸν Ρύντ δὲν ὑπελόγησε τοὺς κινδύνους μιᾶς τέτοιας ἐπισκέψεως...

Ἐξ ἄλλου ὁ Τίγρης μὲ μοναδικὴ μαεστρία ἔθιγε ἕνα ζήτημα, πού δὲν μποροῦσε νὰ ἀφίσει ἀσυγκίνητο τὸν Λεὸν Ρύντ.

Θὰ ἔβλεπε τὴν Ζανίν... ἀρκοῦσε αὐτὴ ἡ σκέψη γιὰ νὰ τὸν ὠθήσει στὸ νὰ πάρει τίς πιὸ παράλογες ἀποφάσεις... Ὁ Λεὸν Ρύντ ἀκόμη σκεπτόταν καὶ κάτι ἄλλο. Θὰ τοῦ δινόταν ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ βρεθεῖ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Τίγρη καὶ νὰ τοῦ ἀτοπάζει τὴν μάσκα φωνάζοντάς του καταπρόσωπο:

—Οἱ δύο μας θὰ ἐξηγηθοῦμε ὅτι...

Θὰ τοῦ δινόταν ἡ εὐλογημένη ὁκλή, πού περίμενε ἀπὸ καιρό: νὰ ἐκδικηθεῖ.

Περισσότερο ἀπὸ ὅλα ὅμως ὑπερίσχυε ἡ σκέψη ὅτι θὰ ξανάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του Ζανίν. Ὁ Τίγρης ἰσχυριζόταν ὅτι ἡ Ζανίν ἦταν κοντὰ του εὐτυχισμένη. Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὰν ἀλήθεια. Ὁ Τίγρης ψευδόταν.

Μόνο ὅταν ἡ Ζανίν θὰ ἀπελευθερωνόταν ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ ληστοῦ αὐτοῦ, μόνον τότε θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δηλώσει τὰ ἀληθινὰ της αἰσθήματα γιὰ ἐκεῖνον πού ὑπῆρξε ἀρραβωνιαστικός της, αἰσθήματα πού δὲν θὰ ἦσαν παρὰ λατρεία, ἀγάπη κι’ ἀφοσίωσις.

Ὁ Τίγρης περίμενε τὸν Ὁκτάβιο. Θὰ τὸν χαιρετοῦσε ὁ Λεὸν Ρύντ μὲ τὴν εἰρωνικὴ φωνή του. “Α! Ἡ εὐλογημένη στιγμή! Ὡστόσο, ἀπότομα, ὁ Λεὸν ἔνοιωσε νὰ τὸν ἐγκαλεῖται ἡ χαρά.

Μιὰ σκέψη τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό.

—Καὶ τὰ τρία ἑκατομμύρια, πού κρατῶ; Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὰ διακινδυνεύσω σ’ αὐτὴν τὴν περιπέτεια...

Πράγμα περίεργο, ὁ Λεὸν δὲν ἀνησυχοῦσε μὲ τοὺς κινδύνους, πού διέτρεχε ἡ ζωὴ του τόσο ὅσο γιὰ τὰ λεπτά, πού κρατοῦσε...

Πάντως θεωροῦσε καθῆκον του νὰ τὸ διαφυλάξει.

Πῆρε ἕναν φάκελλο, ἔβαλε τὰ χρήματα μέσα, καὶ τὰ χῶσε σὲ μιὰ χαραμὰδα, πού σχημάτιζε ὁ τοῖχος μὲ μιὰ ντουλάπα καὶ σιγά-σιγά, ἀθόρυβα, κατέβηκε τίς σκάλες τοῦ ξενοδοχείου καὶ βρέθηκε στὸν δρόμο.

Ὁ Τίγρης δὲν τὸν εἶχε γελάσει.

Ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὸ ξενοδοχεῖο, μιά ὑπέροχη λιμουζίνα στάθμευε ὠδηγουμένη ἀπὸ ἓναν σωφὲρ μὲ λιβρέα.

᾽Ω! Ὁ Τίγρης εἶχε κανονίσει μιά χαρὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ μεταφέρει ὡς αὐτὸν τὸν διάδοχον πρίγκηπα... Ἦταν μιά ὀκτακύλινδρη **Ρενώ**, ἀπὸ τὶς ἀκριβώτερες καὶ πολυτελέστερες.

— Διάβωλε, ἔκανε, βλέπω πὼς ὁ Τίγρης εἶναι πολυεκατομμυριοῦχος.

Καὶ προχωρῶντας πρὸς τὸν σωφὲρ :

— Ἐμένα θὰ περιμένεις ἀσφαλῶς φίλε μου, τοῦπε.

Ὁ σωφὲρ ὑποκλίθηκε λέγοντας :

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς τῆς ὑψηλότητός σας.

— Πολὺ καλὰ... Πάμε.

*
* *

Τὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὴν ἀθόρυβη καὶ γρήγορη μηχανή του κυλοῦσε μὲ μεγάλη ταχύτητα ἐπάνω στὴν ἀσφαλτο, προσπερνώντας τ' ἄλλα ὀχήματα καὶ τρώγοντας κυριολεκτικῶς τὰ χιλιόμετρα...

Πέρασε τὰ Ἡλύσια Πεδία, διέσχισε τὴν λεωφόρο Ντωφέν, τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ ἄρχισε νὰ ἀναρριχᾶται στὶς πλαγιὲς τοῦ ὄρους Βαλεριέν προχωρῶντας στὸν δρόμο τοῦ Σαίν Ζερμαίν.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλει ὁ Ρύντ σκέφτηκε :

— Τουλάχιστον δὲν ξαναπηγαίναμε στὴν Μάντ.

Τὸ αὐτοκίνητο πέρασε τὴν γέφυρα τοῦ Σατοῦ, ἔστρεψε δεξιὰ, ἀκολούθησε μιά παράλληλο τοῦ Σηκουάνα ὁδὸ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Καριέρ.

— Παράξενο! συλλογιζόταν ὁ Λεὼν Ρύντ. Ποῦ μὲ πηγαίνουν; Ποῦ νὰ βρίσκεται ἄραγε τὸ κρυσφύγετο τοῦ Τίγρη;

Τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχει. Κυλοῦσε μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ταχύτητα καὶ βρισκόταν πάρα πολὺ μακριὰ πιά ἀπ' τὸ Παρίσι.

᾽Ωστε θὰ βρισκόταν ἀντίκρυ στὸν Τίγρη ἐπιτέλους... Θὰ τὸν ἀντίκρυζε καταπρόσωπο... ᾽Α! Δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ στὸν ἑαυτὸ του τὴν ἐλαχίστη ἀδεξιότητα, ἂν αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν κατεῖχε τὴν ὀριστικὴ νίκη!...

Ξαφνικὰ τὸ αὐτοκίνητο ἔστριψε δεξιὰ καὶ ὀλοταχῶς διέσχισε ἓνα πάρκο. Ποῦ βρισκόντουσαν λοιπόν; Ποῦ πῆγαιναν;

Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ σκέψεις ὅμως. Μόνο γιὰ ἔργα...

Τὸ αὐτοκίνητο ἀφοῦ διέσχισε ἓνα λιβάδι, μπῆκε σὲ μιά εὐρύχωρη ἀλλέα καὶ σὲ λίγο, ἐλαττώνοντας τὴν ταχύτητά του ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι.

Ἐνας ἀνθρώπος παρουσιάστηκε ἀμέσως...

᾽Α! Ὁ Λεὼν δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸν δεῖ δυὸ φορές γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσει.

Ὁ Τίγρης! Ὁ Τίγρης! Ἦταν ὁ Τίγρης!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλει μιά ἐπιθυμία γέλωτος ποῦ ἔμοιαζε καὶ μὲ λυγμὸ τοῦ ἔσφιξε τὸν λάρυγγα.

Ὁ Τίγρης νόμιζε πὼς ὑποδεχόταν τὸν πρίγκηπα Ὁκτάβιο... Ποιὰ θὰ ἦταν ἄραγε ἡ ἐκπληξή του ὅταν...

Ὁ Λεὼν Ρύντ εἶχε σηκωθεί ὀρθιος μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ὁ σωφὲρ πῆδηξε ἀπ' τὴ θέση του καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Κατέβηκε.

Μπροστὰ του, ὁ Τίγρης προχωροῦσε πάντοτε, φαινόταν ἡρεμος... χαμογελοῦσε...

Καὶ ξαφνικὰ ἀντήχησε ἡ φωνή του :

— Κύριε Λεὼν Ρύντ, καλημέρα σας!

Τότε ὁ Λεὼν νόμισε, πὼς θὰ ἔμενε στὸν τόπο ἀπὸ τὴν κατάπληξη...

Πῶς! Ὁ Τίγρης τὸν χαιρετοῦσε μὲ τ' ὄνομά του! ᾽Ωστε γινώριζε ὅτι δὲν ἦταν ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος; ὥστε κέρδιζε τὸ μεγάλο ἀτοῦ τῆς καταπληξέως;

Ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς δὲν δίστασε...

Εἶχε σπουδάσει στὴν σχολή τοῦ πατέρα του... Ἦταν ἱκανὸς νὰ ἐνεργεῖ μὲ ψυχραιμία καὶ θετικότητα καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμές...

Ἐκανε μιά κίνηση, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του. Ζήτησε νὰ πάρει τὸ περιστροφὸ ποῦ λίγα λεπτά πρὶν τοῦ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν ἀσφάλεια...

Ἀλλὰ ἡ τσέπη του ἦταν ἀδεια! Τὸ περιστροφὸ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸν περικύκλωσαν καμμιά δεκαριά ἄνδρες ποῦ εἶχαν ξεφυτρώσει λὲς μέσα ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους, κρατώντας περιστρώφα ὅλοι στὰ χέρια καὶ τείνοντάς τα πρὸς αὐτόν...

Τότε μόνον ὁ Λεὼν Ρύντ κατάλαβε ὅτι εἶχε κάμει τὴν πιὸ μεγάλη ἀπερίσκεψία, πηγαίνοντας νὰ πέσει μόνος του στὴν παγίδα, ποῦ τοῦ εἶχε στήσει ὁ Τίγρης...

Ὅταν ὁ Τίγρης ἔμαθε τὴν ἐπιθυμία του νὰ δεῖ τὴν Ζανὶν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει ἓναν καγχασμό, ποῦ τοῦ ξέφυγε.

Κατόπιν τὸν ὁδήγησε μπροστὰ σ' ἓνα τηλεσκόπιο καὶ τοῦ εἶπε.

— Στὶς δεκάμιση κύτταξε ἀπὸ ἐδῶ καὶ θὰ δεῖς τὴν Ζανὶν.

᾽Υστερα ἔφυγε.

Ὁ Λεὼν προσπαθοῦσε νὰ συγκρατεῖ τὴν ἀγωνίαν του.

Στὶς δεκάμισι κύτταξε μπροστὰ στὸ τηλεσκόπιο καὶ εἶδε μιά σκηνή, ποῦ διαδραματιζόταν σ' ἓνα δωμάτιο κάποιας, προφανῶς, ἐξοχικῆς καλύβης.

Ἡ Ζανὶν καὶ ὁ Τίγρης ριγμένοι ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου ἀπολάμβαναν τὸν ἔρωτά τους.

Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει στὰ μάτια του.

Ὁ Λεὼν πῆδηξε ἀπὸ τὴν θέση του ἔξαλλος καὶ δίνοντας μιὰ γροθιά στὸ τηλεσκόπιο τὸ ἔρριξε χάμω καὶ τὸ θρυμμάτισε...

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἀλήθεια, φώναξε.

Κι' ὕστερα, νικημένος ἀπὸ τὴν νευρική κρίση, ποὺ τὸν κατέλαβε, σωριάστηκε χάμω...

VIII

Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ληστοῦ...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ πατέρας Ρύντ ξάπλωσε σ' ἓνα χαλί, πλάϊ στὸ κρεβάτι τοῦ πρίγκηπος Ὁκταβίου.

— Εἶμαι τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση, εἶπε.... Θὰ τὸν πάρω πιστεύω μονοκόμματα.

Ἀλλὰ κι' ὁ πρίγκηψ, ποὺ εἶχε ξαπλώσει κι' αὐτὸς ντυμένος βεβαίωσε τὰ ἴδια :

— Ἀκριβῶς καὶ σὲ μένα τὸ ἴδιο συμβαίνει. Μὲ τσάκισαν οἱ συγκινήσεις... Νοιώθω τὰ μάτια μου νὰ σφαλοῦν μόνα.

Καὶ δὲν πρόσθεσε λέξη... Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς καὶ οἱ δύο τους ἔλεγαν ψέμματα.

Οὔτε ὁ πρίγκηψ λοιπὸν ἄλλα οὔτε καὶ ὁ Ρύντ εἶχαν ὕπνο.

Καὶ ὁ πρίγκηψ δὲν διηγήθηκε ποτὲ σὲ κανένα τὶς σκέψεις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν ἐκεῖνη τὴν τραγικὴ νύχτα. Ὅσο γιὰ τὸν Ρύντ, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μαντέψει κανεὶς τί τὸν ἔκανε νὰ μένει ἄγρυπνος.

— Ἀσφαλῶς ὁ γυιὸς μου, σκεπτόταν, ὠδήγησε τὸν πρίγκηπα στὴν Μάντ. Γιὰ νὰ κάμει ὅμως ἓνα τέτοιο πρᾶμμα σ' ἓνα πρίγκηπα διάδοχο, ἔπρεπε νὰ ὠθεῖται ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα ἐλατήρια... Καὶ ἐξ αὐτοῦ συμπεραίνω ὅτι αὐτὸς τὸν ἀντικατέστησε... κι' ἀκόμη ὅτι βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Τίγρη... ἀλλοίμονο ! Πῶς νὰ ἔληξε ἄραγε αὐτὴ ἡ ἱστορία :

Καὶ μάταια ὁ Ρύντ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψει τὸ τέλος τῆς περιπετειᾶς αὐτῆς τοῦ γυιοῦ του μὲ τὸν Τίγρη.

— Ἀ ! Ἄν γινώριζα μονάχα τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται ἀντιμέτωποι, — ἀναστέναξε ὁ Ρύντ.

Εἶχε κλείσει τὰ μάτια. Γ' ἄνοιξε ὅμως ἀμέσως σὰν νᾶθελε νὰ διώξει ἀπ' τὸ μυαλό του τὶς σκληρὲς σκέψεις ποὺ τὸν τυραννοῦσαν...

Καὶ καθὼς εἶχε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, τὰ περιέφερε μηχανικὰ στὸ δωμάτιο, ποὺ βρισκόταν.

Πυκνὸ σκοτάδι ἐπικρατοῦσε καὶ ὅλα ἦσαν μαῦρα μέσα σὴν νύχτα.

Ὅσο, ἀπότομα τινάχτηκε ἀπ' τὴν θέση του...

Μὲ κόπο συγκράτησε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Χωρὶς νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀντιληφθεῖ ἀκόμη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τοῦ φάνηκε ὅτι ἐπάνω στὸν τοῖχο, ἀκριβῶς ἀντίκρου τοῦ διέκρινε ἓνα εἶδος συγκεχυμένου φωτός...

— Τὶ νᾶναι ; διερωτήθηκε ὁ ἀστυνομικός.

Σιγὰ-σιγὰ, ὥστόσο, τὰ μάτια τοῦ συνήθισαν στὸ σκοτάδι.

Καὶ τότε, τοῦ φάνηκε ὅτι τὸ φῶς ξεκαθάριζε καὶ ὅτι διεγράφοντο στὸν τοῖχο παράξενα μωσαϊκά.

Σιγὰ-σιγὰ διέκρινε καθαρὰ στὸν τοῖχο φωτεινὰ γράμματα !

— Δὲν ὀνειρεύομαι... ὄχι, ψιθύρισε. Εἶναι μιὰ ἐπιγραφή στὸν τοῖχο, χαραγμένη μὲ διάλυση φοσφόρου. Καὶ διακρίνεται μόνο στὸ πυκνὸ σκοτάδι...

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ρύντ διάβαζε τὴν ἐπιγραφή ποὺ κάποιο μυστηριώδες χέρι εἶχε χαράξει στὸν τοῖχο :

Ὁ Τίγρης μὲ ζήτησε. Φεύγω ! Ἀγνοῶ, ποῦ πηγαίνω. Ἐν πάσει περιπτώσει, σᾶς γνωρίζω, ὅτι ἔστειλε ἓνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο νὰ μὲ πάρει... ἄκουσα τὸν θόρυβο τοῦ ἰσχυροῦ μοτέρ... Νὰ εἰδοποιηθεῖ ὁ πατέρας μου ἀπὸ ὅποιον τὸ διαβάσει αὐτό !

Καὶ ἀπὸ κάτω ἡ ὑπογραφή τοῦ Λεὼν Ρύντ.

Ὁ πατέρας Ρύντ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά.

— Ὅστε ὁ Λεὼν εἶχε τὴν τόλμη νὰ πάει νὰ συναντήσῃ τὸν Τίγρη παίζοντας τὸν ρόλο τοῦ πρίγκηπος ; σκέφτηκε.

Ἀλλὰ ὁ Τίγρης ἤξερε πολὺ καλὰ, ὅτι θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Λεὼν Ρύντ καὶ ὄχι τὸν πρίγκηπα, ἀφοῦ δὲν εἶχε διστάσει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὑπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν ὅτι ἓνας ἀπατεὼν εἶχε πάρει τὴν θέσιν τοῦ πρίγκηπος. Τὶ θὰ συνέβαινε λοιπὸν ; Ὁ Λεὼν εἶναι χαμένος ! Εἶναι χαμένος λοιπὸν.

Ἐπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χεῖρά του κι' ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός. Ὑστερα, ἀπότομα σηκώθηκε ἀπὸ χάμω.

— Ὅχι ! Δὲν εἶναι χαμένος ! ψιθύρισε ἀφοῦ τώρα ξέρω ποῦ βρίσκεται. Θὰ τὸν σώσω !

Κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ξυπνήσῃ τὸν πρίγκηπα καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του.

— Ρύντ, εἶπε ὁ πρίγκηψ θαρρῶ μαζί σας. Θὰ παίζω ρόλον δολώματος. Ἐσεῖς θὰ πάρετε ὅλα τὰ ἐνδεικνύμενα στὴν προκειμένη περίπτωσι μέτρα, θὰ εἰδικεύετε τοὺς ἀστυ-

αστυνομικούς σας... Θά ιά κανονίσετε ὅπως νωμίζετε καλύτερα.

Δὲν θά σᾶς ἀφίσω νὰ τὸ κάμετε.

— Μοῦ δίνετε διαταγὲς Ρύντ;

— Ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος φαινόταν ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα...

Κι' ὁ Ρύντ ὑπέκυψε.

— Λοιπόν, ἐξήγησε στὸν πρίγκηπα ἀπ' τὴν πρώτη μέρα, ποὺ ἀνέλαβα τὴν ἀνακάλυψή σας ἔλαβα ὅλα τὰ μέτρα μου. Ὁργάνωσα μιὰ ἐπισταμένη ἐπίβλεψη ὅλων τῶν δρόμων τοῦ Παρισιοῦ ποὺ ὁδηγοῦν στὶς ἐξοχές... Σὲ κάθε πλατεῖα τοποθέτησα σκοπούς... Ἐὰν κατορθώσω νὰ ἀνακαλύψω τὴν εἴδους ἦταν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ στάθμευσε ἐδῶ γιὰ νὰ πάρει τὸν Λεόν, θά βρῶ εὐκολώτατα καὶ τὸν δρόμο, ποὺ ἀκολουθήσει!

— Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Ἐνὰ αὐτοκίνητο πολυτελείας ποὺ σταθμεύει ἔξω ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο δευτέρας τάξεως δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ περάσει ἀπαρατήρητο...

Ὁ Ρύντ ἔσπευσε ἤδη πρὸς τὸ τηλέφωνο.

— Τώρα θά δῆτε, ὑψηλότατε! Μέσα σὲ πέντε λεπτὰ θά ἔχομε τὴν πληροφορία ποὺ ζητοῦμε.

Τηλεφώνησε στὴν Ἀσφάλεια...

Ὡ! Ὁ Ρύντ δὲν ὑπερέβαλλε!

Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ—ὅσο διάστημα, δηλαδή, χρειάστηκε γιὰ νὰ βρεθοῦν οἱ ἐκθέσεις ποὺ εἶχαν στείλει οἱ ἀστυνομικοὶ στὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς ἀσφαλείας—ὁ Ρύντ μάθαινε ὅτι μιὰ πολυτελὲς Ρενὼ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Ὅλα πᾶνε θαυμάσια! εἶπε ὁ Ρύντ. Ὁ ἀκολουθήσωμε κατὰ πόδας τὸ αὐτοκίνητο αὐτό.

Βγήκαν μαζί. Ὁ Ρύντ ζήτησε τηλεφωνικῶς ἕνα αὐτοκίνητο ἀπ' τὴν ἀσφάλεια.

Σὲ λίγο ἔφτασε.

— Ὑψηλότατε, εἶπε ὁ Ρύντ, καθὼς ἀνέβαινε στὸ αὐτοκίνητο πρῶτος. Θά σᾶς παρακαλέσω νὰ πάρετε πίσω μου θέση.

Προτοῦ προλάβει ὁμως ὁ πρίγκηψ νὰ ἀνοίξει τὴν πίσω πόρτα, τὸ αὐτοκίνητο ἀναχωροῦσε κι' ὅλας μὲ ἕνα ἀπότομο τράνταγμα!

— Δρόμο! διέταξε στὸν σωφῆρ. Πρέπει νὰ χάσει τὰ ἴχνη μας αὐτὸς ὁ κύριος.

Τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε σὲ λίγο στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου ἀφίνοντας ἕνα σύννεφο σκόνης πίσω του.

— Ὅχι, σκεπτόταν ὁ Ρύντ. Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀφίσω τὸν πρίγκηπα νὰ διακινδυνεύσει τὴν ζωὴ του. Θά ἦταν ἀντίθετο πρὸς τὴν ἀποστολήν μου... εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ τὸν προστατεύσω...

* *

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόλη δυὸ αὐτοκίνητα γεμάτα ἀστυνομικοὺς τὸν περίμεναν. Ἀφοῦ τοὺς διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν διέσχισε μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα τὰ χωράφια, ποὺ ἔκτεινόταν μπροστά του παρακολουθώντας τὰ ἴχνη, ποὺ ἄφησε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τίγρη. Γιατί ἡ παρακολούθηση αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολη ἐπειδὴ ὁ Ρύντ ἤξερε ὅτι τὰ περισσότερα αὐτοκίνητα μάρκας Ρενὼ μεταχειρίζονται ἐλάστιχα Μισελέν.

Σὲ λίγην ὥρα βρισκόντουσαν σ' ἕνα χωράφι, ὅπου ὑψωνόταν ἕνα σπίτι ὀλομόναχο. Σταμάτησε περιμένοντας νὰ τὸν φτάσουν καὶ τ' ἄλλα δυὸ αὐτοκίνητα.

— Κύριοι, ἐξήγησε ὕστερα στοὺς συναδέλφους του, θά ἀνιχνεύσετε αὐτὴν τὴν ιδιοκτησία. Θά εἰσθε ἐτοιμοὶ γιὰ ἐπίθεση. Μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια. Ἐγὼ θά μπῶ μόνος μέσα! ἂν σᾶς χρειαστῶ θά σᾶς καλέσω. Καὶ τότε, μὴ διστάσετε διόλου...

Προτοῦ τελειώσει, ὁμως τὰ λόγια του μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀκούστηκε:

— Βοήθεια! Σῶστε με!...

Κι' ἀμέσως κατόπιν:

— Ρύντ... Ρύντ... Σῶσε με!...

Δὲν περίμενε ν' ἀκούσει περισσότερο ὁ ἀστυνομικός.

— Ἐμπρός! Διέταξε: Ἐμπρός, ὅλοι μαζί!

Καὶ ψιθύρισε μέσα στὰ δόντια του σ' ἕναν τόνο θυμοῦ καὶ εὐσπλαχνίας μαζί:...

— Διάβολε! Αὐτὸς εἶναι ὁ πρίγκηψ Ὁκτάβιος.

* *

Τι εἶχε ὁμως συμβεῖ. Ἀπλούστατα ὁ πρίγκηψ ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ Ρύντ καὶ ἐπωφελούμενος τῶν διαρκῶν στάσεων τοῦ ἔφθασε πρὶν ἀπὸ αὐτὸν στοῦ Τίγρη.

Αὐτὴν τὴν ὥρα ὁ ληστής, ποὺ βρισκόταν ἔξω τοῦ φώναξε.

— Περιμένετε ὑψηλότατε.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τίγρης ἔκανε μιὰ κίνηση. Ἐνὰς ἄνθρωπος πήδηξε μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους κατ' ἐπάνω στὸν πρίγκηπα, κραδαίνοντας ἕνα βαρὺ σιδερένιο λοστό...

Ὁ πρίγκηψ εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ παραμερήσει... Ὑψωσε τὸ χέρι του νὰ ἐμποδίσει... ἀλλὰ τὸ χέρι ἔπεσε ξερό... Ὁ ἀντίπαλός του τοῦ κατάφερε τὸν λοστό σὰν πρόφτασε μόνο νὰ φωνάξει:

— Βοήθεια, Ρύντ! Βοήθεια!

Τότε μέσα στὸ πάρκο, ξεχύθηκαν οἱ ἄνδρες τοῦ Ρύντ, κα-

ταλαμβάντας έξ απροόπτου τούς ανθρώπους του Τίγρη.

‘Ο Τίγρης τάχε κυριολεκτικῶς χάσει. Μιά τέτοια ἐπίθεση δὲν τὴν περίμενε ποτὲ ἀπ’ τὸν Ρύντ.

Δὲν βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ ἀμυνθεῖ καὶ βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπ’ τοὺς ἀστυνομικοὺς.

— Ψηλά τὰ χέρια ! φώναξε ὁ Ρύντ. Οἱ δύο μας θὰ ἐξηγηθοῦμε, Τίγρη. Παραδόσου!

‘Ο Τίγρης τρίζοντας τὰ δόντια του ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του.

— Παραδόσου!... τοῦ φώναξε ὁ Ρύντ, γιατί δὲν θὰ λυπηθῶ!...

Εἶχε βγάλει κι’ αὐτὸς τὸ περιστροφὸ του...

Τραγικὴ στιγμή, ἀποφασιστικὰ δευτερόλεπτα... Ποιὸς θὰ τραβοῦσε πρῶτος;

Μέσα στὰ μάτια τοῦ Τίγρη ἄστραψε μιὰ μυστηριώδης λάμψις.

— Ἔστω ! εἶπε ἀποφασιστικά, μὲ τὴν μεγαλύτερη ψυχραιμία τοῦ κόσμου. Εἰσθε ὁ δυνατώτερος, Ρύντ. Ποτὲ δὲν σκοτώνω τζάμπα ! Μποροῦσα νὰ σᾶς σκοτώσω σὰν σκυλλί, ἀλλὰ θὰ μὲ σκότωναν κι’ ἐμένα ἀμέσως οἱ ἄνδρες σας. Παραδίδομαι λοιπόν!

Τοῦ πέρασαν ἀμέσως τὶς χειροπέδες. Δυὸ ἀστυνομικοί, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ γερά σχοινιά...

Χειρότερος ἐξευτελισμὸς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ γίνει!

— Ἐμπρός ! Πάρτε τον μαζί σας ! διέταξε ὁ Ρύντ.

Τότε ὁ Τίγρης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἔμενε σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, φάνηκε ὅτι ἔβγαине ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Μιὰ στιγμή, κύριοι ! εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή. Δὲν πιστεύω νὰ ξεχάσατε οὔτε τὸν Λεόν οὔτε καὶ τὴν Ζανίν, ἐπανέλαβε ὁ Τίγρης.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Ρύντ στράφηκε ὠργισμένος :

— Τοὺς ἀναζητοῦν οἱ ἄνθρωποι μοῦ, εἶπε. Θὰ τοὺς βροῦν... Θὰ τοὺς σώσουν!

— Θὰ τοὺς σώσουν ; κάγχασε ὁ Τίγρης. Τὶ ἀφελὴς ποῦ εἰσθε... Δὲν θὰ τοὺς ξαναβρῆτε πιά, Ρύντ. Ποτέ ! Ποτέ ! Δὲν θὰ μάθετε ποτὲ ποῦ βρίσκονται κρυμμένοι. Καὶ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα δὲν θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ σᾶς τὸ πεῖ. Μόνον ἐγὼ τὸ γνωρίζω... Μόνον ἐγὼ !

Δὲν πῆρα καμμιά ἀπάντηση.

‘Ο Ρύντ εἶχε χαμηλώσει τὸ κεφάλι: Ἦταν κάτωχρος, κι’ ἔσφιγγε τὶς γροθιές του μὲ λύσσα.

— Τὸ νὰ μὲ συλλάβετε, νὰ μὲ ρίξετε στὴν φυλακή, νὰ μὲ οδηγήσετε στὴν γκιλλοτίνη... δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψει νὰ σώ-

σετε οὔτε τὴν Ζανίν, οὔτε τὸν Λεόν... Γιατί κι’ οἱ δύο τους δὲν πρόκειται νὰ ζήσουν πολὺ.

Ἄφισε ἕναν γαγχασμὸ :

— Θὰ ζήσουν τὸ πολὺ πολὺ τόσο, ὅσο θὰ ἀνθέξουν στὴν πείνα καὶ στὴν δίψα... Γιατί θὰ πεθάνουν ἀπ’ τὴν πείνα, ἀγαπητέ μου Ναί, ἀγαπητέ μου...

Τὸ γέλιο του καὶ πάλι ἀντήχησε εἰρωνικό :

— Ἐκτὸς πιά ἂν ὁ κ. Λεόν Ρύντ ἔχει τὴν ἐμπνευση νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ περιστροφὸ ποῦ τοῦ ἄφησα τινάζοντας τὰ μὲν τῆς στὸν ἄερα καὶ κατόπιν αὐτοκτονώντας. Μάλιστα ! Τοῦ ἄφησα νὰ διαλέξει ἢ τὸν ἐκ πείνης θάνατο ἢ τὴν αὐτοκτονία. Μὲ ἀκοῦτε, κ. Ρύντ ;

‘Ο Ρύντ σήκωσε τὸ κεφάλι. Ἦταν κάτωχρος. Ἐκείνη τὴν στιγμή ἦταν αὐτὸς ποῦ πέθαινε καὶ ὄχι ὁ γυιὸς του ..

‘Ο Τίγρης μὲ τὴν βαρειά, εἰρωνικὴ φωνή του συνέχισε :

— Θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα... ἕναν ἀπαίσιο θάνατο, ἕναν ἀργό, μαρτυρικὸ θάνατο.

Ἄλλὰ ὁ Ρύντ τοῦ ἀπήντησε ἀγέρωχα :

— Αὐτὸς ὁ θάνατος ὥστόσο εἶναι λιγώτερο σληρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον, αὐτὸν ποῦ σὲ περιμένει ἕνα ὥραϊο πρωῒ ἐπάνω στὴν γκιλλοτίνη !

— Ψάξτε τον ! διέταξε ὁ Ρύντ.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Ρύντ ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑποβάλλουν στὸν νέο αὐτὸν ἐξευτελισμὸ.

— Ἀρχηγέ ! ἔχει κρυμμένα χαρτιά στὴν φόρδα τοῦ σακκακιοῦ του !

— Νὰ τὰ βρεῖτε !

Τὸ σακκάκι τοῦ Τίγρη ἐσχίστηκε στὴ στιγμή. Μιὰ φωνὴ θριάμβου ἀκούστηκε.

— Λεφτά, ἀρχηγέ, χρήματα. Αὐτά, ποῦ ἔκλεψε σήμερὰ ἀπὸ τὸν ὑπουργό !

‘Ο Ρύντ ὕψωσε τὸ κεφάλι.

— Καλά ! εἶπε. Τουλάχιστον θάχουμε καὶ μιὰ νίκη, τὴν μοναδική, ἀλλοίμονο !

Φαινόταν πολὺ θλιμμένος.

‘Ο Τίγρης ὥστόσο γελοῦσε.

— Κατεστραμμένος ! Αἰχμάλωτος ! Ἐξευτελισμένος ! Ἡ μέρα μου ἦταν πολὺ κακὴ... ὥς ἐδῶ.

— Πάρτε τον ! μεταμαφέρα τέ τον ! ἐπανέλαβε ὁ Ρύντ.

Τὸν ἔσπρωξαν πρὸς τὸ αὐτοκίνητο ποῦ στάθμευε ἐκεῖ κοντά. Τὸ αὐτοκίνητο ἔβαλε μπρός. ‘Ο Ρύντ ἀνέβηκε στὸ δικό του. Ἦξερε καλὰ πὼς τίποτε δὲν ὠφελοῦσε νὰ ἐπιμένει νὰ ψάχνουν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι του σ’ αὐτὸ μέρος.

Άσφαλώς ό Τίγρης δέν θά τούς είχε κρύψει έκεϊ.

Ό Ρύντ, θριαμβευτής, ό Ρύντ, νικητής, μετέφερε τόν Τίγρη στήν φυλακή, στήν Δικαιοσύνη, στήν Λαιμητόμο.

Καί όμως είχε κατεβασμένο τό κεφάλι...

Όταν τό αυτοκίνητό του ξεκίνησε, ό πρίγκηψ πού είχε πάρει θέση πλάϊ του, πρόσεξε δυό δάκρυα νά λαμπυρίζουν στά μάτια τοῦ Ρύντ.

Τότε, χωρίς νά πει λέξη, ό πρίγκηψ έσκυψε πρὸς τόν αστυνομικό.

Πῆρε τὰ δυό χέρια τοῦ πατέρα αὐτοῦ πού θυσιαζόταν στό καθήκον του. Τάσφιξε έγκάρδια. Καί ό ξένος αὐτός άνθρωπος, ό άγνωστός του ως χτές, βρῆκε τὰ παρήγορα αὐτά λόγια νά τοῦ πει:

— Εἰσθε μέγας! Πολύ μέγας καί γενναίος!

Κι' ύστερα ρίχτηκε πίσω στό κάθισμα σιωπηλός.

Ή διαδρομή φαινόταν άτέλειωτη.

IX

Μιά καταπληκτική λύσις.

Ύστερα από λίγες ώρες ό πρίγκηψ ζητοῦσε καί εὔρισκε τήν άδεια από τόν κ. Βεριώ νά δει τόν Τίγρη γιά μισή ώρα. Ό Τίγρης ώδηγήθηκε από τούς φύλακες στό ύπουργικό γραφείο. Τόν συνόδευσε ό Ρύντ, ό όποιος όταν έφτασαν έκεϊ τόν έδωσε χειροπόδαρά καί τόν παρέδωσε στόν πρίγκηπα φεύγοντας.

Σάν έμειναν μόνοι ό πρίγκηψ κατάλαβε, πὼς δέν είχε ώρα γιά χάσιμο καί έκανε άμέσως τήν πρότασή του στόν Τίγρη. Θά τοῦ έδινε τήν έλευθερία του, άν τοῦ υπέσχετο πὼς θά έλευθέρωνε κι' αὐτός τὰς αἰχμαλώτους του.

Σέ λίγο ή συμφωνία επικυρώθηκε καί ό Τίγρης μεταμφιεσμένος σέ θυρωρό έβγαине ακολουθούμενος από τόν πρίγκηπα, πού κρατοῦσε γιά κάθε ένδεχόμενο τό περίστροφό του.

* *

Ό Ρύντ βρίσκοντας ότι ή συζήτηση Τίγρη—πρίγκηπος είχε κρατήσει πάρα πολύ άποφάσισε επί τέλους νά μπει στό ύπουργικό γραφείο.

Άφησε όμως μιά κραυγή λύσσας θυμοῦ βλέποντας τό δωμάτιο κενό. Στό πάτωμα χάρω βρισκόντουσαν ριχμένα τὰ ρούχα τοῦ Τίγρη. Κοντά τους οί χειροπέδες καί τὰ σχοινιά...

Καί κανείς κανείς μέσα στό δωμάτιο. Εἶχε εξαφανισθεῖ καί ό πρίγκηψ μαζί με τόν Τίγρη.

— Βοήθεια! πάτησε μιά φωνή ό Ρύντ. Βοήθεια.

Άλλά τήν ίδια στιγμή, άνοιξε άπότομα ή πόρτα καί παρουσιάστηκε στό κατώφλι ό πρίγκηψ... Άπό πίσω του έρχόταν ό κ. Βεριώ... Καί πίσω από τόν κ. Βεριώ δυό νέοι σφιχταγκαλιασμένοι... δυό νέοι πού φαινόntonουσάν τρελλοί άπ' τήν χαρά καί τήν κατάπληξη πού τούς κατεῖχε.

Ό Ρύντ άφησε μιά κραυγή χαράς καί ώρμησε κατ' επάνω τους:

— Λεόν... Λεόν... Ζανίν... Ζανίν...

Καί τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα... δάκρυα άφθονα πού δέν κατέβαλε κανέναν κόπο νά τὰ συγκρατήσει.

Ξαφνικά όμως σταμάτησε. Ένας άπότομος θυμός τόν κατάλαβε:

— ΔιάβOLE! Τί συμβαίνει. Με κοροϊδεύετε. Τί σημαίνουν αὐτά; Τί συμβαίνει, λοιπόν;

— Κάτι πολύ άπλό, άπῆντησεν ό πρίγκηψ.

Καί με δυό λόγια έξήγησε στό κατάπληκτον αστυνομικό τό τέχνασμα πού μετεχειρίσθη.

— Άνέλαβα όλες τις ευθύνες εγώ, έξήγησε.

— Καί ό Τίγρης; Ό Τίγρης... φώναξε ό Ρύντ νευριασμένος.

Ξεχνούσε τόν γιό του, ξεχνούσε τήν Ζανίν... Καί σκεφτόταν τόν Τίγρη!

— Ό Τίγρης; έφυγε! τοῦ έξήγησε ό πρίγκηψ. Μακριά... πολύ μακριά. Έξαγόρασε τήν ζωή του με τήν έλευθερία τῶν αἰχμαλώτων του...

Καί δείχνοντας τήν Ζανίν καί τόν Λεόν Ρύντ:

— Δέν βρίσκετε πὼς τήν εξαγόρασε πολύ άκριβά;

Τότε ό πατέρας Ρύντ κατέβασε τό κεφάλι...

Μιά τεραστία χαρά πλημύριζε τήν ψυχή του.

Ναί! Τήν είχε εξαγοράσει πολύ άκριβά τήν ζωή του ό Τίγρης!

Όσοτόσω πάλι έκλεισε τὰ μάτια καί ώχρίασε...

Ό Τίγρης ήταν πάλι έλεύθερος! Ό άγών θά συνεχιζόταν.

Α! Δέν θά κατώρθωνε λοιπόν κάποτε νά τόν νικήσει ολότελα! Νά τόν συντρίψει παντελώς;

Ύστερα τὰ χαρακτηριστικά του ξαναπῆραν τήν πρωτινή τους όψη...

Μή προσέχοντας τήν συγκίνησή του, ή Ζανίν καί ό Λεόν είχαν τραβηχτεί σέ μιά γωνιά τοῦ γραφείου. Κρατιόντονουσάν άπ' τὰ χέρια. Καί μιλούσαν. Μιλούσαν σιγανά...

Τί νάλεγαν;

Αυτό δέν θά τὸ μάθαινε κανεὶς ποτέ, ὅπως κανεὶς δέν ἔμαθε ποτέ τί εἶναι δυνατόν νά λένε τόσο τρυφερά δυὸ ἐρωτευμένοι...

Ὁ πρίκηψ πλησίασε τὸν Ρύντ.

— Ρύντ, τοῦπε. Μαντεύω τί σκέπτεσθε.

Μὲ μέμφεσθε. Τὸ ξέρω. Ἔδωσα στὸν Τίγρη τὴν ἐλευθερία του καὶ ὑπολογίζετε ὅτι μὲ τὴν τιμὴ πού ἐξαγόρασε αὐτὴ τὴν ἐλευθερία του, βγήκε αὐτὸς κερδισμένος ἀπ' τὴν ὑπόθεση... Ρύντ, τὰ πράγματα δέν εἶναι ὥστόσο ἔτσι. Ὁ ἀγὼν συνεχίζεται. Σεῖς ἐξακολουθεῖτε νά εἰσθε ὁ γεναῖος ἀστυνομικός. Κι' ἐφ' ὅσον ὁ ἀγὼν συνεχίζεται, μπορεῖτε θαυμάσια νά τὸν κερδίσετε *σεῖς* αὐτὴ τὴν φορά. Ρύντ, ἂν ἐνήργησα ἔτσι, τόκανα γιατί εἶχα ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς. Γιατὶ ἤξερα ὅτι *κάνοντας ἐγὼ ἐναλλάθος θὰ μπορούσατε σεῖς νά τὸ ἐπανορθώσετε.*

Ἔπιασε ἀπ' τὰ χέρια τὸν Ρύντ.

— Συγχωρεῖστε με, τοῦπε. Δέν μποροῦσα νά κάνω ἄλλοιως... κι' οὔτε σεῖς μπορεῖτε νάχετε ἀντίρρηση...

Ἔστερα, στρεφόμενος προχώρησε στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ὁ κ. Βεριὼ πλησίασε τότε τὸν Ρύντ. Καὶ τότε, οἱ δυὸ τους ἄκουσαν τὸν πρίκηπα νά τοὺς παρακαλεῖ γιὰ κάτι.

Ἦταν μιὰ παράκληση, πού τὸν τιμοῦσε.

Νὰ τί τοὺς παρακαλοῦσε :

— Κύριε, Ρύντ. Δέν θά μοῦ ἀρνηθῆτε μιὰ χάρη... κάτι πού σὰς τὸ ζητῶ ὀλοψύχως... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νά γίνω κουμπάρος σας... Δέν θά μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε. Δέν εἶναι ἔτσι ;

Καὶ στρεφόμενος στὴν Ζανίν, προτοῦ πάρει ἀκόμα τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸν Λεόν :

— Δεσποινίς! Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ λάθος μου. Δέν ἔπρεπε νά ἀποτανθῶ στὸν Λεόν, ἀλλὰ σὲ σὰς γιὰ νά ὀρίσετε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου σας. Γιατὶ πιστεύω νά εἰσθε σύμφωνη ὅτι στὸν γάμο σας αὐτὸν θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ κουμπάρος σας...

Τότε, μέσα στὴν ἀγωνιώδη σιωπὴ πού ἐπικρατοῦσε στὸ δωμάτιο, ἀκούστηκε καθαρά ἡ χαριτωμένη φωνὴ τῆς Ζανίν νά προφέρει τὴν μοιραία λέξη, πού σφραγίζει πάντοτε ὅλους τοὺς ἐρωτες καὶ ὅλες τίς ὑποσχέσεις τῆς εὐτυχίας :

— Ναί !...

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

Μεταφρ. ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

Συμβανέ με..
καθε εβδομάδα.

Βαλλίτερος σύντροφος
στο ταξίδι —

ΕΤΑΠ